Spurgeon

Preek 41-50

Alle preken zijn met toestemming overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C. H. Spurgeon Collection.
Er zijn alleen noodzakelijke veranderingen aangebracht, zoals het corrigeren van spelfouten, wat interpunctiegebruik, hoofdlettergebruik van voornaamwoorden voor godheid en het minimaal bijwerken van een paar archaïsche woorden. De inhoud is onverkort. Aanvullende op de Bijbel gebaseerde bronnen zijn beschikbaar op www.spurgeongems.org.

ONVOORWAARDELIJKE VERKIEZING

NOS. 41-42

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
2 SEPTEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Maar wij zijn verplicht God altijd voor u te danken, broeders die de Heere liefheeft, omdat God u van het begin af uitverkoren heeft tot zaligheid door heiliging van de Geest en geloof in de waarheid:
Waartoe Hij u geroepen heeft door ons evangelie, tot verkrijging van de heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus.'
2 Thessalonicenzen 2:13-14

Als er geen andere tekst in het heilige Woord was dan deze, dan denk ik dat we allemaal verplicht zouden zijn om de waarheid van de grote en glorieuze leer van Gods oude keuze van Zijn familie te ontvangen en te erkennen. Maar er lijkt een hardnekkig vooroordeel in de menselijke geest te bestaan tegen deze leer, en hoewel de meeste andere doctrines door belijdende Christenen worden ontvangen, sommigen met voorzichtigheid, anderen met plezier, lijkt deze toch het vaakst genegeerd en verworpen te worden.

Op veel van onze kansels zou het als een hoge zonde en hoogverraad worden beschouwd om een preek over *uitverkiezing* te houden, omdat ze er niet wat zij noemen een 'praktische' verhandeling van konden maken. Ik geloof dat ze daarin van de waarheid zijn afgedwaald. Wat God ook heeft geopenbaard, Hij heeft het voor een doel geopenbaard. Er is niets in de Schrift dat niet, onder invloed van Gods Geest, tot een praktische verhandeling gemaakt kan worden, want 'alle Schrift is van God ingegeven en is nuttig' voor een of ander doel van geestelijk nut.

Het is waar dat het niet veranderd kan worden in een betoog over vrije wil - dat weten we heel goed - maar het kan veranderd worden in een praktisch betoog over vrije genade. En de praktijk van vrije genade is de beste praktijk wanneer de ware leer van Gods onveranderlijke liefde op de harten van heiligen en zondaars worden overgebracht.

Ik vertrouw erop dat sommigen van jullie die vanmorgen geschrokken zijn bij het horen van dit woord, zullen zeggen: ‘Ik zal er eerlijk naar luisteren. Ik zal mijn vooroordelen opzij zetten. Ik zal horen wat deze man te zeggen heeft.’ Sluit je oren niet en zeg meteen: ‘Het is een hoge leer.’ Wie heeft jou het recht gegeven om het hoog of laag te noemen? Waarom zou je jezelf tegen Gods leer verzetten?
Denk aan wat er gebeurde met de kinderen die Gods profeet tegenspraken en uitriepen: ‘Sta op, gij kaalkop; sta op, gij kaalkop.’ Zeg niets tegen Gods leer, anders komt er misschien een boosaardig beest uit het bos en verslindt ook jou. Naast het openlijke oordeel van de hemel zijn er nog andere rampen - pas op dat die niet op je hoofd vallen.
Leg je vooroordelen opzij - luister rustig, luister onpartijdig. Hoor wat de Schrift zegt. En wanneer je de waarheid ontvangt, als het God behaagt om die aan je zielen te tonen en te openbaren, schaam je dan niet om die te belijden. Bekennen dat je gisteren fout zat, is alleen maar erkennen dat je vandaag een beetje wijzer bent. En in plaats van een afspiegeling van jezelf te zijn, is het een eer voor je oordeel en laat het zien dat je vooruitgaat in de kennis van de waarheid.
Schaamt u niet om te leren en om uw oude leer en opvattingen opzij te zetten, maar neemt datgene op waarvan u duidelijker kunt zien dat het in het Woord van God staat. Maar als u niet ziet dat het hier in de Bijbel staat, wat ik ook zeg, of welke autoriteiten ik ook aanvoer, dan smeek ik u, als u uw zielen liefhebt, verwerp het. En als u vanaf deze preekstoel ooit dingen hoort die in strijd zijn met dit Heilige Woord, bedenk dan dat de Bijbel de eerste moet zijn en dat Gods ambtsdrager eronder moet staan.
We moeten niet op de Bijbel staan om te preken, maar we moeten preken met de Bijbel boven ons hoofd. Na alles wat we gepredikt hebben, zijn we ons er goed van bewust dat de berg van de waarheid hoger is dan onze ogen kunnen onderscheiden - wolken en duisternis omringen de top en we kunnen de hoogste top niet onderscheiden. Toch zullen we proberen het zo goed mogelijk te prediken. Maar omdat we sterfelijk zijn en ons kunnen vergissen, oefen dan uw oordeel uit: ‘Beproeft de geesten, of zij uit God zijn’, en als u bij rijp beraad op uw knieën ertoe gebracht wordt de uitverkiezing te veronachtzamen - iets wat ik volstrekt onmogelijk acht - laat het dan varen. Hoor het niet gepredikt worden, maar geloof en belijd wat je ziet als Gods Woord. Meer kan ik bij wijze van inleiding niet zeggen.

Nu, eerst. Ik zal een beetje spreken over het *waarheidsgehalte* van deze leer, 'God heeft u vanaf het begin uitverkoren tot zaligheid.' Ten tweede zal ik proberen te bewijzen dat deze uitverkiezing *absoluut* is, 'Hij heeft u van den beginne uitverkoren tot zaligheid,' niet *tot* heiligmaking, maar '*door* heiligmaking des Geestes en geloof der waarheid.' Ten derde is deze uitverkiezing *eeuwig*, want de tekst zegt: 'God heeft u *van den beginne* uitverkoren.' Ten vierde is het *persoonlijk*: 'Hij heeft *u* uitverkoren.' Dan zullen we kijken naar de *gevolgen* van de leer - zien wat het doet.
En ten slotte zullen we, als God ons daartoe in staat stelt, proberen de *neigingen* ervan te bekijken en zien of het inderdaad een vreselijke en losbandige leer is. We zullen de bloem nemen en als ware bijen zien of er enige honing in zit, of *er* enig goed uit kan voortkomen, of dat het een onvermengd, onverdund kwaad is.

I. Eerst moet ik proberen te bewijzen dat de leer juist is.
En laat ik beginnen met een *argumentum ad hominen* - ik zal u aanspreken op basis van uw verschillende posities en standpunten. Sommigen van jullie behoren tot de Church of England en ik ben blij om zo velen van jullie hier te zien. Hoewel ik af en toe zeker harde dingen zeg over Kerk en Staat, houd ik toch van de oude Kerk, omdat ze in haar gemeenschap veel godvruchtige predikanten en eminente heiligen heeft.
Nu weet ik dat je een groot voorstander bent van wat de Artikelen als gezonde leer verklaren. Ik zal u een voorbeeld geven van wat zij over *uitverkiezing* zeggen, zodat u, als u ze gelooft, niet kunt voorkomen dat u uitverkiezing ontvangt. Ik zal een gedeelte van het 17th Artikel over predestinatie en uitverkiezing voorlezen.
'De voorbestemming tot het leven is het eeuwige voornemen van God, waarbij Hij (voordat de grondslagen van de wereld werden gelegd) door Zijn geheime raad voortdurend heeft verordineerd om diegenen die Hij in Christus heeft uitverkoren uit de mensheid te verlossen van vloek en verdoemenis, en om hen door Christus te brengen tot eeuwige zaligheid, als vaten die gemaakt zijn tot eer. Daarom worden zij die met zo'n voortreffelijke weldaad van God zijn begiftigd, naar Gods voornemen geroepen door Zijn Geest die te zijner tijd werkt; zij gehoorzamen door genade de roeping; zij worden uit vrije wil gerechtvaardigd; zij worden door aanneming tot zonen van God gemaakt; zij worden gelijkvormig gemaakt aan het beeld van Zijn eniggeboren Zoon Jezus Christus; zij wandelen godsdienstig in goede werken, en ten slotte bereiken zij door Gods barm-

hartigheid de eeuwige gelukzaligheid.'
Nu denk ik dat elke kerklid, als hij een oprecht en eerlijk gelovige in Moeder Kerk is, een grondig gelovige in uitverkiezing moet zijn. Het is waar dat als hij zich wendt tot bepaalde andere gedeelten van het Gebedenboek, hij dingen zal vinden die in strijd zijn met de leerstellingen van de vrije genade en geheel losstaan van de Schriftuurlijke leer, maar als hij naar de Artikelen kijkt, moet hij zien dat God Zijn volk heeft uitverkoren tot het eeuwige leven.
Ik ben echter niet zo wanhopig gecharmeerd van dat boek als jij misschien bent, en ik heb dit artikel alleen gebruikt om je te laten zien dat als je tot de gevestigde orde van Engeland behoort, je op zijn minst geen bezwaar moet maken tegen deze leer van voorbestemming.
Een andere menselijke autoriteit waarmee ik de leer van de uitverkiezing zou willen bevestigen, is de oude geloofsbelijdenis van de Waldenzen. Als je de geloofsbelijdenis van de oude Waldenzen leest, die van hen afkomstig is te midden van de brandende hitte van de vervolging, zul je zien dat deze vermaarde en belijders van het christelijk geloof deze leer zeer vast hebben ontvangen en omhelsd, als zijnde een deel van de waarheid van God. Ik heb uit een oud boek één van de artikelen van hun geloof gekopieerd...
'Dat God diegenen redt van verderf en verdoemenis die Hij heeft uitverkoren vanaf de grondvesten van de wereld, niet vanwege enige gezindheid, geloof of heiligheid die Hij in hen voorzag, maar uit Zijn loutere barmhartigheid in Christus Jezus Zijn Zoon, voorbijgaand aan al de rest volgens de ondoorgrondelijke reden van Zijn eigen vrije wil en rechtvaardigheid.'
Het is dus geen nieuwigheid dat ik predik - geen nieuwe leer. Ik verkondig graag deze sterke oude leer, die met de bijnaam calvinisme worden aangeduid, maar die zeker en waarachtig de geopenbaarde waarheid van God zijn zoals die in Christus Jezus is. Door deze waarheid maak ik een pelgrimstocht naar het verleden, en terwijl ik ga, zie ik vader na vader, biechtvader na biechtvader, martelaar na martelaar, opstaan om mij de hand te schudden.
Als ik een Pelagiaan was, of een gelovige in de leer van de vrije wil, dan zou ik eeuwenlang helemaal alleen moeten rondlopen. Hier en daar zou een ketter met een niet erg eervol karakter kunnen opstaan en mij broeder noemen. Maar als ik deze dingen als de standaard van mijn geloof neem, zie ik het land van de Ouden bevolkt met mijn broeders - ik zie velen die

hetzelfde belijden als ik en erkennen dat dit de religie van Gods eigen kerk is.
Ik geef je ook een uittreksel uit de oude Baptistenbelijdenis. Wij zijn baptisten in deze gemeente - de meesten van ons in ieder geval - en we zien graag wat onze voorvaderen schreven. Zo'n tweehonderd jaar geleden kwamen de baptisten bij elkaar en publiceerden hun geloofsartikelen, om een einde te maken aan bepaalde berichten tegen hun orthodoxie die de wereld in waren gegaan.
Ik wend me tot dit oude boek dat ik zojuist heb uitgegeven [The Baptist Confession of Faith, Londen: Alabaster & Passmore] en ik vind het volgende als het derde Artikel:
'Door het besluit van God, voor de openbaring van Zijn heerlijkheid, zijn sommige mensen en engelen verordineerd, of voorbestemd tot het eeuwige leven door Jezus Christus tot lof van Zijn heerlijke genade; anderen worden overgelaten om in hun zonde te handelen tot hun rechtvaardige veroordeling, tot lof van Zijn heerlijke rechtvaardigheid. Deze engelen en mensen die aldus voorbestemd en voorbeschikt zijn, zijn bijzonder en onveranderlijk ontworpen, en hun aantal is zo zeker en bepaald, dat het noch vermeerderd noch verminderd kan worden. Diegenen van de mensheid die voorbestemd zijn om te leven, heeft God, voordat de grondlegging van de wereld was gelegd, volgens Zijn eeuwige en onveranderlijke voornemen en de geheime raad en het welbehagen van Zijn wil, in Christus uitverkoren tot eeuwige heerlijkheid uit Zijn louter vrije genade en liefde, zonder dat iets anders in het schepsel Hem daartoe als voorwaarde of oorzaak heeft bewogen.'

Wat deze menselijke autoriteiten betreft, ik geef geen ene moer om hen alle drie. Het kan me niet schelen wat ze zeggen, *pro* of *contra,* over deze leer. Ik heb ze alleen maar gebruikt als een soort bevestiging voor je geloof, om je te laten zien dat ik weliswaar als ketter en als hypercalvinist mag worden bestempeld, maar dat ik toch door de oudheid word gesteund.
Al het verleden staat me bij. Ik geef niets om het heden. Geef me het verleden en ik zal hopen op de toekomst. Laat het heden maar tussen mijn tanden oprijzen, het kan me niet schelen. Het maakt niet uit of een groot aantal kerken in Londen de grote kardinale doctrines van God hebben verlaten. Als een handjevol van ons alleen staat in een onverzettelijke handhaving van de soevereiniteit van onze God, als we omringd worden

door vijanden, ja, en zelfs door onze eigen broeders, die onze vrienden en helpers zouden moeten zijn, maakt het niet uit, als we maar kunnen rekenen op het verleden - het nobele leger van martelaren, de glorieuze schare van belijders, zijn onze vrienden. De getuigen van de waarheid staan ons bij. Met deze voor ons, zullen we niet zeggen dat we alleen staan, maar we kunnen uitroepen: 'Voorwaar, God heeft zevenduizend voor Zichzelf gereserveerd die de knie niet voor Baäl hebben gebogen.' Maar het beste van alles is dat *God met ons is.*

De grote waarheid is altijd de Bijbel en de Bijbel alleen. Mijn toehoorders, jullie geloven toch in geen ander boek dan de Bijbel? Als ik dit zou kunnen bewijzen uit alle boeken in het christendom, als ik de Alexandrijnse bibliotheek zou kunnen terughalen en het daaruit zou kunnen bewijzen, dan zouden jullie het niet meer geloven, maar jullie zullen zeker geloven wat er in Gods Woord staat.

Ik heb een paar teksten uitgekozen om aan jullie voor te lezen. Ik geef je graag een heleboel teksten als ik bang ben dat je een waarheid zult wantrouwen, zodat je te verbaasd zult zijn om te twijfelen, als je in werkelijkheid niet gelooft. Laat me gewoon een catalogus doorlopen van passages waar het volk van God uitverkoren wordt genoemd. Natuurlijk, als het volk *uitverkoren wordt genoemd,* moet er *uitverkiezing* zijn. Als Jezus Christus en Zijn apostelen de gewoonte hadden om gelovigen met de titel 'uitverkoren' aan te duiden, dan moeten we zeker geloven dat ze dat waren, anders betekent de term niets.

Jezus Christus zegt: 'Als de Heere die dagen niet verkort had, zou geen vlees behouden worden; maar omwille van de *uitverkorenen*, die Hij uitverkoren heeft, heeft Hij de dagen verkort.' 'Valse christussen en valse profeten zullen opstaan en tekenen en wonderen vertonen om zo mogelijk ook de *uitverkorenen te* verleiden.' 'Dan zal Hij Zijn engelen zenden en Zijn *uitverkorenen* verzamelen uit de vier windstreken, van het uiterste der aarde tot het uiterste der hemelen.' Markus 13:20, 22, 27.

'Zal God Zijn *uitverkorenen* niet wreken, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lang met hen verdraagt?' Lucas 18:7. Samen met vele andere passages die geselecteerd zouden kunnen worden, waarin ofwel het woord 'uitverkoren' of 'uitverkoren' of 'voorbeschikt' of 'aangesteld' wordt genoemd, of de uitdrukking 'mijn schapen' of een soortgelijke aanduiding, die laat zien dat Christus' volk onderscheiden is van de rest van de mensheid.

Maar jullie hebben concordanties en ik zal jullie niet lastig vallen met

teksten. In de brieven worden de heiligen voortdurend ‘de uitverkorenen’ genoemd. In Kolossenzen zegt Paulus: ‘Trek dan aan, als *uitverkorenen* van God, heilig en geliefd, ingewanden van barmhartigheid.’ Als hij aan Titus schrijft, noemt hij zichzelf: ‘Paulus, een dienaar van God en apostel van Jezus Christus, naar het geloof van Gods *uitverkorenen*’. Petrus zegt: ‘*Uitverkoren* naar de voorkennis van God de Vader.’

Als je dan naar Johannes gaat, zul je zien dat hij erg dol is op het woord. Hij zegt: ‘De oudste van de *uitverkoren* vrouw.’ En hij spreekt over onze ‘*uitverkoren* zuster’. En we weten waar geschreven staat: ‘De gemeente die in Babel is, is samen met u *uitverkoren*.’ Ze schaamden zich niet voor het woord in die dagen. Ze waren niet bang om erover te praten.

Tegenwoordig is het woord omkleed met verschillende betekenissen, en mensen hebben de leer verminkt en ontsierd, zodat ze er een leer van duivels van hebben gemaakt, dat geef ik toe. En velen die zichzelf gelovigen noemen, zijn overgegaan tot een rangorde van antinomianisme. Maar niettegenstaande dit, waarom zou ik me ervoor schamen, als mensen het verdraaien?

We houden van Gods waarheid op de pijnbank, net zo goed als wanneer hij rechtop loopt. Als er een martelaar was van wie we hielden voordat hij op de pijnbank werd gelegd, dan zouden we nog meer van hem moeten houden toen hij daar opgespannen lag. Als Gods waarheid op de pijnbank wordt gelegd, noemen we het geen leugen. We houden er niet van om haar op de pijnbank te zien, maar we houden er wel van als ze op de pijnbank ligt, omdat we kunnen zien wat haar juiste proporties hadden moeten zijn als ze niet op de pijnbank had gelegen en gemarteld was door de wreedheid en verzinsels van mensen.

Als je veel van de brieven van de oude vaders leest, zul je zien dat ze altijd naar het volk van God schrijven als de ‘uitverkorenen’. De gebruikelijke gespreksterm die de primitieve christenen in veel kerken met elkaar gebruikten, was die van de ‘uitverkorenen’. Ze gebruikten deze term vaak tegen elkaar, waaruit blijkt dat men over het algemeen geloofde dat al Gods volk duidelijk ‘uitverkoren’ was.

Maar nu de verzen die de leer positief zullen bewijzen. Open jullie Bijbels en ga naar Johannes 15:16, en daar zul je zien dat Jezus Christus Zijn volk heeft uitverkoren, want Hij zegt: ‘Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren en u verordend, dat gij heengaat en vrucht voortbrengt en dat uw vrucht overblijft, opdat al wat gij de Vader in Mijn Naam zult vragen, Hij het u geve.’

Dan in het negentiende vers: ‘Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het zijne liefhebben; maar omdat gij niet van de wereld waart, maar Ik u uit de wereld uitverkoren heb, daarom haat de wereld u.’ Dan in het zeventiende hoofdstuk en het achtste en negende vers: ‘Want ik heb hun de woorden gegeven, die Gij mij gegeven hebt; en zij hebben ze ontvangen en hebben zekerlijk geweten, dat ik van u ben uitgegaan, en zij hebben geloofd, dat Gij mij gezonden hebt. Ik bid voor hen: Ik bid niet voor de wereld, maar voor hen die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn de Uwe.’
Ga naar Handelingen 13:48: ‘En toen de heidenen dit hoorden, waren zij verheugd en verheerlijkten het woord des Heeren; en zovelen als er tot het eeuwige leven verordend waren, geloofden.’ Ze kunnen proberen om die passage in haren te splitsen als ze willen, maar er staat, ‘gewijd tot het eeuwige leven’ in het origineel zo duidelijk als maar mogelijk is. En we trekken ons niets aan van alle verschillende commentaren daarop.
Je hoeft nauwelijks herinnerd te worden aan Romeinen 8, want ik vertrouw erop dat jullie dat hoofdstuk allemaal goed kennen en begrijpen. In de negenentwintigste en volgende verzen staat: ‘Want wie Hij tevoren heeft voorbestemd, heeft Hij ook verordineerd om gelijkvormig te worden aan het beeld van zijn Zoon, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broeders. En wie Hij voorbestemd heeft, die heeft Hij ook geroepen; en wie Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd; en wie Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt. Wat zullen we dan op deze dingen zeggen? Als God voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn? Hij, die Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons allen overgegeven heeft, hoe zal Hij ons met Hem niet ook alle dingen geven? Wie kan Gods uitverkorenen iets ten laste leggen?’
Het zou ook onnodig zijn om het hele negende hoofdstuk van Romeinen te herhalen. Zolang dat in de Bijbel staat, zal niemand in staat zijn om het Arminianisme te bewijzen. Zolang dat daar geschreven staat, zal niet de meest gewelddadige verdraaiing van de passage ooit in staat zijn om de leer van uitverkiezing uit de Schrift uit te roeien.
Laten we zulke verzen lezen als deze: ‘Want de kinderen, die nog niet geboren waren, noch iets goeds, noch iets kwaads gedaan hebben, opdat het voornemen Gods naar verkiezing zou staan, niet uit werken, maar uit Hem, die roept; tot haar werd gezegd: De oudste zal de jongste dienen.’
Lees dan het tweeëntwintigste vers: ‘Wat als God, gewillig om Zijn toorn te tonen en Zijn macht bekend te maken, met veel lankmoedigheid de vaten des toorns, die tot verderf bestemd zijn, verdroeg. En opdat Hij de

rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend zou maken aan de vaten der barmhartigheid, die Hij tevoren tot heerlijkheid bereid had?'
Ga dan verder naar Romeinen 11:7: 'Wat dan? Israël heeft niet verkregen wat het zoekt, maar de uitverkiezing heeft het verkregen, en de overigen waren verblind.' In het vijfde vers van hetzelfde hoofdstuk lezen we: 'Zo is er ook nu een overblijfsel naar de verkiezing der genade.' Jullie herinneren je ongetwijfeld allemaal de passage in 1 Korintiërs 1:26-29: 'Want gij ziet uw roeping, broeders, hoe niet vele wijzen naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen geroepen zijn: Maar God heeft de dwaze dingen der wereld uitverkoren, om de wijze te verwarren; en God heeft de zwakke dingen der wereld uitverkoren, om de machtige dingen te verwarren; en de onedele dingen der wereld, en de verachte dingen heeft God uitverkoren, ja, en de dingen die niet zijn, om de dingen die zijn, te gronde te richten; opdat geen vlees roeme in Zijn tegenwoordigheid.'
Nogmaals, denk aan de passage in 1 Tessalonicenzen 5:9, 'God heeft *ons* niet aangesteld tot toorn, maar tot het verkrijgen van redding door onze Heere Jezus Christus,' en dan heb je mijn tekst, die volgens mij voldoende is. Maar als je er nog meer nodig hebt, kun je die op je gemak vinden, als we je verdenkingen dat de leer niet waar is nog niet helemaal hebben weggenomen.
Ik denk, mijn vrienden, dat deze overweldigende massa van Schriftgetuigenis degenen die durven te lachen om deze leer moet doen wankelen. Wat zullen we zeggen van hen die de leer zo vaak hebben veracht en haar goddelijkheid hebben ontkend? Die de rechtvaardigheid ervan hebben beschimpt en God hebben durven tarten en Hem een almachtige tiran hebben genoemd, terwijl ze hebben gehoord dat Hij zovelen tot het eeuwige leven heeft uitverkoren? Kunt u, o weigeraar, dit uit de Bijbel verwijderen? Kunt u het pennemes van God nemen en het uit het Woord van God snijden?
Wilt u zijn als de vrouwen aan de voeten van Salomo, en het kind in tweeën laten delen, zodat u uw helft krijgt? Staat dat niet in de Schrift? En is het niet uw plicht om ervoor te buigen en zachtmoedig te erkennen wat u niet begrijpt - om het als waarheid aan te nemen, ook al kunt u de betekenis ervan niet begrijpen? Ik zal niet proberen de rechtvaardigheid van God te bewijzen door sommigen uit te kiezen en anderen te verlaten. Het is niet aan mij om mijn Meester te rechtvaardigen.
Hij zal voor Zichzelf spreken en Hij doet dat ook: 'Neen maar, o mens, wie zijt gij die tegen God twist? Zal het gevormde ding zeggen tot hem

die het gevormd heeft: 'Waarom hebt Gij mij zo gemaakt? Heeft de pottenbakker niet de macht over de klei van dezelfde klomp om het ene vat tot eer en het andere tot oneer te maken?' Wie is hij die tot zijn vader zal zeggen: 'Wat hebt gij verwekt?' of tot zijn moeder: 'Wat hebt gij voortgebracht?'
'Ik ben de HEERE, ik vorm het licht en schep de duisternis. Ik, de HEERE, doe al deze dingen.' Wie bent u die tegen God antwoordt? Beeft en kust Zijn stok, buigt u neder en onderwerpt u aan Zijn scepter. Betwist Zijn gerechtigheid niet en klaag Zijn daden niet aan voor uw rechtbank, o mens!'
Maar sommigen zeggen: 'Het is moeilijk voor God om sommigen te kiezen en anderen te laten staan.' Ik zal jullie één vraag stellen. Is er iemand van jullie hier vanmorgen die heilig wil zijn, die geregenereerd wil zijn, de zonde achter zich wil laten en in heiligheid wil wandelen? 'Ja, die is er,' zegt iemand, 'dat wil ik.' Dan heeft God jou uitverkoren.
Maar een ander zegt: 'Nee. Ik wil niet heilig zijn. Ik wil mijn lusten en ondeugden niet opgeven.' Waarom zou je dan mopperen dat God je er niet voor heeft uitverkoren? Want als je uitverkoren was, zou je het niet leuk vinden, volgens je eigen belijdenis. Als God je vanmorgen had uitverkoren tot heiligheid, zou je zeggen dat je er niet om zou geven.
Geef je niet toe dat je dronkenschap verkiest boven soberheid, oneerlijkheid boven eerlijkheid? Jullie houden meer van de geneugten van deze wereld dan van de godsdienst, waarom mopperen jullie dan dat God jullie niet tot de godsdienst heeft uitverkoren? Als je van religie houdt, dan *heeft* Hij je daarvoor uitverkoren. Als jij ernaar verlangt, dan heeft Hij jou daartoe uitverkoren. Als jij dat niet doet, welk recht heb jij dan om te zeggen dat God jou had moeten geven wat jij niet wenst?
Stel dat ik iets in mijn hand had dat jij niet waardeert, en ik zei dat ik het aan die en die persoon zou geven, dan zou je niet het recht hebben om te mopperen dat ik het niet aan jou gaf. Je zou niet zo dwaas kunnen zijn om te mopperen dat de ander heeft gekregen waar jij niets om geeft.
Volgens jullie eigen belijdenis willen velen van jullie geen godsdienst, geen nieuw hart en een rechte geest, geen vergeving van zonden, geen heiliging. Jullie willen niet verkozen worden tot deze dingen, waarom zouden jullie dan mopperen?
Jullie beschouwen deze dingen slechts als kaf en waarom zouden jullie je beklagen over God die ze gegeven heeft aan hen die Hij uitverkoren heeft? Als jullie geloven dat ze goed zijn en ernaar verlangen, dan zijn

ze er voor jullie. God geeft aan allen die begeren. En allereerst doet Hij hen verlangen, anders zouden ze dat nooit doen. Als je van deze dingen houdt, heeft Hij je ervoor uitverkoren en mag je ze hebben. Maar als je dat niet doet, wie ben jij dan dat je God iets verwijt, terwijl het je eigen wanhopige wil is die je ervan weerhoudt om deze dingen lief te hebben - je eigen eenvoudige zelf dat je ze doet haten?
Stel dat een man op straat zou zeggen: 'Wat jammer dat ik niet in de kapel kan zitten om te horen wat deze man te zeggen heeft.' En stel dat hij zegt: 'Ik haat de prediker. Ik kan zijn leer niet verdragen, maar toch is het jammer dat ik geen zitplaats heb'? Zou je verwachten dat een man dat zou zeggen? Nee, je zou meteen zeggen: 'Die man geeft er niets om. Waarom zou hij er moeite mee hebben dat andere mensen hebben wat zij belangrijk vinden en wat hij veracht?'
Je houdt niet van heiligheid, je houdt niet van gerechtigheid. Als God mij tot deze dingen heeft uitverkoren, heeft Hij jou daardoor dan gekwetst? 'Ah! maar,' zeggen sommigen, 'ik dacht dat het betekende dat God sommigen verkoos tot de hemel en sommigen tot de hel.' Dat is een heel andere zaak dan de evangelieleer. Hij heeft mensen uitverkoren tot heiligheid en gerechtigheid, en daardoor tot de hemel.
Je moet niet zeggen dat Hij deze mensen alleen maar tot de hemel heeft uitverkoren en anderen alleen maar tot de hel. Hij heeft jullie uitverkoren tot heiligheid, als jullie van heiligheid houden. Als iemand van jullie er van houdt om door Jezus Christus gered te worden, dan heeft Jezus Christus jullie uitverkoren om gered te worden. Als iemand van jullie verlangt om verlost te worden, dan is hij uitverkoren om verlost te worden, als je er oprecht en ernstig naar verlangt. Maar als je er niet naar verlangt, waarom zou je dan in hemelsnaam zo belachelijk dwaas zijn om te mopperen omdat God datgene wat jij niet leuk vindt aan andere mensen geeft?
Zo heb ik geprobeerd iets te zeggen over de waarheid van de leer van de uitverkiezing.

II. En nu, kort, wil ik zeggen dat uitverkiezing ABSOLUUT is, dat wil zeggen dat het niet afhangt van wat we zijn.
De tekst zegt: 'God heeft ons vanaf het begin uitverkoren tot zaligheid,' maar onze tegenstanders zeggen dat God mensen uitverkiest omdat ze goed zijn, dat Hij ze uitverkiest op grond van verschillende werken die ze gedaan hebben. Nu vragen wij in antwoord hierop, welke werken zijn dat

op grond waarvan God Zijn mensen uitverkiest?
Zijn dat wat we gewoonlijk 'werken van de wet' noemen - werken van gehoorzaamheid die het schepsel kan opbrengen? Als dat zo is, antwoorden we je - als mensen niet gerechtvaardigd kunnen worden door de werken van de wet, lijkt het ons vrij duidelijk dat ze niet uitverkoren kunnen worden door de werken van de wet. Als ze niet gerechtvaardigd kunnen worden door hun goede daden, dan kunnen ze ook niet gered worden door hun goede daden. Dan kan het besluit tot verkiezing niet gevormd zijn op grond van goede werken. 'Maar,' zeggen anderen, 'God verkoos hen op grond van de voorzienigheid van hun geloof.' Nu, God geeft geloof, daarom kon Hij hen niet verkozen hebben op grond van geloof, dat Hij voorzag.
Er zullen twintig bedelaars op straat zijn en ik besluit een van hen een shilling te geven - maar zal iemand zeggen dat ik vastbesloten was die ene een shilling te geven, dat ik hem die shilling heb gegeven omdat ik voorzag dat hij hem zou krijgen? Dat zou onzin zijn. Op dezelfde manier zou het te absurd voor ons zijn om te zeggen dat God mensen heeft uitverkoren omdat Hij voorzag dat ze geloof zouden hebben, wat redding in de kiem is.
Geloof is een geschenk van God. Elke deugd komt van Hem. Daarom kan het er niet toe geleid hebben dat Hij mensen heeft uitverkoren, want het is Zijn gave. De uitverkiezing, daar zijn we zeker van, is absoluut en helemaal los van de deugden die de heiligen daarna hebben.
Wat als een heilige zo heilig en vroom zou zijn als Paulus, wat als hij zo stoutmoedig zou zijn als Petrus, of zo liefdevol als Johannes, dan nog zou hij niets van zijn Schepper kunnen eisen. Ik heb nog nooit een heilige gekend, van welke denominatie dan ook, die dacht dat God hem redde omdat Hij voorzag dat hij deze deugden en verdiensten zou hebben.
Welnu, mijn broeders, de mooiste juwelen die de heilige ooit draagt, als het juwelen van onze eigen makelij zijn, zijn niet van het eerste water. Er is iets van aarde mee vermengd. De hoogste genade die we ooit bezaten heeft iets aards. We voelen dit wanneer we het meest verfijnd zijn, wanneer we het meest geheiligd zijn, en onze taal moet altijd zijn...

'Ik ben de voornaamste zondaar; Jezus is voor mij gestorven.'

Onze enige hoop, ons enige pleidooi, hangt nog steeds af van genade zoals die wordt tentoongespreid in de persoon van Jezus Christus. En ik

ben er zeker van dat we elke gedachte dat onze genade, die een geschenk is van onze Heere, die Zijn rechterhand is, ooit Zijn liefde zou kunnen hebben veroorzaakt, volledig moeten verwerpen en negeren. En we moeten altijd zingen:

‘Wat was er in ons dat achting kon verdienen
of de Schepper vreugde kon schenken?
‘t Was alzo, Vader,
wij moeten altijd zingen,
Omdat het goed scheen in Uw ogen.’

‘Hij zal Zich ontfermen over wie Zich wil ontfermen.’ Hij redt omdat Hij wil redden. En als je mij vraagt waarom Hij mij redt, dan kan ik alleen maar zeggen: omdat Hij het wil doen. Was er iets in mij dat mij bij God zou moeten aanbevelen? Nee, ik heb alles opzij gelegd. Ik had niets om me aan te bevelen. Toen God mij redde was ik de meest verachtelijke, verloren en geruïneerde van het ras. Ik lag voor Hem als een zuigeling in mijn bloed. Voorwaar, ik had geen macht om mezelf te helpen. O, wat voelde en wist ik dat ik ellendig was!
Als jij iets had om je bij God aan te bevelen, dan had ik dat nooit. Ik zal tevreden zijn om gered te worden door *genade*, onvermengde, pure genade. Ik kan me niet beroemen op verdiensten. Als jij dat kunt, kan ik dat niet. Ik moet zingen:

‘Vrije genade alleen, van de eerste tot de laatste,
heeft mijn genegenheid gewonnen en mijn ziel vastgehouden.’

III. Ten derde is deze verkiezing EEUWIG.
‘God heeft u vanaf het begin uitverkoren voor het eeuwige leven. Kan iemand mij vertellen wanneer het begin was? Jaren geleden dachten we dat het begin van deze wereld was toen Adam erop kwam, maar we hebben ontdekt dat God duizenden jaren daarvoor al chaotische materie aan het voorbereiden was om er een geschikte woonplaats voor de mens van te maken, door er schepsels op te zetten die zouden kunnen sterven en de sporen van Zijn handwerk en wonderbaarlijke vaardigheid achterlaten, voordat Hij Zijn hand op de mens waagde.
Maar dat was niet het begin, want de openbaring wijst ons naar een periode lang voordat deze wereld werd gevormd, naar de dagen toen de

morgensterren werden verwekt, toen sterren en sterrenbeelden als dauwdruppels uit de vingers van de morgen druppelden uit de hand van God. Toen Hij met Zijn eigen lippen zware lichtbollen voortbracht. Toen Hij met Zijn eigen hand kometen als bliksemschichten door de hemel liet zwerven om op een dag hun eigen sfeer te vinden.
We gaan terug naar vervlogen jaren, toen werelden werden gemaakt en systemen werden gevormd, maar we hebben het begin nog niet eens benaderd. Totdat we naar de tijd gaan waarin het hele universum sliep in de geest van de nog ongeboren God, totdat we de eeuwigheid binnengaan waarin God de Schepper alleen leefde, alles slapend in Hem, de hele schepping rustend in Zijn machtige gigantische gedachte, hebben we het begin nog niet geraden.
We kunnen teruggaan, terug, terug, eeuwen na eeuwen. We kunnen teruggaan, als we zulke vreemde woorden mogen gebruiken, hele eeuwigheden en toch nooit bij het begin aankomen. Onze vleugel zou moe kunnen worden, onze verbeelding zou wegsterven. Als het de bliksemflitsen in majesteit, kracht en snelheid zou overtreffen, zou het snel vermoeid raken voordat het bij het begin zou zijn.
Maar God koos vanaf het begin Zijn volk. Toen de onbevaarbare ether nog niet door de vleugel van enige engel was bewogen, toen de ruimte nog zonder oevers was, of anders ongeboren, toen universele stilte heerste, en geen stem of gefluister de plechtigheid van de stilte schokte, toen er geen wezen en geen beweging was, geen tijd, en niets dan God Zelf, alleen in Zijn eeuwigheid.
Toen, zonder het gezang van een engel, zonder de aanwezigheid van zelfs de cherubs, lang voordat de levende wezens werden geboren, of de wielen van de wagen van JEHOVAH werden gevormd, zelfs toen, ‘In den beginne was het Woord,’ en in den beginne waren Gods mensen één met het Woord, en ‘In den beginne verkoos Hij hen tot het eeuwige leven.’ Onze uitverkiezing is dus eeuwig. Ik zal niet stoppen om het te bewijzen, ik zal alleen deze gedachten overlopen ten behoeve van jonge beginners, zodat ze kunnen begrijpen wat we bedoelen met eeuwige, absolute uitverkiezing.

IV. En vervolgens is de verkiezing PERSOONLIJK.
Ook hier hebben onze tegenstanders geprobeerd de uitverkiezing omver te werpen door ons te vertellen dat het een uitverkiezing van naties is en niet van mensen. Maar hier zegt de apostel: ‘God heeft *u* van het begin

af uitverkoren.' Het is de meest miserabele voorstelling op aarde om te beweren dat God geen personen heeft uitverkoren maar naties, want hetzelfde bezwaar dat tegen de uitverkiezing van personen is, is ook tegen de uitverkiezing van een natie.
Als het al niet rechtvaardig is om een persoon te kiezen, dan is het nog veel onrechtvaardiger om een natie te kiezen, want naties zijn slechts de vereniging van een groot aantal personen en het kiezen van een natie lijkt een veel grotere misdaad - als verkiezing een misdaad is - dan het kiezen van één persoon. Het kiezen van tienduizend mensen zou zeker als erger worden beschouwd dan het kiezen van één - een hele natie onderscheiden van de rest van de mensheid lijkt een grotere misdaad in de handelingen van goddelijke soevereiniteit dan de verkiezing van één arme sterveling en het weglaten van een ander.
Maar wat zijn naties anders dan mensen? Wat zijn hele volkeren anders dan combinaties van verschillende eenheden? Een natie bestaat uit dat individu, en dat, en dat. En als je me vertelt dat God de Joden koos, dan zeg ik dat Hij die Jood koos, en die Jood, en die Jood. En als jij zegt dat Hij Brittannië kiest, dan zeg ik dat Hij die Brit kiest, en die Brit, en die Brit. Zodat het uiteindelijk hetzelfde is. Verkiezing is dan persoonlijk. Dat moet wel zo zijn. Iedereen die deze tekst en soortgelijke teksten leest, zal zien dat de Schrift voortdurend spreekt over Gods volk, één voor één, en over hen spreekt als zijnde de speciale onderwerpen van uitverkiezing.

> ***'Zonen zijn wij door Gods verkiezing,***
> ***die in Jezus Christus geloven;***
> ***door soevereine genade ontvangen***
> ***wij hier eeuwige bestemming.'***

We weten dat het persoonlijke verkiezing is.

V. De andere gedachte is - want mijn tijd vliegt te snel voorbij om lang bij deze punten te kunnen stilstaan - dat verkiezing GOEDE RESULTATEN voortbrengt.
'Hij heeft u van den beginne uitverkoren tot heiligmaking door de Geest en geloof in de waarheid.' Hoeveel mensen vergissen zich totaal in de leer van de uitverkiezing! En hoe brandt en kookt mijn ziel bij de herinnering aan het verschrikkelijke kwaad dat is voortgekomen uit het bederven en ontworstelen van dat heerlijke deel van Gods heerlijke waarheid!

Hoevelen zijn er niet die tegen zichzelf hebben gezegd: 'Ik ben uitverkoren,' en in luiheid zijn gaan zitten, en erger dan dat! Zij hebben gezegd: 'Ik ben de uitverkorene van God' en met beide handen hebben zij goddeloosheid bedreven. Ze zijn snel naar elk onrein ding gevlucht, omdat ze gezegd hebben: 'Ik ben het uitverkoren kind van God, ongeacht mijn werken, daarom mag ik leven zoals ik wil en doen wat ik wil.'
O, geliefden! Laat me ieder van jullie plechtig waarschuwen om de waarheid niet te ver te dragen - of liever gezegd, om de waarheid niet in dwaling te veranderen, want we kunnen haar niet te ver dragen. We kunnen de waarheid overschrijden. We kunnen dat wat bedoeld was om zoet te zijn voor onze troost, tot een verschrikkelijk mengsel maken voor onze ondergang. Ik zeg je dat er duizenden mensen zijn geweest die geruïneerd zijn door de uitverkiezing verkeerd te begrijpen, die gezegd hebben: 'God heeft mij uitverkoren tot de hemel en tot het eeuwige leven,' maar ze zijn vergeten dat er geschreven staat: God heeft hen uitverkoren, 'door heiliging van de Geest en geloof in de waarheid.' Dit is Gods uitverkiezing - uitverkiezing tot heiliging en geloof. God kiest Zijn volk uit om heilig te zijn en om gelovig te zijn.
Hoeveel van jullie hier zijn gelovig? Hoeveel van mijn gemeente kunnen hun handen op hun hart leggen en zeggen: 'Ik vertrouw op God dat ik geheiligd ben'? Is er iemand van jullie die zegt: 'Ik ben uitverkoren' - ik herinner jullie eraan dat jullie vorige week hebben gezworen. Is er iemand die zegt: 'Ik vertrouw erop dat ik uitverkoren ben', maar ik herinner je aan een gemene daad die je de afgelopen zes dagen hebt begaan.
Een ander van jullie zegt: 'Ik ben uitverkoren', maar ik zou je in het gezicht kijken en zeggen: '*Uitverkoren*, je bent een vervloekte huichelaar en dat is alles wat je bent.' Anderen zouden zeggen: 'Ik ben uitverkoren', maar ik zou hen eraan herinneren dat zij het verzoendeksel verwaarlozen en niet bidden. O, geliefden, denk nooit dat je uitverkoren bent, tenzij je heilig bent. Je mag tot Christus komen als een zondaar, maar je mag niet tot Christus komen als een uitverkoren persoon totdat je je heiligheid kunt zien.
Denk niet verkeerd over wat ik zeg - zeg niet: 'Ik ben uitverkoren' en denk toch dat je in zonde kunt leven. Dat is onmogelijk. De uitverkorenen van God zijn heilig. Ze zijn niet rein, ze zijn niet volmaakt, ze zijn niet vlekkeloos, maar als je hun leven als geheel bekijkt, zijn ze heilige personen. Ze zijn gemarkeerd en onderscheiden van anderen, en niemand heeft het recht om zichzelf uitverkoren te noemen, behalve in zijn heiligheid.

Hij kan uitverkoren zijn en toch in duisternis liggen, maar hij heeft geen recht om het te geloven. Niemand kan het zeggen, er is geen bewijs van. De man kan op een dag leven, maar op dit moment is hij dood. Als je in de vreze Gods wandelt, Hem probeert te behagen en Zijn geboden gehoorzaamt, twijfel er dan niet aan dat jouw naam geschreven staat in het boek des levens van het Lam van voor de grondlegging der wereld.
En opdat dit niet te hoog gegrepen voor je zou zijn, let dan op het andere kenmerk van uitverkiezing, namelijk geloof, 'geloof in de waarheid'. Wie Gods waarheid gelooft en in Jezus Christus gelooft, is uitverkoren. Ik ontmoet vaak arme zielen die piekeren en zich zorgen maken over deze gedachte: 'Hoe, als ik niet uitverkoren ben!' 'Oh, meneer,' zeggen ze, 'ik weet dat ik mijn vertrouwen in Jezus stel. Ik weet dat ik in Zijn naam geloof en op Zijn bloed vertrouw, maar hoe als ik niet uitverkoren ben?' Arm schepsel! Je weet niet veel van het Evangelie, anders zou je nooit zo praten, want wie *gelooft is uitverkoren*. Zij die uitverkoren zijn, zijn uitverkoren tot heiliging en tot geloof. En als je geloof hebt, ben je één van Gods uitverkorenen. Je mag het weten en zou het moeten weten, want het is een absolute zekerheid. Als jij, als zondaar, vanmorgen naar Jezus Christus kijkt en zegt...

'Niets in mijn handen breng ik,
Slechts aan Uw kruis klamp ik mij vast,'

… ben je uitverkoren.
Ik ben niet bang dat uitverkiezing arme heiligen of zondaars bang maakt. Er zijn veel goddelijken die tegen de onderzoeker zeggen: 'Uitverkiezing heeft niets met jou te maken.' Dat is erg slecht, want de arme ziel moet niet zo tot zwijgen worden gebracht. Als je hem zo het zwijgen kon opleggen, zou het goed zijn, maar hij zal er aan denken, hij kan er niets aan doen. Zeg dan tegen hem: als je gelooft in de Heere Jezus Christus, dan ben je uitverkoren. Als je jezelf op Jezus wilt werpen, ben je uitverkoren. Ik zeg u - de grootste van alle zondaars - vanmorgen, ik zeg u in Zijn naam, als u tot God wilt komen zonder eigen werken, als u zich wilt werpen op het bloed en de gerechtigheid van Jezus Christus, als u nu wilt komen en op Hem wilt vertrouwen, dan bent u uitverkoren - u bent geliefd door God van voor de grondlegging van de wereld, want u zou dat niet kunnen doen tenzij God u de kracht had gegeven en u had uitverkoren om het te doen.

Nu ben je veilig en zeker als je maar komt en je op Jezus Christus werpt, en wenst gered te worden en door Hem bemind te worden. Maar denk niet dat iemand gered kan worden zonder geloof en zonder heiligheid. Denk niet, mijn toehoorders, dat een of ander decreet, uitgevaardigd in de donkere eeuwen van de eeuwigheid, jullie zielen zal redden, tenzij jullie in Christus geloven.

Ga niet zitten fantaseren dat je gered moet worden zonder geloof en heiligheid. Dat is een afschuwelijke en vervloekte ketterij die duizenden te gronde heeft gericht. Leg geen verkiezing als een kussen voor je om op te slapen of je kunt geruïneerd worden. God verhoede dat ik kussens onder armsgaten naai zodat jij comfortabel in je zonden kunt rusten.

Zondaar! Er staat niets in de Bijbel om je zonden te verzachten. Maar als je veroordeeld bent, o man! Als je verloren bent, o vrouw! zul je in deze Bijbel niet één druppel vinden om je tong te koelen, of één doctrine om je schuld te verminderen. Je verdoemenis zal volledig je eigen schuld zijn en je zonde zal het rijkelijk verdienen, omdat je niet gelooft dat je veroordeeld bent. 'Gij gelooft niet omdat gij niet tot mijn schapen behoort.' 'Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben.'

Denk niet dat uitverkiezing een excuus is voor zonde - droom er niet van - wieg jezelf niet in zoete zelfgenoegzaamheid bij de gedachte aan je onverantwoordelijkheid. Jij bent verantwoordelijk. We moeten je beide dingen geven. We moeten goddelijke soevereiniteit en menselijke verantwoordelijkheid hebben. We moeten uitverkiezing hebben, maar we moeten jullie harten strelen, we moeten Gods waarheid naar jullie sturen. We moeten tot jullie spreken en jullie eraan herinneren dat er weliswaar geschreven staat: 'In mij is uw hulp', maar dat er ook geschreven staat: 'O Israël, gij hebt uzelf vernietigd.'

VI. Tot slot, wat zijn de ware en wettige tendensen van de juiste opvattingen over de leer van de uitverkiezing?

Ten eerste zal ik je vertellen wat de leer van de uitverkiezing heiligen zal laten doen onder de zegen van God. En ten tweede wat het voor zondaars zal doen als God het aan hen zegent.

Ten eerste denk ik dat uitverkiezing voor een heilige een van de meest *ontluisterende* doctrines in de hele wereld is - om alle vertrouwen in het vlees of alle vertrouwen op iets anders dan Jezus Christus weg te nemen. Hoe vaak wikkelen we ons niet in onze eigen gerechtigheid en tooien ons met de valse parels en edelstenen van onze eigen werken en daden?

We beginnen te zeggen: ‘Nu zal ik gered worden, want ik heb dit en dat bewijs.’
In plaats daarvan is het naakte geloof dat redt, dat geloof en dat alleen verenigt met het Lam, ongeacht de werken, hoewel het die voortbrengt. Hoe vaak leunen we niet op een of ander werk, anders dan dat van onze eigen Geliefde, en vertrouwen we niet op een of andere macht, anders dan die van boven komt? Als we deze macht van ons willen afnemen, moeten we de uitverkiezing overwegen.
Pauzeer, mijn ziel, en overweeg dit. God hield van je voordat je een wezen had. Hij hield van je toen je dood was in overtredingen en zonden, en stuurde Zijn Zoon om voor je te sterven. Hij kocht je met Zijn kostbare bloed voordat je Zijn naam kon uitspreken. Kun je dan trots zijn?
Ik ken niets, maar dan ook niets, dat ons meer *vernedert* dan deze leer van de uitverkiezing. Ik ben er soms voor gevallen toen ik het probeerde te begrijpen. Ik heb mijn vleugels uitgestrekt en ben als een adelaar naar de zon opgestegen. Een tijdlang was mijn oog standvastig en mijn vleugel waarachtig, maar toen ik er dichtbij kwam en de ene gedachte mij in bezit nam - ‘God heeft u van het begin af aan uitverkoren tot zaligheid’ - was ik verloren in de glans ervan, ik wankelde door de machtige gedachte en van de duizelingwekkende hoogte kwam mijn ziel neer, neergeworpen en gebroken, zeggende: ‘Heere, ik ben niets, ik ben minder dan niets. Waarom ik? Waarom ik?’
Vrienden, als je nederig wilt zijn, bestudeer dan uitverkiezing, want het zal je nederig maken onder invloed van Gods Geest. Hij die trots is op zijn uitverkiezing is niet uitverkoren, en hij die nederig is onder het besef ervan, mag geloven dat hij dat wel is. Hij heeft alle reden om te geloven dat hij dat is, want het is een van de meest gezegende gevolgen van uitverkiezing dat het ons helpt om onszelf voor God te verootmoedigen.
Nogmaals. Uitverkiezing in de christen moet hem heel *onbevreesd* en heel *vrijmoedig maken.* Niemand zal zo vrijmoedig zijn als hij die gelooft dat hij door God is uitverkoren. Wat geeft hij om de mens als hij uitverkoren is door zijn Maker? Wat zal hij geven om het zielige getjilp van een paar kleine mussen als hij weet dat hij een adelaar van een koninklijk ras is? Zal het hem iets kunnen schelen als de bedelaar naar hem wijst, als het koninklijke bloed van de hemel door zijn aderen stroomt? Zal hij vrezen als de hele wereld tegen hem is? Als de aarde in het buitenland in vuur en vlam staat, woont hij in volmaakte vrede, want hij is in de geheime plaats van de tabernakel van de Allerhoogste, in het grote paviljoen van

de Almachtige. ‘Ik ben van God,’ zegt hij, ‘ik ben onderscheiden van andere mensen. Zij zijn van een inferieur ras. Ben ik niet nobel? Ben ik niet een van de aristocraten van de hemel? Staat mijn naam niet geschreven in Gods boek?’
Geeft hij om de wereld? Nee, net als de leeuw die zich niets aantrekt van het geblaf van de hond, lacht hij naar al zijn vijanden. En als ze te dicht bij hem komen, beweegt hij zichzelf en slaat hen in stukken. Wat kan het hem schelen? Hij loopt om hen heen als een kolos, terwijl kleine mensen onder hem lopen en hem niet begrijpen.
Zijn voorhoofd is van ijzer, zijn hart is van vuursteen - wat kan hem de mens schelen? Neen, als een universele sissen uit de wijde wereld kwam, zou hij erom glimlachen, want hij zou zeggen:

> ***‘Hij die zijn toevlucht tot God heeft genomen,***
> ***zal een veilige verblijfplaats vinden.’***

Ik ben een van Zijn uitverkorenen. Ik ben uitverkoren door God en kostbaar, en hoewel de wereld mij verstoot, vrees ik niet. Jullie professoren die de tijd uitzitten, sommigen van jullie zullen buigen als de wilgen. Er zijn tegenwoordig maar weinig eikehouten christenen die de storm kunnen weerstaan, en ik zal jullie de reden vertellen. Het is omdat jullie niet geloven dat jullie uitverkoren zijn. De man die weet dat hij uitverkoren is, zal te trots zijn om te zondigen. Hij zal zich niet vernederen om de daden van gewone mensen te begaan.
De gelovige in deze waarheid zal zeggen: ‘*Ik* compromitteer mijn principes? *Ik* verander mijn leer? *Ik* leg mijn opvattingen opzij? Verberg ik wat ik geloof dat waar is? Nee. Omdat ik weet dat ik één van Gods uitverkorenen ben, zal ik tegenover alle mensen Gods waarheid spreken, wat de mensen ook zeggen.’ Niets maakt een man zo oprecht moedig als het gevoel dat hij Gods uitverkorene is. Hij zal niet beven, hij zal niet bang zijn, die weet dat God hem heeft uitverkoren.
Bovendien zal uitverkiezing ons *heilig maken*. Niets onder de genadige invloed van de Heilige Geest kan een christen heiliger maken dan de gedachte dat hij uitverkoren is. ‘Zal ik zondigen,’ zegt hij, ‘nadat God mij heeft uitverkoren? Zal ik zondigen na zo’n liefde? Zal ik dwalen na zoveel goedertierenheid en tedere barmhartigheid? Neen, mijn God, omdat U mij hebt uitverkoren, zal ik U liefhebben. Ik zal voor U leven.

'Daar Gij, de eeuwige God, Mijn Vader zijt geworden;'

Ik zal mezelf aan U geven om voor altijd de Uwe te zijn, door uitverkiezing en door verlossing, door mezelf op U te werpen en mezelf plechtig aan Uw dienst toe te wijden.

En nu, tot slot, de goddelozen. Wat zegt verkiezing tegen jullie? Ten eerste, jullie goddelozen, ik zal jullie even excuseren. Er zijn velen van jullie die niet van uitverkiezing houden en ik kan het jullie niet kwalijk nemen, want ik heb mensen uitverkiezing horen prediken, die gingen zitten en zeiden: 'Ik heb geen woord te zeggen tegen de zondaar.'

Nu zeg ik dat je een hekel *moet* hebben aan zulke prediking en ik neem het je niet kwalijk. Maar ik zeg: put moed, put hoop, o zondaar, dat er verkiezing is. In plaats van je te ontmoedigen en teleur te stellen, is het juist heel hoopvol en vreugdevol dat er een uitverkiezing is. Wat als ik je zou vertellen dat misschien niemand gered kan worden, dat niemand is uitverkoren tot het eeuwige leven? Zou je dan niet beven en je handen in hopeloosheid vouwen en zeggen: 'Hoe kan ik dan gered worden, aangezien niemand uitverkoren is?'

Maar ik zeg dat er een menigte uitverkorenen is, die niet te tellen is - een menigte die geen sterveling kan tellen. Daarom, heb moed, arme zondaar! Gooi je moedeloosheid weg - ben jij niet net zo goed uitverkoren als ieder ander? Want er is een ontelbare schare uitverkorenen. Er is vreugde en troost voor jou! Neem dan niet alleen moed, maar ga en beproef de Meester. Vergeet niet dat als je niet uitverkoren was, je er niets bij zou verliezen.

Wat zeiden de vier melaatsen? 'Laat ons vallen voor de schare der Syriërs, want als we hier blijven moeten we sterven, en als we naar hen toegaan kunnen we alleen maar sterven.' O zondaar! Kom naar de troon van uitverkoren genade. Je kunt sterven waar je bent. Ga naar God, en zelfs als Hij je afwijst, stel dat Zijn opgeheven hand je wegdrijft - iets wat onmogelijk is - dan nog zul je niets verliezen. Je zult daarvoor niet meer verdoemd zijn.

Trouwens, stel dat je verdoemd bent, dan zou je tenminste de voldoening hebben om in de hel je ogen op te kunnen heffen en te kunnen zeggen: 'God, ik heb U om genade gevraagd en U wilde die niet schenken. Ik zocht het, maar U weigerde het.' Dat zul je nooit zeggen, o zondaar! Als je naar Hem toegaat en Hem vraagt, zul je ontvangen, want Hij heeft nog nooit iemand afgewezen!

Is dat geen hoop voor jou? Ook al is er een bepaald aantal, toch is het waar dat allen die zoeken tot dat aantal behoren. Ga heen en zoek, en als jij de eerste zou zijn die naar de hel gaat, vertel de duivels dan dat je zo bent omgekomen - vertel de demonen dat je een schipbreukeling bent, nadat je als een schuldig zondaar tot Jezus bent gekomen. Ik zeg je dat het de Eeuwige te schande zou maken - met eerbied voor Zijn naam - en Hij zou zoiets niet toestaan. Hij is jaloers op Zijn eer en Hij zou niet kunnen toestaan dat een zondaar zoiets zou zeggen.
Maar ach, arme ziel! Denk niet alleen zo, dat je iets kunt verliezen door te komen. Er is nog één gedachte - hou je van de gedachte aan de uitverkiezing vanmorgen? Ben je bereid om de rechtvaardigheid ervan toe te geven? Zeg je: 'Ik voel dat ik verloren ben. Ik verdien het, en als mijn broeder gered wordt, kan ik niet mopperen. Als God mij vernietigt, verdien ik het, maar als Hij de persoon redt die naast me zit, heeft Hij het recht om te doen wat Hij wil met de Zijnen en heb ik er niets door verloren.'
Kun je dat eerlijk vanuit je hart zeggen? Als dat zo is, dan heeft de leer van de uitverkiezing haar juiste uitwerking op uw geest gehad en bent u niet ver van het Koninkrijk der hemelen verwijderd. Je bent gebracht waar je hoort te zijn, waar de Geest wil dat je bent, en nu je dat vanmorgen bent, vertrek dan in vrede. God heeft je zonden vergeven. Dat zou je niet voelen als je geen vergiffenis had gekregen, dat zou je niet voelen als de Geest van God niet in jou aan het werk was.
Verheug je dus hierin. Laat je hoop rusten op het kruis van Christus. Denk niet aan de uitverkiezing, maar aan Christus Jezus. Rust op Jezus - Jezus eerst, in het midden en zonder einde.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE DOOD VAN DE CHRISTEN

NO. 43

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND 9 SEPTEMBER 1855 DOOR DE REV. C. H. SPURGEON BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

‘Gij zult in volle ouderdom in uw graf komen, zoals een korenmaat in zijn seizoen komt.’
Job 5:26

Wij geloven niet alles wat de vrienden van Job zeiden. Ze spraken heel vaak als ongeïnspireerde mannen, want we vinden dat ze veel dingen zeggen die niet waar zijn. En als we het boek Job doorlezen, zouden we met betrekking tot hen kunnen zeggen: ‘Ellendige troosters zijt gij allen,’ want zij spraken over Gods knecht Job niet wat juist was.

Maar desondanks spraken zij vele heilige en vrome zinnen uit, die het waard zijn om gezien te worden als afkomstig van de lippen van drie mannen die in hun tijd bekend stonden om hun geleerdheid, talent en bekwaamheid. Drie grijsaards, die uit ervaring konden spreken wat ze wisten. Hun vergissingen zijn niet verwonderlijk, want ze hadden toen nog niet dat heldere, stralende licht dat we in deze moderne tijd genieten. Ze hadden weinig gelegenheden om samen te komen. Er waren in die tijd maar weinig profeten die hen de dingen van het koninkrijk leerden. We kunnen ons alleen maar verwonderen over het feit dat zij zonder het licht van de openbaring van het evangelie in staat waren om zoveel van de waarheid te ontdekken als zij deden.

Ik moet echter een opmerking maken over dit hoofdstuk, dat ik niet anders kan dan het beschouwen als in de hoofdzaak niet zozeer de uitspraak van de man die hier spreekt - Elifaz de Temaniet - maar het eigenlijke Woord van God. Niet zozeer de eenvoudige uitspraak van de onverstandige Trooster die Job berispte, als wel de toespraak van de grote Trooster die Zijn volk troost en die alleen uitspreekt wat juist is. De mening wordt gerechtvaardigd door het feit dat dit hoofdstuk door de apostel Paulus wordt geciteerd.

Eliphaz zegt in het dertiende vers: ‘Hij neemt de wijzen in hun eigen sluwheid.’ En we vinden dat de apostel Paulus in de Korintiërs zegt: ‘Zoals er geschreven staat, neemt hij de wijzen in hun eigen sluwheid,’ waarmee hij deze passage bekrachtigt als zijnde door God geïnspireerd, in ieder geval als zijnde zeer zeker waarheidsgetrouw.
De ervaring van een man als Eliphaz verdient zeker veel aandacht. En als we het hebben over de algemene toestand van Gods volk, dat ze verborgen zijn voor de gesel van de tong, ‘dat ze niet bang zijn voor het verderf als het komt,’ dat ze lachen om verderf en hongersnood, enzovoort, dan kunnen we zijn woorden aannemen als zijnde bewezen door ervaring en gewaarmerkt door inspiratie.
‘Gij zult in volle ouderdom in uw graf komen, zoals een korenwolk in zijn seizoen komt.’ Dit is een heel mooie vergelijking, de vergelijking van de oude christen - want ik neem aan dat dit aan de oppervlakte van de tekst ligt - met een korenwolk. Ga het oogstveld in en je zult zien hoeveel het koren je doet denken aan de oude gelovige.
Hoeveel ongerustheid is er niet aan dat veld besteed! Toen het zaad voor het eerst opkwam, vreesde de boer dat de worm in de tere scheuten zou bijten en het blad zou worden verslonden, of dat een scherpe vorst het jonge plantje zou verteren en het zou laten verwelken en sterven. En dan, maand na maand, als de seizoenen kwamen, hoe heeft hij angstig naar de hemel gekeken en verlangd dat de regens zouden komen, of dat de geniale zonneschijn haar levendmakende lichtstromen over het veld zou uitstorten?
Hoe erg heeft hij gevreesd dat de schimmel en de storm de kostbare aren zouden doen verschrompelen toen ze enigszins tot wasdom waren gekomen? Nu staat het in de velden en in sommige opzichten is hij bevrijd van zijn bezorgdheid. De maanden van zijn arbeid zijn voorbij. Hij heeft geduldig gewacht op de kostbare vruchten van de grond, maar nu zijn ze er. En dat geldt ook voor de grijsaard. Hoeveel jaren van angst zijn aan hem besteed! Hoe waarschijnlijk leek het in zijn jeugd dat hij door de dood zou worden neergeslagen, en toch heeft hij zijn jeugd, volwassenheid en ouderdom veilig doorstaan. Wat een verschillende ongelukken zijn er van hem afgewend! Hoe is het schild van de Voorzienige Bewaarder over zijn hoofd geweest om hem te behoeden voor de schoten van de pest of voor de zware hand van een ongeluk dat zijn leven had kunnen verwoesten!
Hoeveel zorgen heeft hij zelf niet gehad! Hoeveel problemen heeft hij doorstaan! Kijk naar de veteraan met het geschoren hoofd! Let op de

littekens die problemen op zijn voorhoofd hebben gemaakt! En zie, diep in zijn borst geschreven, de donkere herinneringen aan de scherpe strijd en beproevingen die hij heeft doorstaan! En nu zijn zijn zorgen enigszins voorbij. Hij is heel dicht bij de haven van rust gekomen. Een paar korte jaren van beproevingen en moeilijkheden zullen hem op de eerlijke kust van Kanaän doen belanden, en we kijken naar hem met hetzelfde plezier als de boer naar het koren kijkt, omdat de bezorgdheid voorbij is en de tijd van rust nu nadert.

Zie hoe zwak de stengel is geworden! Hoe elke wind hem heen en weer schudt, hij is verdord en verdroogd! Zie hoe het hoofd naar de aarde hangt, alsof het op het punt staat het stof te kussen en te laten zien waar het vandaan komt! Let op de oude man, hij stapt stapvoets. 'Zij die uit de ramen kijken zijn verduisterd, de slijpers houden op omdat ze met weinigen zijn, en de sprinkhaan is een last geworden.' Maar zelfs in die zwakheid is er heerlijkheid.

Het is niet de zwakheid van het zachte blad, het is de zwakheid van het volle rijpe koren, het is een zwakheid die zijn rijpheid toont, het is een zwakheid die het met heerlijkheid verguld. Zoals de kleur van het graan goudkleurig is, zodat het er prachtiger uitziet dan wanneer het groen van zijn bloei erop ligt, zo heeft de grijsaard een kroon van heerlijkheid op zijn hoofd. Hij is heerlijker in zijn zwakheid dan de jongeman in zijn kracht of het meisje in haar schoonheid.

Is een graanschoof bovendien geen prachtig beeld van de toestand van de mens, omdat het heel snel naar huis moet worden gebracht? De maaier komt eraan. Zelfs nu hoor ik de sikkel slijpen. De maaier heeft hem goed geslepen en hij zal het koren spoedig maaien. Zie! Hij komt over het veld om zijn oogst te oogsten. En dan, tegen die tijd, zal het naar de schuur worden gedragen en veilig worden ondergebracht, niet meer onderhevig aan meeldauw, insecten of ziekten. Daar zal het veilig zijn, waar geen sneeuw op kan vallen en geen wind het kan verstoren. Het zal veilig zijn. En vreugdevol zal de tijd zijn wanneer de oogst zal worden aangekondigd en de schoof van het koren, volledig rijp, zal worden gedragen in de voorraadschuur van de boer. Zo is de oude man. Ook hij zal spoedig naar huis worden gebracht. De dood is zelfs nu zijn sikkel aan het slijpen en de engelen maken hun wagen van goud klaar om hem naar de hemel te dragen. De schuur is gebouwd. Het huis is voorzien. Spoedig zal de grote Meester zeggen: 'Bind het onkruid in bundels om te verbranden en verzamel het koren in mijn schuur.'

Deze morgen zullen we *de dood van christenen in het algemeen overwegen*. Niet alleen van de christen op leeftijd, want we zullen laten zien dat deze tekst weliswaar betrekking lijkt te hebben op de christen op leeftijd, maar in werkelijkheid met luide stem spreekt tot ieder gelovig mens. 'Gij zult in volle ouderdom in uw graf komen, zoals een korenmaat in zijn seizoen komt.'
Er zijn vier dingen die we in de tekst zullen opmerken. Ten eerste zullen we overwegen dat de dood *onvermijdelijk* is, omdat er staat: 'Gij *zult* komen.' Ten tweede dat de dood *aanvaardbaar is*, omdat er niet staat: 'Ik zal u naar uw graf doen *gaan*', maar: 'Gij zult daar *komen*.' Ten derde dat de dood altijd *tijdig* is: 'Gij zult in *volle ouderdom* in uw graf komen.' Ten vierde dat de dood voor de christen altijd *eervol is*, want de belofte verklaart hem: 'Gij zult in volle ouderdom ten grave gaan, zoals een korenmaat in zijn seizoen komt.'

I. De eerste opmerking, namelijk dat de dood, zelfs voor de christen, ONVERMIJDELIJK is, is heel afgezaagd, eenvoudig en algemeen, en we hadden hem nauwelijks hoeven maken, maar we vonden hem nodig om er een of twee opmerkingen over te maken.
Hoe afgezaagd is de gedachte dat alle mensen moeten sterven, en daarom, wat kunnen we erover zeggen? En toch blozen we niet om het te herhalen, want terwijl het een waarheid is die zo bekend is, is er geen zo veel vergeten. We geloven het allemaal in theorie en ontvangen het in onze hersenen, maar hoe zelden wordt het in ons hart gegrift? De aanblik van de dood doet het ons herinneren. Het luiden van de plechtige klok spreekt tot ons. We horen de diepe stem van de tijd als de klok de uren luidt en onze sterfelijkheid verkondigt. Maar meestal vergeten we het.
De dood is voor iedereen onvermijdelijk, maar ik wil een opmerking maken over de dood, namelijk dat er weliswaar geschreven staat: 'Het is alle mensen gegeven eenmaal te sterven', maar dat er een tijd zal komen dat sommige christelijke mensen helemaal niet zullen sterven. We weten dat als Adam nooit gezondigd had, hij niet gestorven zou zijn, want de dood is de straf op de zonde. En we weten dat Henoch en Elia naar de hemel werden overgebracht zonder te sterven. Daarom lijkt het erop dat de dood niet absoluut noodzakelijk is voor een christen.
En bovendien wordt ons in de Schrift verteld dat er mensen zijn die zullen 'leven en blijven' wanneer Jezus Christus zal komen. En de apostel zegt: 'Ik zeg u een geheimenis: wij zullen niet allen slapen, maar wij

zullen allen veranderen in een ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin.’ Er zullen er zijn die levend gevonden worden, over wie de apostel zegt: ‘Dan zullen wij, die leven en overblijven, samen met hen opgenomen worden in de wolken, de Heere tegemoet in de lucht; en zo zullen wij altijd bij de Heere zijn.’

We weten dat vlees en bloed het koninkrijk niet kunnen beërven, maar het is mogelijk dat ze verfijnd worden door een of ander geestelijk proces, dat de noodzaak van ontbinding zal uitsluiten. O, ik heb veel aan dat idee gedacht en ik heb me afgevraagd of het niet mogelijk is dat sommigen van ons tot dat gelukkige aantal behoren dat de dood niet zal zien. Zelfs als dat niet zo is, heeft die gedachte iets heel bemoedigends.

Christus heeft de dood zo overwonnen dat Hij niet alleen de wettige gevangene uit de gevangenis bevrijdt, maar Hij redt een groep uit de kaken van het monster en leidt hen ongedeerd langs zijn hol! Hij reanimeert niet alleen de doden en brengt nieuw leven in hen die gedood zijn door de gevallen zeis, maar sommigen brengt Hij daadwerkelijk naar de hemel via een omweg. Hij zegt tegen de dood: ‘Vooruit, jij monster! Op deze zul je nooit je hand leggen! Dit zijn uitverkoren mannen en vrouwen, en jouw koude vingers zullen nooit de stroom van hun ziel bevriezen. Ik breng hen rechtstreeks naar de hemel, zonder dood. Ik zal hen in hun lichamen naar de hemel brengen zonder door jullie sombere poorten te gaan of gevangenen te zijn geweest in jullie sombere land van schaduwen.’

Hoe heerlijk is de gedachte dat Christus de dood heeft overwonnen, dat sommige mensen niet zullen sterven. Maar je zult tegen me zeggen: ‘Hoe kan dat? Want het lichaam heeft sterfelijkheid in zich.’ Ons is verteld dat het waar is, door eminente mensen, dat er een noodzaak in de natuur is dat er dood moet zijn, omdat het ene dier op het andere moet jagen. En zelfs als alle dieren geleerd zou kunnen worden om hun prooi op te geven, moeten ze zich voeden met planten en zo bepaalde minuscule insecten verslinden die zich daarop verstopt hebben. De dood lijkt daarom de wet van de natuur te zijn.

Er zij aan herinnerd dat mensen al veel langer hebben geleefd dan de huidige toegewezen termijn en het lijkt heel gemakkelijk voor te stellen dat het schepsel, dat duizend jaar kan bestaan, die periode zou kunnen overschrijden. Maar deze tegenwerping gaat niet op, omdat de heiligen niet eeuwig in deze wereld zullen leven, maar zullen worden weggevoerd naar een woonplaats waar de wetten van de heerlijkheid de wetten van de natuur zullen overtreffen.

II. En nu komt de zoete gedachte dat de dood voor de christen altijd AANVAARDBAAR is: ‘Gij zult in uw graf *komen*.’
De oude Caryl maakt de volgende opmerking over dit vers: ‘Een gewilligheid en vrolijkheid om te sterven. Gij zult *komen*, u zult niet naar uw graf gesleept of gehaast worden, zoals er gezegd wordt van de dwaze rijke man, Lukas 12: ‘Deze nacht zal uw ziel van u weggenomen worden.’ Maar u zult als het ware rustig en glimlachend naar uw graf gaan. U zult als het ware op uw eigen voeten naar uw graf gaan en liever lopen dan naar uw graf gedragen worden.’ De goddeloze wordt, wanneer hij sterft, naar zijn graf gedreven, maar de christen *komt* naar zijn graf.
Ik zal jullie een gelijkenis vertellen. Zie, twee mannen zaten samen in hetzelfde huis, toen de Dood tot elk van hen kwam. Hij zei tegen de een: ‘Je zult sterven.’ De man keek hem aan, zijn ogen stonden vol tranen en bevend zei hij: ‘O Dood, ik kan niet sterven! Ik wil niet sterven.’ Hij zocht een arts en zei tegen hem: ‘Ik ben ziek, want de Dood heeft naar mij gekeken. Zijn ogen hebben mijn wangen verbleekt en ik vrees dat ik moet vertrekken. Dokter, daar is mijn rijkdom, geef mij gezondheid en laat mij leven.’
De arts nam zijn rijkdom, maar gaf hem niet zijn gezondheid met al zijn vaardigheid. De man veranderde van arts en probeerde een andere, en dacht dat hij misschien de draad van het leven wat langer zou kunnen uitspinnen.
Maar helaas! De dood kwam en zei: ‘Ik heb je de tijd gegeven om je verschillende uitvluchten uit te proberen, kom met me mee. Je zult sterven.’ En hij bond hem aan handen en voeten en liet hem naar dat donkere land van schaduwen gaan.
Terwijl de man ging, greep hij zich vast aan elke paal langs de weg, maar de Dood trok hem met ijzeren handen voort. Er was geen boom die langs de weg groeide, maar hij probeerde zich eraan vast te grijpen, maar de Dood zei: ‘Kom op! Je bent mijn gevangene en je zult sterven.’ En onwillig, als de achterlijke schooljongen die langzaam naar school gaat, zo volgde hij de weg met de Dood. Hij *kwam* niet naar zijn graf, maar de Dood bracht hem erheen - het graf kwam naar hem toe.
Maar de Dood zei tegen de andere man: ‘Ik kom voor jou.’ Hij antwoordde glimlachend: ‘Ah, Dood! Ik ken je, ik heb je vaak gezien. Ik heb gemeenschap met je gehad. Jij bent de dienaar van mijn meester. Je bent gekomen om me naar huis te halen. Ga, vertel mijn Meester dat ik klaar ben, wanneer Hij wil. Dood, ik ben klaar om met je mee te gaan.’

En samen gingen ze op weg en hielden lief gezelschap. De dood zei tegen hem: ‘Ik heb deze skeletbotten gedragen om boze mensen bang te maken, maar ik ben niet bang. Ik zal je mezelf laten zien. De hand die op de muur van Belsassar schreef was verschrikkelijk, want niemand zag iets anders dan de hand, maar’, zei de Dood, ‘ik zal je mijn hele lichaam laten zien. Mensen hebben alleen mijn knokige hand gezien en waren doodsbang.’
En terwijl ze verder gingen, maakte de dood zich los om de christen zijn lichaam te laten zien, en hij glimlachte, want het was het lichaam van een engel. Hij had vleugels van cherubijnen en een lichaam zo glorieus als Gabriël. De christen zei tegen hem: ‘Je bent niet wat ik dacht dat je was, ik zal vrolijk met je meegaan.’ Tenslotte raakte de Dood de gelovige met zijn hand aan - het was net als wanneer de moeder haar kind in haar sport een ogenblik slaat. Het kind houdt van dat liefdevolle kneepje in de arm, want het is een bewijs van genegenheid.
Zo legde de Dood zijn vinger op de pols van de man en stopte deze voor een moment, en de Christen vond zichzelf, door de vriendelijke vinger van de Dood, veranderd in een geest. Ja, hij vond zichzelf broeder van de engelen. Zijn lichaam was geëthereerd, zijn ziel gezuiverd en hijzelf was in de hemel.
Je vertelt me dat dit slechts een gelijkenis is, maar laat me je een paar feiten geven die het ondersteunen. Ik zal je enkele uitspraken van stervende heiligen op hun sterfbed vertellen en je laten zien dat de dood voor hen een aangename bezoeker was, voor wie ze niet bang waren. Je zult stervende mensen niet ongelovig maken. Het zou niet goed zijn om op zo’n moment de rol van hypocriet te spelen. Als het toneelstuk voorbij is, trekken mannen hun masker af, en zo was het ook met deze mannen toen ze kwamen om te sterven - ze stonden er in plechtige, ongeklede werkelijkheid.
Laat me je eerst vertellen wat Dr. Owen zei - die gevierde prins van de calvinisten. Zolang zijn werken te vinden zijn, ben ik niet bang dat mensen argumenten tekort zullen komen om het Evangelie van vrije genade te verdedigen. Een vriend belde op om Dr. Owen te vertellen dat hij zijn ‘Meditations on the Glory of Christ’ had gedrukt. Er was een moment van glans in zijn lome ogen toen hij antwoordde: ‘Ik ben blij dat te horen. Oh!’ zei hij, ‘de lang gewenste tijd is eindelijk gekomen, waarin ik die heerlijkheid op een andere manier zal zien dan ik ooit heb gedaan, of in staat was te doen in deze wereld.’

Maar, zul je zeggen, deze man was slechts een theoloog, laten we een dichter horen spreken.
George Herbert, na een paar hevige worstelingen, en na zijn vrouw en nichtjes, die huilden van extreme angst, te hebben verzocht de kamer te verlaten, droeg zijn testament over aan de zorg van Mr. Woodnott, terwijl hij uitriep: ‘Ik ben klaar om te sterven - Heere, laat me nu niet in de steek, mijn kracht faalt, maar schenk me genade voor de verdiensten van mijn Heere Jezus. En nu, Heere, ontvang mijn ziel.’ Toen legde hij zich op zijn rug en blies zijn leven uit voor God. Zo stierf de dichter.
Die glorieuze fantasie van hem, die zich sombere dingen had kunnen voorstellen als hij dat had gewild, was alleen maar gevuld met het verrukkelijke beeld van engelen. Zoals hij zelf placht te zeggen: ‘Ik denk dat ik de kerkklokken van de hemel hoor luiden.’ En ik denk dat hij ze hoorde toen hij bij de rivier de Jordaan kwam.
‘Maar,’ zul je zeggen, ‘de een was een theoloog en de ander een dichter - het zou allemaal fantasie geweest kunnen zijn.’ Leer nu wat een actieve man, een missionaris, zei - David Brainard.
Hij zei: ‘Ik ben bijna in de eeuwigheid. Ik verlang ernaar daar te zijn. Mijn werk is gedaan. Ik heb gedaan met al mijn vrienden. De hele wereld is nu niets meer voor mij. O, om in de hemel te zijn, om God te loven en te prijzen met zijn heilige engelen.’ Dat is wat Brainard zei. Hij die alle dingen tot verlies rekende voor de uitnemendheid van de kennis van Jezus Christus, en zich onder wilde ongeschoolde indianen begaf om het evangelie te verkondigen.
Maar het is mogelijk dat je zegt: ‘Dat waren mannen uit vervlogen tijden.’ Nu zul je mannen uit de moderne tijd hebben.
En luister eerst naar wat de grote en eminente Schotse prediker Haldane zei. Hij richtte zich een beetje op en herhaalde duidelijk deze woorden: ‘Wanneer Christus, die ons leven is, zal verschijnen, dan zullen wij met Hem verschijnen in heerlijkheid.’ Toen werd hem gevraagd of hij dacht dat hij naar huis ging. Hij antwoordde: ‘Misschien nog niet helemaal.’ Mevrouw Haldane zei liefdevol: ‘Dan zul je ons niet snel verlaten.’ Hij antwoordde met een glimlach: ‘Vertrekken en bij Christus zijn is veel beter.’
Toen men hem vroeg of hij veel vrede en geluk voelde, herhaalde hij tweemaal: ‘Meer dan grote en kostbare beloften.’ Toen zei hij: ‘Maar ik moet opstaan.’ Mevrouw Haldane zei: ‘U bent niet in staat om op te staan.’ Hij glimlachte en antwoordde: ‘Ik zal tevreden zijn als ik wakker

word met Zijn gelijkenis.’ Ze zei: ‘Is dat wat je bedoelde met opstaan?’ Hij antwoordde: ‘Ja, dat is het opstaan dat ik bedoelde. Ik moet opstaan!’
En nu, wat zei Howard-de grote filantroop, de man die, terwijl het bezit van ware religie en als de meest eminente en vooraanstaande van de christenen, zou uit zijn gewone gezond verstand en manier van handelen, nooit worden verdacht van het zijn een fanaticus en een liefhebber? Een paar dagen voor zijn dood, toen de symptomen van zijn ziekte een zeer alarmerend uiterlijk begonnen aan te nemen, zei hij tegen admiraal Priestman: ‘Je probeert mijn gedachten af te leiden van het stilstaan bij de dood, maar ik heb heel andere gevoelens.
De dood boezemt me geen angst in. Ik kijk er altijd naar uit met vrolijkheid, zo niet met plezier.’
Maar misschien zeg je wel: ‘We hebben deze mensen nooit gekend. We zouden graag horen van iemand die we wel hebben gekend.’ Welnu, u zult horen over iemand die u mij liefdevol hebt horen noemen. Hij behoorde niet tot onze denominatie, maar hij was een prins in Israël - ik heb het over Joseph Irons. Velen van jullie hebben de zoete en gezegende dingen gehoord die uit zijn lippen kwamen, en zullen misschien in staat zijn om te verifiëren wat er over hem gezegd wordt.
Met tussenpozen herhaalde hij korte gedeelten uit de Schrift en uitgekozen zinnen, zoals: ‘Hoe lang nog, Heere?’ ‘Kom, Heere Jezus!’ ‘Ik verlang naar huis om te rusten.’ Toen hij zijn lieve vrouw in tranen zag, zei hij: ‘Huil niet om mij. Ik wacht op dat veel grotere en eeuwige gewicht van heerlijkheid.’ Na een pauze, om weer op adem te komen, voegde hij eraan toe: ‘Hij die mij tot nu toe bewaard heeft, zal mij nooit verlaten of in de steek laten. Vrees niet, alles is goed. Christus is kostbaar. Ik ga naar huis, want ik ben een schoof van koren volledig rijp.’
Dat is een man die jullie kennen, velen van jullie. En het bewijst het feit dat ik heb beweerd, dat voor een christen de dood aanvaardbaar is, wanneer die komt. Ik weet zeker dat ik, net als veel van mijn broeders hier, kan zeggen dat als mij nu de grootste gunst zou worden verleend die stervelingen zich kunnen wensen, ik zou vragen of ik mocht sterven. Ik wens nooit dat de keuze aan mij gegeven wordt, maar sterven is het gelukkigste dat een mens kan hebben, want het is angst verliezen, het is zorg doden, het is de eigenaardige slaap van de geliefde hebben. Voor de Christen moet de dood dus aanvaardbaar zijn.
Een christen heeft niets te verliezen door de dood. Je zegt dat hij zijn vrienden moet verliezen. Daar ben ik niet zo zeker van. Velen van jullie

hebben veel meer vrienden in de hemel dan op aarde. Sommige christenen hebben meer dierbaren boven dan beneden. Je telt vaak je familiekring, maar doe je zoals dat kleine meisje waarover Wordsworth spreekt, toen ze zei: 'Meester, we zijn met zeven.' Sommigen van hen waren dood en naar de hemel gegaan, maar zij wilde dat ze nog steeds allemaal broers en zussen waren.
O, wat hebben we veel broers en zussen boven in de bovenzaal van het huis van onze Vader. Hoeveel dierbaren zijn er met ons verbonden in de banden van verwantschap, want zij zijn nu evenzeer onze verwanten als toen! Hoewel ze in de opstanding niet trouwen en ook niet ten huwelijk worden gegeven, wie heeft gezegd dat in die grote wereld de banden van genegenheid verbroken zullen worden, zodat we zelfs daar geen aanspraak zullen maken op verwantschap met elkaar en verwantschap met Jezus Christus?
Wat hebben we te verliezen door de dood? Moeten we de deur niet voor Hem openen als Hij komt? Ik zou me graag willen voelen als die vrouw die, toen ze stervende was, zei: 'Ik voel me als een deur op de klink, klaar om geopend te worden om mijn Heere binnen te laten.' Is dat geen heerlijke toestand, om het huis klaar te hebben, zodat het niet op orde gebracht hoeft te worden?
Als de dood bij een goddeloze man komt, vindt hij hem vastgemeerd, hij breekt zijn kabel en drijft zijn schip naar zee, maar als hij bij de christen komt, vindt hij hem terwijl hij het anker oprolt en hij zegt: 'Als je je werk hebt gedaan en het anker hebt uitgevaren, zal ik je naar huis brengen.' Met zoete adem blaast hij op hem en het schip wordt zachtjes naar de hemel gedragen, zonder spijt van het leven, maar met engelen aan de boeg, geesten die het roer leiden, zoete liederen die door het touwwerk klinken en canvas dat verzilverd is met licht.

III. Ten derde is de dood van de christen altijd TIJDELIJK: 'Gij zult in volle ouderdom in uw graf komen.'
'Ah!' zegt de een, 'dat is niet waar. Goede mensen leven niet langer dan anderen. De meest vrome man kan in de bloei van zijn jeugd sterven.' Maar kijk naar mijn tekst. Er staat niet: u zult op hoge leeftijd uw graf bereiken, maar in een 'volle leeftijd'. Nou, wie weet wat een 'volle leeftijd' is? Een 'volle leeftijd' is wanneer God Zijn kinderen graag mee naar huis neemt.
Er zijn enkele vruchten die je kent die pas laat perfect worden en waar-

van we denken dat hun smaak pas goed is met Kerstmis. Of tot ze door de vorst heen zijn, terwijl sommige vruchten nu al geschikt zijn om op tafel te zetten. Niet alle vruchten worden in hetzelfde seizoen rijp. Zo is het ook met christenen. Ze zijn op 'volle leeftijd' wanneer God ervoor kiest om hen mee naar huis te nemen.
Ze zijn 'meerderjarig' als ze op hun eenentwintigste sterven. Dat zijn ze niet meer als ze negentig worden. Sommige wijnen kunnen heel snel na de oogst gedronken worden. Andere moeten bewaard worden. Maar wat maakt dit uit, als wanneer de drank wordt aangebroken blijkt dat hij zijn volle smaak heeft? God maakt Zijn vat nooit open voordat de wijn zichzelf heeft vervolmaakt. Er zijn twee barmhartigheden voor een christen. De eerste is dat hij nooit te vroeg zal sterven. En de tweede is dat hij nooit te laat zal sterven.
Ten eerste zal hij nooit *te vroeg* sterven. Spencer, die enkele jaren geleden zo schitterde, predikte zo wonderbaarlijk dat velen verwachtten dat een groot licht gestaag zou schijnen en dat velen naar de hemel geleid zouden worden, maar toen het licht plotseling in duisternis werd gedoofd en hij verdronk terwijl hij nog in zijn jeugd was, huilden de mensen en zeiden: 'Ah! Spencer stierf te vroeg.'
Zo is het gezongen over Kirk White, de dichter, die zo moeizaam aan zijn studie werkte. Net als de adelaar die ontdekt dat de pijl die hem trof gevleugeld was door een veer van zijn eigen lichaam, zo was zijn eigen studie het middel van zijn dood. En de dichter zei dat hij te vroeg stierf. Dat was niet waar. Hij stierf niet te vroeg, geen christen sterft ooit te vroeg.
Maar sommigen zeggen: 'Hoe nuttig hadden ze kunnen zijn als ze nog geleefd hadden.' Maar hoe schadelijk hadden ze kunnen zijn! En was het niet beter om te sterven dan achteraf iets te doen dat henzelf te schande zou maken en schande zou brengen aan het christelijke karakter? Was het niet beter voor hen om te slapen terwijl hun werk bezig was, dan het achteraf af te breken?
We hebben een aantal trieste voorbeelden gezien van christelijke mannen die heel nuttig zijn geweest voor Gods zaak, maar die daarna een trieste val hebben gemaakt en Christus onteerd hebben, hoewel ze uiteindelijk gered en teruggebracht zijn. We zouden bijna wensen dat ze gestorven waren in plaats van geleefd te hebben. Je weet niet wat de loopbaan had kunnen zijn van die mannen die zo snel werden weggenomen.
Weet je zeker dat ze zoveel goeds zouden hebben gedaan? Zouden ze niet veel kwaad hebben gedaan? Als we een droom over de toekomst

zouden hebben en zouden zien wat ze hadden kunnen zijn, dan zouden we zeggen: ‘Ach Heere, laat het ophouden terwijl het goed is.’ Laat hem slapen terwijl de muziek speelt, daarna kunnen er afschuwelijke geluiden klinken. We verlangen er niet naar om wakker te blijven om de sombere noten te horen. De christen sterft goed - hij sterft niet te vroeg.
Nogmaals, de christen sterft nooit *te laat*. Die oude vrouw daar is tachtig jaar oud. Ze zit in een ellendige kamer, rillend voor een handvol vuur. Ze wordt onderhouden door liefdadigheid. Ze is arm en ellendig. ‘Wat is het nut van haar?’ zegt iedereen, ‘Ze heeft te lang geleefd. Een paar jaar geleden was ze misschien nog nuttig, maar kijk nu eens naar haar! Ze kan nauwelijks eten, tenzij haar eten in haar mond wordt gestopt. Ze kan zich niet bewegen en wat kan ze voor nut hebben?’
Hoe durf je fouten te maken in het werk van je Meester. Hij is een te goede herder om zijn graan te lang op het veld te laten staan en het te laten schimmelen. Ga naar haar toe en je zult berispt worden. Laat haar spreken, ze kan je dingen vertellen die je in heel je leven nooit hebt geweten. Of als ze helemaal niet spreekt, leert haar stille onbewogen kalmte, haar voortdurende overgave je hoe je lijden moet verdragen. Zodat je nog iets van haar kunt leren.
Zeg niet dat het oude blad te lang aan de boom hangt. Een insect kan zich er nog in wurmen en het tot zijn habitat maken. Zeg niet dat het oude dorre blad al lang geleden had moeten worden weggeblazen. De tijd komt dat het zachtjes op de grond zal vallen, maar het blijft om onnadenkende mensen de broosheid van hun leven te verkondigen. Hoor wat God tegen ieder van ons zegt: ‘Gij zult op hoge leeftijd in uw graf komen.’
Cholera! Je mag over het land vliegen en de lucht besmetten - ik zal sterven op een ‘volle leeftijd’. Ik mag vandaag preken en zoveel dagen in de week als ik wil, maar ik zal op hoge leeftijd sterven. Hoe hard ik ook mag werken, ik zal sterven op een volle leeftijd. Beproevingen kunnen mijn levensbloed aftappen en het sap en merg van mijn wezen opdrogen. Maar kwelling, je zult niet te vroeg komen - ik zal op een volle leeftijd sterven. En jij wachtende man! En jij treuzelende vrouw! Jullie zeggen: ‘O Heere, hoe lang nog? hoe lang nog? Laat me naar huis komen.’ Je zult geen uur langer van je geliefde Jezus weggehouden worden dan nodig is. Je zult de hemel krijgen zodra je er klaar voor bent. De hemel is klaar genoeg voor jou en je Heere zal zeggen: ‘Kom hogerop!’ wanneer je een volle leeftijd hebt bereikt - maar nooit eerder of later.

IV. Het laatste is dat een Christen met EINDE zal sterven.
'Gij zult in uw graf komen zoals een korenmaat in zijn seizoen komt.' Je hoort mensen spreken tegen begrafenisonderscheidingen en ik teken zeker protest aan tegen de vreselijke extravagantie waarmee veel begrafenissen worden uitgevoerd en de absurd domme mode die vaak wordt ingevoerd. Het zou een gelukkige zaak zijn als sommige mensen deze zouden kunnen doorbreken en als weduwen niet verplicht zouden zijn om het geld dat ze zelf zo hard nodig hebben, uit te geven aan een onnodige ceremonie, die de dood niet eervol, maar eerder verachtelijk maakt. Maar ik denk dat, hoewel de dood niet met praalpluimen moet worden opgeluisterd, er zoiets bestaat als een eervolle begrafenis die ieder van ons zou willen hebben. We willen niet gewoon weggedragen worden als een bundel tarra, we willen liever dat vrome mannen ons naar het graf dragen en veel over ons klagen. Sommigen van ons hebben begrafenissen gezien die erg leken op een 'oogsthuis'.
Ik herinner me de begrafenis van een heilige dominee onder wie ik ooit heb gezeten. De preekstoel was in het zwart gehangen en mensenmassa's kwamen samen. En toen een veteraan op leeftijd uit het leger van Christus opstond om de begrafenisrede over zijn overblijfselen te houden, stond er een huilend volk dat klaagde dat er die dag een prins in Israël was gevallen.
Toen voelde ik echt wat Mr. Jay moet hebben ervaren toen hij de begrafenispreek hield voor Rowland Hill: 'Huil dennenboom, de ceder is gevallen'. Er was daar zo'n melancholische grandeur. En toch leek mijn ziel op te lichten van vreugde bij de gedachte dat sommigen van ons in dezelfde genegenheid zouden kunnen delen en dat dezelfde tranen over ons geweend zouden kunnen worden als we sterven.
Ach, mijn broeders hier, mijn broeders in functie, mijn broeders in deze kerk, het kan uw harten enigszins opbeuren te weten dat wanneer u vertrekt, uw dood voor ons een bron zal zijn van het diepste verdriet en de meest doordringende smart. Je begrafenis zal niet zijn zoals voorspeld voor Jehoiakim - de begrafenis van een ezel, met niemand die om hem weent, maar vrome mannen zullen bijeenkomen en zeggen: 'Hier ligt de diaken die jarenlang zijn Meester zo trouw heeft gediend.' 'Hier ligt de zondagsschoolleraar,' zal het kind zeggen, 'die mij al vroeg de naam van de Heiland leerde.'
En als de dominee zou vallen, denk ik dat een menigte mensen die hem naar het graf volgt, hem net zo'n begrafenis zou geven als een graan-

schoof heeft wanneer 'het in zijn seizoen komt'. Ik geloof dat we veel respect moeten hebben voor de lichamen van de gestorven heiligen. 'De herinnering aan de rechtvaardige is gezegend. En zelfs jullie kleine heiligen in de kerk moeten niet denken dat je vergeten wordt als je sterft. Je hebt misschien geen grafsteen, maar de engelen zullen weten waar je bent, net zo goed zonder als met een grafsteen. Er zullen er zijn die om je huilen. Je zult niet weggedragen worden, maar met tranen naar je graf gedragen worden.

Maar ik denk dat er voor elke christen twee begrafenissen zijn. Eén, de begrafenis van het *lichaam*, en de andere, van de *ziel*. Begrafenis, zei ik, van de *ziel?* Nee, dat bedoelde ik niet. Ik bedoelde het niet zo. Het is een huwelijk van de ziel. Want zodra de ziel het lichaam verlaat, staan de maaiers klaar om haar weg te dragen. Ze brengen dan wel geen vurige wagen mee zoals vroeger voor Elia, maar ze hebben hun breed uitwaaierende vleugels.

Ik ben blij te geloven dat engelen als konvooien naar de ziel zullen komen over de etherische vlakten. Engelen aan het hoofd ondersteunen de opstijgende heilige en kijken liefdevol naar zijn gezicht terwijl ze hem omhoog dragen. En engelen aan de voeten helpen hem omhoog te zweven door de hemelen. En zoals de boeren uit hun huizen komen en roepen: 'Een vreugdevolle oogst thuis,' zo zullen de engelen uit de poorten van de hemel komen en zeggen: 'Oogst thuis! Oogst naar huis! Hier is nog een schoof van koren volledig rijp verzameld in de voorraadschuur.'

Ik denk dat het meest eervolle en glorieuze dat we ooit zullen zien, naast de intrede van Christus in de hemel en Zijn heerlijkheid daar, de intrede van een van Gods mensen in de hemel is. Ik veronderstel dat het een feestdag is telkens als een heilige binnenkomt, en dat is voortdurend, zodat ze eeuwig feest houden. O, ik denk dat er een schreeuw uit de hemel komt wanneer een christen daar binnengaat, luider dan het geluid van vele wateren.

Het donderende applaus van een universum wordt overstemd, alsof het slechts gefluister was, in die grote schreeuw die alle vrijgekochten laten horen als ze roepen: 'Een ander en nog een ander komt.' En het lied wordt nog aanzwengeld door toenemende stemmen, terwijl ze zingen: 'Gezegende echtgenoot, gezegende echtgenoot, uw koren komt thuis. Schoven van volledig rijp koren verzamelen zich in uw voorraadschuur.'

Nou, wacht even, geliefden. Over een paar jaar zullen jij en ik door de ether worden gedragen op de vleugels van engelen.

Ik bedenk dat ik sterf en dat de engelen naderen. Ik ben op de vleugels van cherubijnen. Oh! hoe ze me dragen - hoe snel en toch hoe zacht. Ik heb de sterfelijkheid met al haar pijnen verlaten. Oh, hoe snel is mijn vlucht! Daarnet passeerde ik de morgenster. Ver achter mij schijnen nu de planeten. Oh, hoe snel vlieg ik en hoe lieflijk! Cherubs! Wat een zoete vlucht is de jouwe en wat een vriendelijke armen zijn dit waarop ik leun. En op mijn weg kussen jullie mij met de kussen van liefde en genegenheid. Jullie noemen mij broer. Cherubs, ben ik jullie broer? Ik, die daarnet gevangen zat in een woning van klei - ben ik jullie broer? 'Ja!' zeggen ze. Oh, hoor! Ik hoor vreemde harmonieuze muziek! Wat een zoete klanken komen er in mijn oren! Ik nader het paradijs. Het is zo. Komen de geesten niet dichterbij met liederen van vreugde? 'Ja!' zeggen ze. En voordat ze kunnen antwoorden, zie ze komen - een glorieus konvooi! Ik zie ze terwijl ze een groot overzicht houden bij de poorten van het Paradijs.
En ah! daar is de gouden poort. Ik ga naar binnen. En ik zie mijn gezegende Heere. Meer kan ik je niet vertellen. Al het andere was onwettig voor vlees om uit te spreken. Mijn Heere! Ik ben bij U - in U ondergedompeld - verloren in U, zoals een druppel wordt opgeslokt in de oceaan - zoals een enkele tint verloren gaat in de glorieuze regenboog! Ben ik verloren in U, glorieuze Jezus? En is mijn geluk vervuld? Is de huwelijksdag eindelijk gekomen? Heb ik echt de bruiloftskleren aangetrokken? En ben ik van U? Ja! Dat ben ik. Er is niets anders meer voor mij.
Tevergeefs jullie harpen, jullie engelen. Tevergeefs al het andere. Laat me even alleen. Ik zal je hemel kennen door en door. Geef me enkele jaren, ja geef me enkele eeuwen om hier te leunen op deze zoete boezem van mijn Heere. Geef me een halve eeuwigheid en laat me mezelf koesteren in de zonneschijn van die ene glimlach. Ja, geef me dit.
Hebt U gesproken, Jezus? 'Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwigdurende liefde en nu zijt gij de Mijne! Gij zijt bij Mij.' Is dit niet de hemel? Ik wil niets anders. Ik zeg het jullie nogmaals, gezegende geesten, ik zal jullie binnenkort weer zien. Maar met mijn Heere zal ik nu mijn liefdesfeest houden. Oh, Jezus! Jezus! Jezus! U bent de hemel! Ik wil niets anders. Ik ben verloren in U!

Geliefden, is dit niet naar 'het graf gaan in volle ouderdom, als een korenmaat,' volledig rijp? Hoe eerder die dag komt, hoe meer we ons zullen verheugen. Oh, trage wielen van de tijd! Snelheid op uw vlucht. Oh, engelen, waarom komen jullie met versleten vleugels? Oh! vlieg door de

ether en overtref de bliksemflits! Waarom mag ik niet sterven? Waarom blijf ik hier?
Ongeduldig hart, wees even stil. Je bent nog niet geschikt voor de hemel, anders zou je hier niet zijn. Je hebt je werk nog niet gedaan, anders zou je rust hebben. Zwoeg nog wat langer door. Er is rust genoeg in het graf, je zult het daar hebben. Doorgaan! Vooruit!

> ***‘Met mijn schrift op mijn rug en mijn staf in mijn hand,***
> ***marcheer ik haastig door het land van de vijand.***
> ***Hoewel de weg ruw kan zijn, kan hij niet lang zijn;***
> ***dus ik zal hem gladmaken met hoop,***
> ***en ik zal hem opvrolijken met gezang.’***

Beste vrienden, jullie die niet bekeerd zijn, ik heb vanmorgen geen tijd om jullie iets te zeggen. Ik wou dat ik dat wel had. Maar ik bid dat alles wat ik heb gezegd van jullie mag zijn. Arme harten, het spijt me dat ik jullie nu niet kan zeggen dat dit van jullie is. Ik wou dat ik tot ieder van jullie kon preken en zeggen dat jullie allemaal in de hemel zullen zijn. Maar God weet dat sommigen van jullie op weg zijn naar de hel en niet denken dat je in de hemel zult komen, als je de weg van de hel gaat. Niemand zou verwachten, als hij naar het noorden ging, in het zuiden aan te komen.
Nee, God moet je hart veranderen. Door eenvoudig vertrouwen in Jezus, als je jezelf overgeeft aan Zijn genade, ook al ben je de smerigste van de smerigen, zul je voor Zijn aangezicht zingen. En ik denk, arme zondaar, dat je tegen mij zult zeggen, zoals een arme vrouw afgelopen woensdag deed, nadat ik gepreekt had, ik geloof dat iedereen gehuild had, van de minste tot de grootste, en zelfs de prediker op de preekstoel.
Toen ik naar beneden ging, zei ik tegen iemand: ‘Ben je kaf of koren?’ En zij zei: ‘Ah! Ik beefde vannacht, meneer.’ Ik zei tegen een ander: ‘Wel, zuster, ik hoop dat we spoedig in het paradijs zullen zijn.’ En zij antwoordde: ‘Dat kan, meneer.’ En ik kwam bij een ander en zei: ‘Wel, denk je dat je met het koren verzameld zult worden?’ En zij antwoordde: ‘Eén ding kan ik zeggen: als God me ooit in de hemel laat komen, zal ik Hem uit alle macht prijzen. Ik zal mezelf wegzingen en zal nooit denken dat ik hard genoeg kan zingen.’

Laten we God dan eeuwig prijzen...

> ***'Zolang het leven, of gedachte, of wezen, duurt,***
> ***Of onsterfelijkheid duurt!***

Moge de Drie-Ene God jullie nu verlossen met Zijn zegen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

BEROUW TOT LEVEN

NO. 44

EEN PREEK
UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
23 SEPTEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Dan heeft God ook aan de heidenen bekering tot het leven geschonken.'
Handelingen 11:18

Een van de grootste obstakels die de christelijke godsdienst ooit heeft overwonnen, was het hardnekkige vooroordeel dat de geesten van haar vroegste volgelingen bezat. De Joodse gelovigen, de twaalf apostelen en degenen die Jezus Christus uit het verstrooide Israël had geroepen, waren zo gehecht aan het idee dat redding van de Joden was, dat alleen de discipelen van Abraham, of in ieder geval de besnedenen, gered konden worden, dat ze zichzelf niet op de gedachte konden brengen dat Jezus was gekomen om de Redder van alle volken te zijn en dat in Hem alle mensen op aarde gezegend moesten worden.

Het was moeilijk voor hen om deze veronderstelling toe te staan. Het stond zo haaks op hun Joodse opvoeding, dat ze Petrus voor een christenraad bijeenriepen en tegen hem zeiden: 'Gij hebt onbesneden mensen bezocht en met hen gegeten.' Petrus kon zichzelf ook niet vrijpleiten voordat hij de zaak volledig had opgesomd en had gezegd dat God hem in een visioen was verschenen en had verklaard: 'Wat God heeft gereinigd, dat noemt gij niet gemeen' en dat de Heere hem had opgedragen het evangelie aan Cornelius en zijn gezin te verkondigen, voor zover zij gelovigen waren.

Hierna was de kracht van genade zo machtig dat deze Joden er niet langer tegen bestand waren, en in weerwil van al hun eerdere opvoeding, namen ze meteen het brede principe van het christendom aan, 'en verheerlijkten God, zeggende: Zo heeft God ook aan de heidenen bekering tot het leven geschonken.' Laten we God zegenen dat we nu vrij zijn van de ketenen van het Jodendom en niet onder die van een heidendom dat

op zijn beurt de Jood heeft buitengesloten. Maar dat we zo dicht bij de gezegende tijd leven die komt, wanneer Jood en niet-Jood, gebonden en vrij, zich één zullen voelen in Jezus Christus, ons Hoofd.
Ik ga hier nu echter niet over uitweiden, maar mijn onderwerp vanmorgen is 'Bekering tot het leven'. Moge God mij genade geven om zo tot u te spreken, dat Zijn Woord als een scherp zwaard mag zijn, 'dat doorboort tot de scheiding van ziel en geest, en van gewrichten en merg.'
Ik denk dat we onder 'berouw ten leven' *het* berouw moeten verstaan dat gepaard gaat met geestelijk leven in de ziel en dat eeuwig leven verzekert aan iedereen die het bezit. 'Bekering tot het leven', zeg ik, brengt geestelijk leven met zich mee, of beter gezegd, is er het eerste gevolg van. Er zijn bekeringen die geen tekenen van leven zijn, behalve van natuurlijk leven, omdat ze alleen worden bewerkstelligd door de kracht van het geweten en de stem van de natuur die in mensen spreekt.
Maar het berouw waarover hier gesproken wordt, wordt voortgebracht door de Auteur van het leven, en wanneer het komt, verwekt het zulk leven in de ziel dat hij die 'dood was in overtredingen en zonden', samen met Christus levend wordt gemaakt. Hij die geen geestelijke ontvankelijkheid had, 'ontvangt nu met zachtmoedigheid het geënte woord'. Hij die sluimerde in het centrum van corruptie, ontvangt kracht om één van de zonen van God te worden en dicht bij Zijn troon te zijn. Dit is volgens mij 'berouw tot leven' - dat wat leven geeft aan een dode geest.
Ik heb ook gezegd dat deze bekering het eeuwige leven verzekert, want er zijn bekeringen waarover je mensen hoort spreken die de redding van de ziel niet verzekeren. Sommige predikers beweren dat mensen zich kunnen bekeren en geloven, maar toch kunnen afvallen en verloren gaan. We zullen onze tijd niet verspillen door deze morgen te stoppen om hun dwaling bloot te leggen. We hebben er al vaak over nagedacht en alles weerlegd wat ze ter verdediging van hun dogma konden zeggen.
Laten we denken aan een oneindig beter berouw. Het berouw in onze tekst is niet hun berouw, maar het is een 'berouw ten leven' - een berouw dat een waar teken is van eeuwige verlossing in Christus. Een berouw dat ons door deze tijdelijke staat in Jezus heen bewaart, en dat ons, wanneer we de eeuwigheid zijn binnengegaan, een gelukzaligheid geeft die niet vernietigd kan worden. 'Bekering tot het leven' is de verlossingsdaad van de ziel, de kiem die alle essenties van verlossing bevat, die ze ons verzekert en ons erop voorbereidt.
We moeten vanmorgen heel zorgvuldig en biddend aandacht besteden

aan de ‘bekering’ die ‘tot het leven’ is. Eerst zal ik een paar minuten wijden aan de overweging van *valse bekering*. Ten tweede zal ik *de tekenen van ware bekering* overwegen. En daarna de *goddelijke weldaad* waarvan geschreven staat: ‘Dan heeft God ook aan de heidenen bekering tot het leven geschonken.’

I. Eerst zullen we een aantal VALSE BEKERINGEN beschouwen. Ik zal beginnen met de opmerking dat *beven onder het geluid van het evangelie geen* ‘*bekering’ is*.

Er zijn veel mensen die, wanneer ze een trouwe evangelieprediking horen, er buitengewoon door geroerd en bewogen worden. Door een bepaalde kracht die het Woord vergezelt, getuigt God dat het Zijn eigen Woord is en Hij laat degenen die het horen onwillekeurig beven.

Ik heb sommige mensen gezien, terwijl de waarheden van de Schrift vanaf deze kansel klonken, wier knieën tegen elkaar klopten, wier ogen stroomden van tranen alsof het fonteinen van water waren. Ik ben getuige geweest van de diepe verslagenheid van hun geest, toen - zoals sommigen van hen mij vertelden - ze geschokt waren totdat ze niet meer wisten hoe ze het geluid van de stem moesten verdragen, want het leek op de verschrikkelijke bazuin van de Sinaï die hun vernietiging eruit donderde. Welnu, mijn toehoorders, u kunt heel erg verontrust zijn door de prediking van het Evangelie en toch zult u die ‘bekering tot het leven’ niet hebben. U kunt weten wat het is om zeer ernstig en zeer plechtig aangedaan te zijn wanneer u naar Gods huis gaat, en toch kunt u verharde zondaars zijn. Laat me de opmerking bevestigen door een voorbeeld - Paulus stond voor Felix met de ketenen aan zijn handen, en terwijl hij predikte over ‘gerechtigheid, matigheid en het komende oordeel,’ staat er geschreven: ‘Felix beefde,’ en toch is de uitstellende Felix in de verdoemenis, onder de rest van degenen die hebben gezegd: ‘Ga uw weg voor deze tijd; wanneer ik een geschiktere tijd heb, zal ik u roepen.’

Er zijn velen onder jullie die niet naar het huis van God kunnen gaan zonder verontrust te zijn. U weet wat het is om vaak verbijsterd te staan bij de gedachte dat God u zal straffen. Je bent misschien vaak tot oprechte ontroering gebracht onder Gods voorganger, maar laat me je zeggen dat je misschien toch een schipbreukeling bent, omdat je geen berouw hebt gehad van je zonden en je je ook niet tot God hebt gekeerd.

Verder nog. Het is heel goed mogelijk dat je niet alleen beeft voor Gods Woord, maar dat je een soort beminnelijke Agrippa wordt en *‘bijna over-*

tuigd' bent om je tot Jezus Christus te wenden, maar toch geen 'bekering' hebt. Misschien ga je wel verder en verlang je zelfs naar het Evangelie. Je kunt zeggen: 'O, dit Evangelie is zo'n goede zaak, ik zou willen dat ik het had. Het verzekert zoveel geluk hier en zoveel vreugde hierna, ik wou dat ik het van mij kon noemen.'
O, het is dus goed om deze stem van God te horen! Maar je kunt zitten, en terwijl één of andere krachtige tekst goed behandeld wordt, kun je zeggen: 'Ik denk dat het waar is.' Maar het moet je hart binnenkomen voordat je je kunt bekeren. Je kunt zelfs op je knieën gaan in gebed en met een verschrikte lip vragen of dit gezegend mag zijn voor je ziel, en na dat alles ben je misschien nog steeds geen kind van God.
Je kunt net als Agrippa tegen Paulus zeggen: 'Gij hebt mij bijna overtuigd om christen te worden.' Maar net als Agrippa mag je nooit verder gaan dan 'bijna'. Hij was 'bijna overtuigd om Christen te worden', maar niet 'helemaal'. Hoevelen van jullie hier zijn 'bijna overtuigd' en toch ben je niet echt op weg naar het eeuwige leven? Hoe vaak heeft overtuiging je op je knieën gebracht en heb je je 'bijna' bekeerd, maar je bent daar gebleven zonder je echt te bekeren?
Zie je dat lijk? Het is pas dood. Het is nog nauwelijks dood, de kleur is nog levensecht. Zijn hand is nog warm. Je zou denken dat het leeft en het lijkt bijna te ademen. Alles is er nog - de worm heeft het nauwelijks aangeraakt, de ontbinding is nauwelijks nabij gekomen. Er is geen aanstootgevende geur - maar het leven is weg, het leven is er niet.
Zo is het ook met jullie: jullie leven bijna. Je hebt bijna elk uitwendig orgaan van religie dat de Christen heeft, maar je hebt geen leven. Je hebt misschien berouw, maar geen oprecht berouw. O huichelaar!
Ik waarschuw je vanmorgen: je kunt niet alleen beven, maar ook een tevredenheid voelen over het Woord van God, en toch geen 'bekering tot het leven' hebben. Je kunt wegzinken in de put die bodemloos is en horen zeggen: 'Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.'
Maar toch is het mogelijk dat mensen nog verder gaan dan dit en *zich* positief *verootmoedigen onder de hand van God, en toch kunnen ze totaal vreemden zijn voor bekering.* Hun goedheid is net als de ochtendwolk en de vroege dauw die voorbijgaat, maar als de preek is gehoord, gaan ze naar huis en beginnen ze aan wat ze opvatten als het werk van bekering. Ze zweren bepaalde ondeugden en dwaasheden af. Ze kleden zich in rouwgewaad. Hun tranen vloeien rijkelijk vanwege wat ze gedaan heb-

ben. Ze wenen voor God. En toch is hun berouw maar tijdelijk en keren ze weer terug naar hun zonden. Ontken je dat zo'n berouw kan bestaan? Ik zal je een geval vertellen.
Een zekere man, Achab genaamd, begeerde de wijngaard van zijn buurman Naboth, die hem niet voor een prijs wilde verkopen, noch ruilen. Hij overlegde met zijn vrouw Jzebel, die een plan smeedde om Naboth te doden en zo de wijngaard aan de koning te geven. Nadat Naboth was gedood en Achab de wijngaard in bezit had genomen, ontmoette de knecht van de Heere Achab en zei tegen hem: 'Hebt gij gedood en ook in bezit genomen? Zo zegt de Heere: Op de plaats, waar de honden het bloed van Naboth likten, zullen de honden uw bloed likken, ook het uwe. Zie, Ik zal kwaad over u brengen, en Ik zal uw voorspoed wegnemen.'
We lezen dat Achab wegging en zich verootmoedigde. En de Heere zei: 'Omdat Achab zich voor mij vernedert, zal ik geen kwaad in zijn dagen brengen.' Hij had hem een soort genade geschonken, maar we lezen in het volgende hoofdstuk dat Achab in opstand kwam, en in een veldslag in Ramoth-Gilead, volgens de dienaar van de Heere, werd hij daar gedood, zodat 'de honden zijn bloed likten' in de wijngaard van Naboth.
Ook jullie, zeg ik, kunnen je een tijdlang voor God verootmoedigen en toch de slaven van jullie overtredingen blijven. Jullie zijn bang voor de verdoemenis, maar jullie zijn niet bang om te zondigen. Jullie zijn bang voor de hel, maar jullie zijn niet bang voor jullie ongerechtigheden. Jullie zijn bang om in de put geworpen te worden, maar niet bang om jullie harten te verharden tegen Zijn geboden.
Is het niet waar, o zondaar, dat je beeft voor de hel? Het is niet de toestand van de ziel die jou zorgen baart, maar de hel. Als de hel zou zijn gedoofd, zou jouw berouw zijn gedoofd. Als de verschrikkingen die je te wachten staan zouden worden weggenomen, zou je zondigen met een hogere hand dan voorheen, en je ziel zou zich verharden en in opstand komen tegen haar Vorst.
Laat u hier niet misleiden, mijn broeders. Onderzoek uzelf of u in het geloof bent. Vraag jezelf af of je dat hebt wat 'bekering tot het leven' is, want je kunt jezelf voor een tijd verootmoedigen en je toch nooit bekeren voor God.
Daarbuiten gaan velen vooruit en toch komen ze genade te kort. *Het is mogelijk dat je je zonden belijdt en je toch niet bekeert*. Je kunt tot God naderen en Hem vertellen dat je inderdaad een ellendeling bent. Je kunt een lange lijst opnoemen van je overtredingen en van de zonden die je hebt

begaan, zonder een besef van de gruwelijkheid van je schuld, zonder een vonk van echte haat voor je daden. Je kunt je overtredingen belijden en erkennen, maar toch geen afschuw hebben van de zonde.
En als je de zonde niet weerstaat in de kracht van God, als je je er niet van afkeert, dan zal dit verzonnen berouw slechts verguldsel zijn dat de verf toont die versiert. Het is niet de genade die in goud verandert, die het vuur zal verdragen. Je kunt zelfs, zeg ik, je fouten belijden en toch geen berouw hebben.
Nogmaals en dan ben ik bij de verste gedachte gekomen die ik op dit punt kan geven. Je *kunt werk doen dat past bij bekering en toch onboetvaardig zijn.* Laat me je hiervan een bewijs geven in een feit dat door inspiratie is bekrachtigd.
Judas verraadde zijn Meester en nadat hij dat had gedaan, werd hij overvallen door een overweldigend besef van het enorme kwaad dat hij had begaan. Zijn schuld begroef alle hoop op berouw, en in de ellende van wanhoop, niet het verdriet van ware spijt, beleed hij zijn zonde aan de hogepriesters, roepend: ‘Ik heb gezondigd, omdat ik onschuldig bloed heb verraden.’ Zij zeiden: ‘Wat gaat ons dat aan, zie daar op toe.’
Daarop wierp hij de zilverlingen in de tempel neer, om te tonen dat hij het niet kon verdragen de prijs van de schuld op zich te dragen en liet ze daar achter. Hij ging naar buiten en werd gered? Nee. ‘Hij ging naar buiten en hing zichzelf op.’ En zelfs toen volgde de wraak van God hem, want toen hij zichzelf had opgehangen viel hij van de hoogte waar hij was opgehangen en werd in stukken geslagen. Hij was verloren en zijn ziel kwam om.
Maar zie wat deze man deed. Hij had gezondigd, hij bekende zijn schuld, hij gaf het goud terug. En toch, na dat alles, was hij een schipbreukeling. Doet dit ons niet beven? Je ziet hoe mogelijk het is om zo dicht bij de gelijkenis van de christen te zijn dat de wijsheid zelf, als ze maar sterfelijk is, misleid kan worden.

II. Nu ik je gewaarschuwd heb dat er vele valse soorten van berouw zijn, stel ik voor om een korte tijd te besteden aan enkele opmerkingen over waarachtige berouw en de tekenen waarmee we kunnen onderscheiden of we die ‘berouw’ hebben die ‘ten leven’ is.
Laat ik eerst een of twee fouten rechtzetten die degenen die tot Jezus Christus komen heel vaak maken. De eerste is dat ze vaak denken dat ze diepe, afschuwelijke en vreselijke manifestaties van de verschrikkingen

van de wet en de hel moeten hebben voordat ze gezegd kan worden dat ze zich bekeren. Met hoeveel mensen heb ik niet gesproken die tegen mij hebben gezegd wat ik vanmorgen alleen maar kan herhalen: 'Ik heb niet genoeg berouw, ik voel mezelf niet genoeg een zondaar. Ik ben niet zo'n grove en slechte zondaar geweest als velen - ik zou bijna willen dat ik dat wel was. Niet omdat ik van de zonde houd, maar omdat ik denk dat ik dan dieper overtuigd zou zijn van mijn schuld en me zekerder zou voelen dat ik echt tot Jezus Christus gekomen ben.'

Het is een grote vergissing om te denken dat deze vreselijke en afschuwelijke gedachten over een komend oordeel ook maar iets te maken hebben met de geldigheid van 'berouw'. Ze zijn heel vaak helemaal niet de gave van God, maar de insinuaties van de duivel. En zelfs als de wet werkt en deze gedachten voortbrengt, moet je ze niet beschouwen als een onderdeel van 'bekering'. Ze maken geen deel uit van de essentie van bekering. 'Bekering' is een haat tegen de zonde. Het is een afkeren van zonde en een vastbeslotenheid in de kracht van God om de zonde te verlaten. 'Bekering' is een haat tegen de zonde en het verlaten ervan. Het is mogelijk voor een mens om zich te bekeren zonder enige geweldige vertoning van de verschrikkingen van de wet. Hij kan zich bekeren zonder de trompetgeschal van de Sinaï te hebben gehoord, zonder meer dan een verre donderslag te hebben gehoord.

Een mens kan zich volledig bekeren door de kracht van de stem van barmhartigheid. Sommige harten opent God voor geloof, zoals in het geval van Lydia. Andere bestormt Hij met de mokerhamer van de toekomende toorn. Sommigen opent Hij met het hangslot van genade en anderen met het breekijzer van de wet. Er kunnen verschillende manieren zijn om er te komen, maar de vraag is: is Hij er gekomen? Is Hij er? Het gebeurt vaak dat de Heere niet in de storm of in de aardbeving is, maar in de 'stille kleine stem'.

Er is nog een andere fout die veel arme mensen maken als ze over verlossing nadenken, namelijk dat ze zich niet genoeg kunnen bekeren. Ze verbeelden zich dat als ze berouw zouden hebben tot een bepaalde graad, ze gered zouden worden. 'Oh, meneer!' zullen sommigen van jullie zeggen, 'ik heb niet genoeg berouw.' Geliefden, laat me je vertellen dat er geen enkele uitmuntende mate van 'berouw' is die nodig is voor redding. Je weet dat er graden van geloof zijn en toch redt het minste geloof. Zo zijn er ook graden van berouw en het minste berouw zal de ziel redden als het oprecht is. De Bijbel zegt: 'Wie gelooft, zal behouden worden.' En

als dat er staat, dan omvat dat ook de allerkleinste graad van geloof. Dus als er staat: 'Bekeert u en wordt behouden', dan omvat dat ook de mens met de laagste graad van echt berouw.
Berouw is bovendien nooit volmaakt in een mens in deze sterfelijke staat. We krijgen nooit volmaakt geloof zodat we helemaal vrij zijn van twijfel, en we krijgen nooit berouw dat vrij is van enige hardheid van hart. De meest oprechte boeteling die je kent, zal zichzelf gedeeltelijk onboetvaardig vinden.
Bekering is ook een levenslange daad. Het zal voortdurend groeien. Ik geloof dat een christen op zijn sterfbed bitterder berouw zal hebben dan ooit tevoren. Het is iets dat je je hele leven lang moet doen. Zondigen en berouw tonen-zondigen en berouw tonen vormen het leven van een christen. Berouw hebben en geloven in Jezus - berouw hebben en geloven in Jezus vormen de voltooiing van zijn geluk.
Je moet niet verwachten dat je volmaakt zult zijn in 'berouw' voordat je gered bent. Geen enkele Christen kan perfect zijn. 'Bekering' is een genade. Sommige mensen prediken het als een voorwaarde voor redding. Voorwaarde van onzin! Er zijn geen voorwaarden voor redding. God geeft de verlossing Zelf en Hij geeft het alleen aan wie Hij wil. Hij zegt: 'Ik zal Mij ontfermen over wie Mij ontfermen wil.'
Als God je dan het minste berouw heeft gegeven, als het oprecht berouw is, prijs Hem er dan voor en verwacht dat het berouw dieper en dieper zal worden naarmate je verder gaat. Dan denk ik dat deze opmerking op alle christenen moet worden toegepast. Christelijke mannen en vrouwen, jullie hebben het gevoel dat jullie niet diep genoeg berouw hebben. Je voelt dat je niet groot genoeg geloof hebt. Wat moeten jullie doen? Vraag om een toename van geloof en het zal groeien. Zo is het ook met berouw. Heb je ooit geprobeerd om diep berouw te krijgen? Mijn vrienden, als je daarin gefaald hebt, vertrouw dan nog steeds op Jezus en probeer elke dag een boetvaardige geest te krijgen. Verwacht niet, zeg ik nogmaals, dat je eerst volmaakt berouw hebt - oprecht berouw moet je hebben, en dan zul je onder goddelijke genade van kracht tot kracht gaan, totdat je uiteindelijk de zonde zult haten en verafschuwen als een slang of een adder. En dan zul je dichtbij, heel dichtbij, de volmaaktheid van berouw zijn. Deze paar gedachten dus om het onderwerp te openen. En nu zeg je, wat zijn de tekenen van ware 'bekering' in de ogen van God?
Ten eerste zeg ik je dat er altijd *verdriet* bij komt kijken. Geen mens bekeert zich ooit van zonde zonder enige vorm van verdriet erbij te hebben.

Het kan meer of minder intens zijn, afhankelijk van de manier waarop God hem roept en zijn vorige manier van leven, maar er moet verdriet zijn. Het maakt ons niet uit wanneer het komt, maar op een bepaald moment moet het komen, anders is het geen berouw van de Christen.
Ik heb ooit een man gekend die beweerde dat hij berouw had getoond en hij was zeker veranderd, wat het uiterlijke betreft. Maar ik kon nooit zien dat hij echt verdriet had over zijn zonden. Ook toen hij beweerde in Jezus te geloven, zag ik nooit enige tekenen van berouw in hem. Ik beschouwde die man als een soort extatische sprong in genade, en achteraf ontdekte ik dat hij net zo'n extatische sprong in schuld had gemaakt. Hij was geen schaap van God, want hij was niet gewassen in boetedoening - want al Gods mensen moeten daar gewassen worden als ze zich van hun zonden bekeren.
Niemand kan tot Christus komen en Zijn vergiffenis kennen zonder te voelen dat zonde een afschuwelijk iets is, want het heeft Jezus gedood. Jullie die tranenloze ogen hebben, ongebogen knieën, ongebroken harten, hoe kunnen jullie denken dat jullie gered zijn? Het evangelie belooft alleen redding aan hen die zich echt bekeren.
Maar om te voorkomen dat ik sommigen van jullie pijn doe en jullie iets laat voelen wat niet mijn bedoeling is, wil ik opmerken dat ik niet wil zeggen dat jullie echt tranen moeten laten. Sommige mannen zijn zo hard van gestel dat ze geen traan kunnen laten. Ik heb er gekend die wel konden zuchten en kreunen, maar geen traan konden laten.
Welnu, ik zeg dat hoewel de traan vaak een bewijs van berouw is, je ook 'berouw tot het leven' kunt hebben zonder die traan. Wat ik wil dat je begrijpt, is dat er echt verdriet moet zijn. Als het gebed niet uitgesproken mag zijn, dan moet het wel heimelijk zijn. Er moet gekreun zijn als er geen woord is. Er moet een zucht zijn als er geen traan is, om het berouw te tonen, ook al is het maar klein.
Er moet in dit berouw, denk ik, niet alleen verdriet zijn, maar er moet ook praktisch berouw zijn.

> ***'Het is niet genoeg om te zeggen dat het ons spijt en om berouw te tonen,***
> ***En dan van dag tot dag doorgaan zoals we altijd deden.'***

Veel mensen hebben veel spijt en berouw over hun zonden in het verleden. Hoor ze praten. 'O!' zeggen ze, 'het spijt me heel erg dat ik ooit een dronkaard ben geweest. En ik betreur het oprecht dat ik in die zonde

gevallen ben. Ik betreur het ten zeerste dat ik dat heb gedaan.’ Dan gaan ze meteen naar huis en als het zondag één uur is, vind je ze weer aan het werk.
En toch zeggen zulke mensen dat ze berouw hebben. Geloof je hen als ze zeggen dat ze zondaars zijn, maar de zonde liefhebben? Misschien houden ze er tijdelijk niet van, maar kunnen ze oprecht berouw hebben en dan meteen weer gaan zondigen, op dezelfde manier als ze eerder deden? Hoe kunnen wij u geloven als u steeds weer overtreedt en uw zonde niet verzaakt? Wij kennen de boom aan zijn vruchten en jullie die berouw hebben, zullen werken van berouw voortbrengen.
Ik heb vaak gedacht dat het een heel mooi voorbeeld was van de kracht van boetedoening die een vrome dominee eens vertelde. Hij had gepreekt over boetedoening en had in de loop van zijn preek gesproken over de zonde van het stelen. Op weg naar huis kwam er een arbeider naast hem staan en de dominee merkte op dat hij iets onder zijn kiel had. Hij zei hem dat hij hem niet verder hoefde te vergezellen, maar de man bleef volhouden.
Uiteindelijk zei hij: ‘Ik heb een spade onder mijn arm die ik op die boerderij gestolen heb. Ik hoorde u preken over de zonde van het stelen, en ik moet gaan en hem daar weer terugleggen.’ Dat was oprecht berouw waardoor hij terugging om het gestolen voorwerp terug te leggen. Het was net als die Zuidzee-eilanders waarover we lezen die de kleding en meubels van de zendelingen en alles uit hun huizen stalen, maar toen ze gered werden brachten ze alles terug.
Maar velen van jullie zeggen dat ze berouw hebben, en toch komt er niets van terecht. Het is geen vingerknip waard. Mensen hebben oprecht berouw, zeggen ze, dat ze een overval hebben gepleegd, of dat ze een gokhuis hebben gehouden, maar ze zijn er heel voorzichtig mee dat alle opbrengsten naar de beste troost van hun hart worden weggelegd. Echt ‘berouw’ zal werken opleveren die passen bij berouw. Het zal praktisch berouw zijn.
Nog verder. Door deze test kun je weten of je berouw praktisch is. Houdt het stand of niet? Veel van je berouw is als de blos op de wang van een dronkaard, wat geen teken van gezondheid is. Menigmaal heb ik een jongeman gezien in een stroom van pas verworven, maar ondeugdelijke godsvrucht, en hij dacht dat hij op het punt stond zich van zijn zonden te bekeren.
Gedurende enkele uren is zo iemand diep boetvaardig voor God, en we-

kenlang geeft hij zijn dwaasheden op. Hij gaat naar het gebedshuis en praat als een kind van God. Maar hij keert terug naar zijn zonden zoals de hond terugkeert naar zijn braaksel. De boze geest is 'teruggegaan naar zijn huis en heeft zeven anderen met zich meegenomen die goddelozer zijn dan hijzelf; en de laatste staat van die man is erger dan de eerste.'
Hoe lang heeft jouw berouw geduurd? Heeft het maanden geduurd? Of overviel het je en verdween het plotseling? Je zei: 'Ik zal me bij de kerk aansluiten - ik zal dit, dat en dat doen voor Gods zaak.' Zijn je werken blijvend? Geloof je dat je berouw zes maanden zal duren? Zal het twaalf maanden duren? Zal het duren tot je in je windsel gewikkeld bent?
Toch moet ik je nog één vraag stellen. Denk je dat je berouw zou hebben over je zonden als er geen straf voor je zou staan? Of heb je berouw omdat je weet dat je voor eeuwig gestraft zult worden als je in je zonden blijft? Stel dat ik je vertel dat er helemaal geen hel is - dat je, als je wilt, kunt vloeken, en dat je zonder God kunt leven? Stel dat er geen beloning voor deugd en geen straf voor de zonde zou zijn, wat zou jij dan kiezen? Kun je vanmorgen eerlijk zeggen: 'Ik denk, ik weet, door de genade van God, dat ik voor gerechtigheid zou kiezen als er geen beloning voor was, als er niets te winnen viel door gerechtigheid, en niets te verliezen door de zonde'? Elke zondaar haat zijn zonde wanneer hij de mond van de hel nadert. Elke moordenaar haat zijn misdaad als hij bij de galg komt. Ik heb nog nooit meegemaakt dat een kind zijn fout zo haatte als wanneer het ervoor gestraft zou worden.
Als je geen reden had om de put te vrezen - als je wist dat je je leven zou kunnen overgeven aan de zonde, en dat je dat straffeloos zou kunnen doen, zou je dan nog steeds het gevoel hebben dat je de zonde haatte en dat je niet kon, niet wilde, zondigen, behalve door de zwakheid van het vlees? Zou je nog steeds naar heiligheid verlangen? Zou je nog steeds verlangen om te leven als Christus? Als dat zo is - als je dit oprecht kunt zeggen - als je je zo tot God wendt en je zonde haat met een eeuwige haat, dan hoef je niet bang te zijn, maar dat je een 'bekering' hebt die 'tot het leven' is.

III. Nu komt het afsluitende en derde punt, en dat is de gezegende weldaad van God door mensen 'berouw tot het leven' te schenken.
'Bekering', beste vrienden, is een geschenk van God. Het is één van die geestelijke gunsten die het eeuwige leven verzekeren. Het is het wonder van goddelijke genade dat het niet alleen de weg naar verlossing biedt,

dat het niet alleen mensen uitnodigt om genade te ontvangen, maar dat het mensen positief bereid maakt om gered te worden. God strafte Zijn Zoon Jezus Christus voor onze zonden en daarin voorzag Hij redding voor al Zijn verloren kinderen.
Hij stuurt Zijn dienaar. De predikant vraagt de mensen om zich te bekeren en te geloven, en hij doet zijn best om hen tot God te brengen. Ze willen niet luisteren naar de oproep en ze verachten de voorganger, maar dan wordt er een andere boodschapper gestuurd, een hemelse ambassadeur die niet kan falen. Hij roept de mensen op om zich te bekeren en zich tot God te wenden. Hun gedachten zijn een beetje eigenzinnig, maar nadat Hij, de goddelijke Geest, met hen pleit, vergeten ze wat voor mensen ze waren, en ze hebben berouw en keren zich om.
Wat zouden wij doen als wij net zo behandeld waren als God? Als we een avondmaal of een feestmaal hadden gemaakt en boodschappers hadden uitgezonden om de gasten uit te nodigen, wat zouden we dan doen? Denk je dat we de moeite zouden nemen om ze allemaal op te zoeken en ze te laten komen? En als ze gingen zitten en zeiden dat ze niet konden eten, zouden we dan hun monden opendoen? Als ze nog steeds verklaarden dat ze niet konden eten, zouden we ze dan nog steeds laten eten?
Ach geliefden, ik ben geneigd te denken dat jullie dat niet zouden doen. Als u de uitnodigingsbrieven had getekend en de genodigden zouden niet op uw feest komen, zou u dan niet zeggen: ‘U zult het niet krijgen’? Maar wat doet God? Hij zegt: ‘Nu zal Ik een feestmaal geven, Ik zal het volk uitnodigen, en als zij niet binnenkomen, zullen Mijn dienaren uitgaan en hen lichamelijk halen. Ik zal tot Mijn dienaren zeggen: Gaat heen in de wegen en heggen en dwingt hen binnen te komen, opdat zij deel hebben aan het feest dat Ik bereid heb.’’
Is het niet een geweldige daad van goddelijke barmhartigheid dat Hij hen daadwerkelijk gewillig maakt? Hij doet het niet met geweld, maar gebruikt een zoete geestelijke overtuiging. Ze zijn eerst zo onwillig om gered te worden als ze maar kunnen zijn. ‘Maar,’ zegt God, ‘dat is niets, Ik heb macht om u tot Mij te doen keren, en Ik zal het doen.’ De Heilige Geest brengt dan het Woord van God op zo’n gezegende manier in het geweten van Zijn kinderen dat ze niet langer kunnen weigeren om van Jezus te houden. Let wel, niet door enige kracht tegen de wil, maar door een zoete geestelijke invloed die de wil verandert.
O, jullie verloren en geruïneerde zondaars! Sta hier en bewonder de genade van mijn Meester. Hij brengt niet alleen een feest van goede din-

gen voor de mensen, maar Hij spoort hen aan om te komen en ervan te genieten en dwingt hen om te blijven feesten totdat Hij hen naar het eeuwige, eeuwige huis draagt. En terwijl Hij hen draagt, zegt Hij tegen ieder van hen: ‘Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken door Mijn goedertierenheid. Houdt gij nu van Mij?’ ‘O Heere,’ roepen ze, ‘Uw genade om ons hier te brengen bewijst dat U van ons houdt, want we wilden niet gaan. U zei, jullie zullen gaan - wij zeiden, wij willen niet gaan, maar U hebt ons laten gaan. En nu, Heere, zegenen we U en houden we van U voor die dwang. Het was een zoete dwang.’
Ik was een worstelende gevangene, maar ik ben nu gewillig gemaakt.

‘Oh! soevereine genade, mijn hart buigt!
Ik zou ook in triomf worden geleid;
Een gewillige gevangene voor mijn Heere
Om de eer van Zijn Woord te bezingen.’

Welnu, wat zeggen jullie ervan? Sommigen van jullie zullen zeggen: ‘Heere, ik probeer me al heel lang te bekeren. In pijnen en verdrukkingen heb ik gebeden en geprobeerd te geloven, en alles gedaan wat ik kon.’ Ik zal je nog iets vertellen: je zult het nog lang proberen voordat je het kunt. Dat is niet de manier om het te krijgen.
Ik hoorde van twee heren die op reis waren. Een van hen zei tegen de ander: ‘Ik weet niet hoe het komt, maar jij lijkt altijd te denken aan je vrouw en familie, en aan alles wat er thuis gebeurt, en het lijkt alsof je alle dingen om je heen met hen verbindt. Maar ik probeer de mijne steeds voor de geest te halen, en toch lukt dat me nooit.’
‘Nee,’ zei de ander, ‘dat is juist de reden - omdat je het probeert. Als je ze kon verbinden met elke kleine omstandigheid die je tegenkomt, zou je ze gemakkelijk onthouden. Ik denk op zo en zo’n tijd; nu staan ze op, nu zijn ze aan het bidden. En op een ander tijdstip; nu zijn ze aan het ontbijten. Op deze manier heb ik ze nog steeds voor me.’
Ik denk dat hetzelfde gebeurt met betrekking tot ‘bekering’. Als een mens zegt: ‘Ik wil geloven’ en zichzelf met mechanische middelen tot bekering probeert te brengen, dan is dat absurd en zal hij dat nooit bereiken. Maar de manier voor hem om zich te bekeren is door Gods genade te geloven, te geloven en aan Jezus te denken.
Als hij zich de gewonde, bloedende zijde voorstelt, de doornenkroon, de tranen van smart - als hij een visioen krijgt van alles wat Christus heeft

geleden, zal ik erdoor gebonden zijn, zal hij zich in berouw tot Hem wenden.
Ik zou mijn reputatie op het gebied van geestelijke zaken hierop willen verwedden - dat een mens niet onder Gods Heilige Geest het kruis van Christus kan overwegen zonder een gebroken hart te hebben. Als dat niet zo is, dan is mijn hart anders dan dat van ieder ander. Ik heb nog nooit iemand gekend die over het kruis heeft nagedacht en het heeft bekeken, die niet heeft gemerkt dat het 'berouw' verwekte en geloof verwekte.
We kijken naar Jezus Christus als we gered willen worden en dan zeggen we: 'Verbazingwekkend offer! Dat Jezus zo gestorven is om zondaars te redden.' Als je geloof wilt, onthoud dan dat Hij het geeft. Als je berouw wilt, dan geeft Hij dat! Als je eeuwig leven wilt, dan geeft Hij dat rijkelijk. Hij kan je dwingen om je grote zonde te voelen en je tot bekering brengen door de aanblik van het kruis van Golgotha en het geluid van de grootste, diepste doodskreet: 'Eloi! Eloi! Lama sabacthani?' 'Mijn God! Mijn God! Waarom hebt Gij mij verlaten?'
Dat zal 'berouw' teweegbrengen. Het zal je doen wenen en zeggen: 'Helaas, heeft mijn Verlosser gebloed? En is mijn Vorst voor mij gestorven?'
Dan geliefden, als je 'berouw' wilt hebben, dan is dit mijn beste advies aan jou - kijk naar Jezus. En moge de gezegende Gever van alle 'berouw tot verlossing' u behoeden voor het valse berouw dat ik heb beschreven en u dat 'berouw' geven dat tot leven bestaat.

'Heb berouw! roept de stem van de hemel,
en durf niet langer uit te stellen;
De stakker die het mandaat minacht,
sterft en wacht een vurige dag.

Het soevereine oog van GOD
Overziet de misdaden van mensen;
Zijn herauten zijn uitgestuurd om de wereld
te waarschuwen voor zonde.

De oproep reikt over de hele aarde;
Laat de aarde aanwezig zijn en vrees hebben;
Luister, gij mannen van koninklijke geboorte,
en laat uw vazallen horen!

Buig samen in Zijn aanwezigheid,
en beken al je schuld;
Omhels de gezegende Verlosser nu,
en speel niet met Zijn genade.

Buig, voordat de vreselijke trompet klinkt,
en je naar Zijn troon roept:
Want barmhartigheid kent de vastgestelde grens.
En verandert daar in wraak.'

Amen

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

CONVERSIE

NO. 45

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
7 OKTOBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Broeders, als iemand van u van de waarheid afdwaalt, en iemand bekeert hem; Laat hem weten, dat wie een zondaar bekeert van de dwaling van zijn weg, een ziel zal redden van de dood, en een menigte zonden zal verbergen.'
Jakobus 5:19-20

De ware gelovige is altijd blij om te horen over alles wat betrekking heeft op de redding van zijn eigen ziel. Hij verheugt zich om te horen over het verbondsplan dat van alle eeuwigheid voor hem is opgesteld, over de grote vervulling aan het kruis op Golgotha, over alle bepalingen van de Heiland, over de toepassing ervan door de Heilige Geest, over de zekerheid die de gelovige heeft in de persoon van Christus, en over de gaven en genaden die de verlossing vergezellen voor allen die daarvan erfgenamen zijn.

Maar ik ben er zeker van dat wij, hoe blij we ook zijn als we horen over dingen die onze eigen verlossing en bevrijding uit de hel betreffen, als predikers van God en als nieuwe schepselen in Christus, die aan Hem gelijkvormig zijn gemaakt, een ware welwillendheid van geest hebben en daarom altijd verrukt zijn als we horen, spreken of denken over de verlossing van anderen.

Ik weet zeker dat wij als christenen, naast onze eigen verlossing, altijd de verlossing van andere mensen zullen waarderen. We zullen er altijd naar verlangen dat wat zo zoet is geweest voor onze eigen smaak, ook door anderen mag worden geproefd. En wat van onschatbare waarde is geweest voor onze eigen zielen, mag ook het eigendom worden van allen die God tot het eeuwige leven wil roepen.

Ik ben er zeker van, geliefden, nu ik op het punt sta te preken over de bekering van de goddelozen, dat jullie er net zo'n diepe belangstelling voor zullen hebben alsof het iets was dat jullie eigen zielen direct aan-

ging, want per slot van rekening waren sommigen van jullie ooit zo. Jullie waren onbekeerd en goddeloos, en als God niet aan jullie gedacht had en Zijn mensen niet voor jullie zielen had laten ijveren, waar waren jullie dan geweest? Probeer dan die naastenliefde en welwillendheid jegens anderen te betrachten die God en Gods volk eerst jegens jou betrachtten. Onze tekst heeft in de eerste plaats *een principe in zich, namelijk dat* van *het werktuig:* 'Broeders, als iemand van u van de waarheid afdwaalt en iemand bekeert hem, laat hem dan weten dat wie een zondaar van zijn dwaling bekeert, een ziel van de dood zal redden.' Ten tweede *wordt* hier *een algemeen feit verklaard:* 'Wie een zondaar van zijn dwaling bekeert, zal een ziel van de dood redden en een menigte zonden verbergen.' En ten derde *wordt* er *een bijzondere toepassing van dit feit gemaakt* - 'Broeders, als iemand *van u* van de waarheid afdwaalt en iemand bekeert hem' - dat is hetzelfde principe als wanneer een zondaar bekeerd wordt 'van de dwaling van zijn weg'.

I. Ten eerste is er een groot principe in het spel - een heel belangrijk principe - dat van de INSTRUMENTALITEIT.

Het heeft God behaagd in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid en intelligentie om de bekering van anderen te bewerkstelligen door instrumentaliteit. Het is waar dat Hij dit niet in alle gevallen doet, maar het is Zijn algemene manier. Instrumentaliteit is het plan van het universum. In de nieuwe schepping is het bijna altijd Gods onveranderlijke regel om te bekeren door middel van instrumenten. Nu zullen we een of twee korte opmerkingen maken over dit eerste principe.

Ten eerste zeggen we dan dat *instrumentaliteit niet nodig is bij God*. God kan, als Hij wil, zielen bekeren zonder welke instrumenten dan ook. De machtige Maker die ervoor kiest om het zwaard te gebruiken, kan soms, als Hij wil, doden zonder het zwaard. Hij die de werkman, de troffel en de hamer gebruikt, kan, als Hij dat wil, het huis in een oogwenk bouwen, en van de eerste steen tot de bovenste steen kan Hij het voltooien met de woorden van Zijn eigen mond.

We hebben nooit gehoord dat er bij de bekering van Abraham gebruik werd gemaakt van een middel. Hij leefde in een ver land te midden van afgodendienaars, maar hij werd geroepen uit Ur van de Chaldeeën en van daaruit riep God hem en bracht hem naar Kanaän door een directe stem, ongetwijfeld van boven, door Gods eigen toedoen, zonder dat er een profeet aan te pas kwam. Want we lezen over niemand die, voor

zover we kunnen zien, tot Abraham had kunnen prediken en hem de waarheid had kunnen leren.
Dan hebben we in de moderne tijd een machtig voorbeeld van de kracht van God in het bekeren zonder menselijke macht. Saul, op zijn reis naar Damascus op zijn paard, vurig en vol woede tegen de kinderen van God, haast zich om mannen en vrouwen te vangen en in de gevangenis te gooien, om hen gebonden naar Jeruzalem te brengen.
Maar plotseling klonk er een stem uit de hemel: 'Saul! Saul! Waarom vervolgt gij Mij?' en Saul was een nieuw mens. Geen dominee was zijn geestelijke ouder, geen boek kon hem opeisen als zijn bekeerling. Geen menselijke stem, maar de onmiddellijke uitspraak van Jezus Christus zelf, ter plekke en ter plekke, bracht Saul tot kennis van de waarheid.
Bovendien zijn er mensen die helemaal geen bekering nodig lijken te hebben. Want we hebben een voorbeeld in de Schrift van Johannes de Doper, van wie gezegd wordt: 'Hij was vervuld met de Heilige Geest, al vanaf de moederschoot.' En ik weet niet of er mensen zijn die al heel vroeg in hun leven van hart veranderen. Het is vrij zeker dat alle zuigelingen. (die ongetwijfeld allemaal uitverkoren zijn en naar de hemel opstijgen) een verandering van hart ondergaan zonder instrumentaliteit, en zo kunnen er sommigen zijn over wie geschreven kan worden, dat hoewel ze in zonde geboren zijn en in ongerechtigheid gevormd, toch zo vroeg geleerd zijn om de Heere te kennen, zo snel tot Zijn naam gebracht, dat het bijna zonder instrument moet zijn geweest. God kan, als het Hem behaagt, het instrument terzijde schuiven.
De machtige Maker van de wereld, die geen engelen gebruikte om de grote massa van de natuur uit te slaan en tot aarde te vormen, Hij die zonder hamer of aambeeld deze glorieuze wereld vorm gaf, kan, als Hij wil, spreken en het is volbracht, bevelen en het zal standhouden. Hij heeft geen instrumenten nodig, hoewel Hij ze wel gebruikt.
Ten tweede maken we nog een andere opmerking, namelijk dat *instrumentaliteit zeer eervol is voor God, en niet oneervol*. Men zou op het eerste gezicht misschien denken dat het meer eer aan God zou geven als Hij alle bekeringen zelf zou doen, zonder het gebruik van mensen, maar dat is een grote vergissing. Het is net zo eervol voor God om zich te bekeren door middel van christenen en anderen, als het zou zijn als Hij het alleen zou doen.
Stel dat een arbeider alleen al met zijn handen de kracht en vaardigheid heeft om een bepaald artikel te maken, maar je geeft hem het slechtste

gereedschap dat je kunt vinden. Je weet dat hij het goed kan met zijn handen, maar dit gereedschap is zo slecht gemaakt dat het de grootste belemmering is die je hem in de weg kunt leggen. Welnu, ik zeg, als een man met deze slechte instrumenten of deze slechte gereedschappen-dingen zonder randen-die gebroken zijn, die zwak en broos zijn, in staat is om een prachtige stof te maken, dan heeft hij meer krediet door het gebruik van deze gereedschappen, dan hij zou hebben gehad als hij het gewoon met zijn handen had gedaan, omdat de gereedschappen, zo ver van een voordeel te zijn, een nadeel voor hem waren - zo ver van een hulp te zijn, zijn ze naar mijn veronderstelling zelfs een nadeel voor hem in zijn werk. Zo ook met betrekking tot menselijke instrumentaliteit. In plaats van God te helpen, zijn we allemaal hindernissen voor Hem. Wat is een dienaar? Hij is door God gemaakt tot een middel tot verlossing, maar het is een wonderbaarlijk iets dat iemand die zo gebrekkig, zo onvolmaakt, zo weinig bekwaam is, toch door God gezegend wordt om kinderen voort te brengen voor de Heere Jezus.
Het lijkt net zo wonderbaarlijk als wanneer een man regen uit vuur zou kunnen maken, of wanneer hij een kostbare albasten vaas zou maken uit het afval van de mesthoop. God doet in Zijn barmhartigheid meer dan christenen maken zonder middelen. Hij neemt slechte middelen om goede mensen mee te maken, en zo doet Hij zelfs Zichzelf eer aan, omdat Zijn instrumenten allemaal zulke armzalige dingen zijn. Ze zijn allemaal zulke aarden vaten dat ze zelfs de glorie van het goud dat ze bevatten niet uitbeelden, zoals de folie het juweel uitbeeldt, of zoals de donkere vlek in het schilderij het licht schitterender maakt. En toch zijn de donkere vlek en de folie op zichzelf niet kostbaar of waardevol. God gebruikt dus instrumenten om Zijn eigen glorie te laten zien en om Zichzelf te verheffen.
Dit brengt ons bij de andere opmerking, dat *God gewoonlijk instrumenten gebruikt*. Misschien worden mensen in één geval op de duizend bekeerd door de directe toedoen van God - en dat geldt in zekere zin voor iedereen - maar meestal, in negenennegentig van de honderd gevallen, gebruikt God het instrumentarium van Zijn dienaren, van Zijn Woord, van christelijke mensen, of een ander middel om ons tot de Heiland te brengen.
Ik heb van sommigen gehoord - ik herinner me ze nu - die net als Saul meteen uit de hemel werden geroepen. We kunnen ons de geschiedenis herinneren van de broeder die in de duisternis van de nacht geroepen

werd om de Heiland te leren kennen door wat hij geloofde een visioen uit de hemel te zijn, of een uitwerking op zijn verbeelding. Aan de ene kant zag hij een zwart blad van zijn schuld en zijn ziel was verrukt toen hij zag dat Christus er een wit blad overheen wierp. En hij meende een stem te horen die zei: 'Ik ben het die uw overtredingen uitwist omwille van Mijzelf en uw zonden niet zal gedenken.' Er was een man die zich bijna zonder enige hulp bekeerde, maar zo'n geval kom je niet vaak tegen.
De meeste mensen zijn overtuigd door het vrome gesprek van zusters, door het heilige voorbeeld van moeders, door de dominee, door de sabbatschoolleraar, of door het lezen van preken of het doornemen van de Schrift. Laten we daarom niet geloven dat God vaak zonder instrumenten zal werken. Laten we niet stil gaan zitten en zeggen: 'God zal Zijn eigen werk doen.' Het is waar dat Hij dat zal doen, maar dan doet Hij Zijn werk door Zijn kinderen als instrumenten te gebruiken.
Hij zegt niet tegen de christen als hij zich bekeert: 'Ga zitten. Ik heb niets voor je te doen, maar Ik zal alles Zelf doen en heb alle eer.' Nee. Hij zegt: 'Je bent een arm, zwak instrument. Je kunt niets doen. Maar zie, Ik zal je sterken en Ik zal je de bergen doen verpletteren en klein slaan, en de heuvels tot kaf maken, en zo zal Ik meer eer krijgen doordat jij het gedaan hebt, dan wanneer Ik met Mijn eigen sterke arm de bergen had geslagen en ze in stukken had gebroken.'
Nu nog een andere gedachte, namelijk: als *God het nodig vindt om iemand van ons te gebruiken voor de bekering van anderen, moeten we er daarom niet te zeker van zijn dat we zelf bekeerd zijn*. Het is een zeer plechtige gedachte dat God goddeloze mensen gebruikt als instrumenten voor de bekering van zondaars. En het is vreemd dat sommige vreselijke daden van slechtheid het middel zijn geweest voor de bekering van mensen. Toen Charles II beval dat het Boek der Sporten in kerken moest worden voorgelezen, en de geestelijke na de dienst aan alle mensen moest voorlezen om de middag door te brengen met wat onschuldige afleidingen en spelletjes worden genoemd, die ik hier niet zal noemen - zelfs dat werd het middel tot bekering.
Want een man zei in zichzelf: 'Ik heb me altijd zo gedragen op de sabbatdag, maar om dit nu in de kerk te horen lezen! Hoe slecht moeten we geworden zijn! Wat moet het hele land verdorven zijn.' Het zette hem aan het denken over zijn eigen verdorvenheid en bracht hem bij de Heiland. Er zijn woorden geweest, ik zou bijna zeggen van duivels, die het middel tot bekering zijn geweest.

Genade wordt niet bedorven door de rotte houten tuit waar het doorheen loopt. God sprak ooit door een ezel tot Balaam, maar dat bedierf Zijn woorden niet. Hij spreekt dus niet eenvoudigweg door een ezel, wat Hij vaak doet, maar door iets dat nog erger is dan dat. Hij kan de monden van raven vullen met voedsel voor een Elia en toch is de raaf nog steeds een raaf. We moeten niet veronderstellen omdat God ons nuttig heeft gemaakt, dat we daarom zelf bekeerd zijn.
Maar dan nog iets anders. *Als God ons in Zijn genade niet nuttig maakt voor de bekering van zondaars, dan moeten we niet zeggen dat we zeker weten dat we geen kinderen van God zijn*. Ik geloof dat er predikanten zijn die het pijnlijke werk hebben gehad om van jaar tot jaar te ploeteren zonder ook maar één ziel tot bekering te zien komen. Toch zijn deze mannen trouw geweest aan hun opdracht en hebben zij hun bediening goed uitgevoerd. Ik zeg niet dat zulke gevallen vaak voorkomen, maar ik geloof wel dat ze soms voorkomen.
Maar, let op, het einde van hun bediening is toch beantwoord. Want wat is het doel van de bediening van het Evangelie? Sommigen zullen zeggen dat het is om zondaars te bekeren. Dat is een bijkomstig doel. Anderen zullen zeggen dat het is om de heiligen te bekeren. Dat is waar. Maar het juiste antwoord is: het is om God te verheerlijken en God wordt verheerlijkt, zelfs in de verdoemenis van zondaars.
Als ik voor hen getuig van de waarheid van God en ze verwerpen Zijn Evangelie, als ik trouw Zijn waarheid predik en ze verachten het, dan is mijn bediening daarom niet nietig. Het is niet nietig naar God teruggekeerd, want zelfs in de bestraffing van die rebellen zal Hij verheerlijkt worden, zelfs in hun vernietiging zal Hij Zichzelf eer verschaffen.
En als Hij geen lof kan krijgen van hun gezang, zal Hij uiteindelijk eer krijgen van hun veroordeling en ondergang, wanneer Hij hen voor eeuwig in het vuur zal werpen.
Het ware motief waarvoor we altijd moeten werken is de glorie van God in de bekering van zielen en de opbouw van Gods volk. Maar laten we nooit het grote doel uit het oog verliezen. Laat God verheerlijkt worden en dat zal Hij zijn, als we Zijn waarheid trouw en eerlijk prediken. Dus, terwijl we naar zielen moeten zoeken, als God ze ons weigert, laten we dan niet zeggen, 'Ik wil geen andere barmhartigheden hebben die Hij gegeven heeft,' maar laten we onszelf troosten met de gedachte - dat hoewel ze niet gered worden, hoewel Israël niet verzameld wordt, God ons uiteindelijk zal verheerlijken en eren.

Nog één gedachte over dit onderwerp - God *verleent ons, door ons als instrumenten te gebruiken, de hoogste eer die mensen kunnen ontvangen*. O geliefden! Ik durf hier niet over uit te weiden. Het zou onze harten moeten doen branden bij de gedachte eraan. Het maakt dat we ons drie keer vereerd voelen dat God ons gebruikt om zielen te bekeren en het is alleen de genade van God die ons aan de andere kant leert dat het genade en genade alleen is die ons nuttig maakt, die ons nederig kan houden onder de gedachte dat we zielen naar de Heiland brengen.
Het is een werk waar hij die er eenmaal in is gegaan, als God hem gezegend heeft, geen afstand van kan doen. Hij zal ongeduldig zijn. Hij zal ernaar verlangen om meer zielen voor Jezus te winnen. Hij zal denken dat zwoegen slechts rust is, hij zal denken dat werken slechts gemak is, zodat hij met alle middelen sommigen kan redden en mensen tot Jezus kan brengen. Glorie en eer, lof en kracht zij God, dat Hij Zijn mensen zo eert. Maar wanneer Hij ons het meest verheerlijkt, zullen we nog steeds besluiten met: 'Niet aan ons, niet aan ons, maar aan Uw naam zij alle heerlijkheid tot in eeuwigheid.'

II. Ten tweede komen we bij het ALGEMENE FEIT.
'Hij die een zondaar bekeert van zijn dwaling, redt een ziel van de dood en verbergt een menigte zonden. Het meest uitgelezen geluk dat een sterfelijke borst kan kennen is het geluk van welwillendheid - van goed doen aan onze medeschepselen. Een lichaam redden van de dood is datgene wat ons bijna de hemel op aarde geeft.
Sommige mensen kunnen zich erop beroemen dat ze zoveel zielen naar de verdoemenis hebben gestuurd, dat ze veel van hun medemensen uit de wereld hebben geworpen. We ontmoeten af en toe een soldaat die kan roemen dat hij in de strijd zoveel tegenstanders heeft neergeslagen, dat zijn snelle en wrede zwaard het hart van zoveel van zijn vijanden heeft bereikt. Maar ik tel die roem niet.
Als ik dacht dat ik de oorzaak was van de dood van één enkel individu, dan zou ik 's nachts nauwelijks rusten, want de ongemakkelijke geest van die vermoorde stakker zou me in mijn ogen staren. Ik zou me herinneren dat ik hem had gedood en misschien zijn ziel onveranderd en ongewassen naar de aanwezigheid van zijn Maker had gestuurd. Ik vind het wonderbaarlijk dat mannen soldaten kunnen zijn. Ik zeg niet of het goed of fout is, maar toch vraag ik me af waar ze de mannen kunnen vinden. Ik weet niet hoe ze na een veldslag hun handen kunnen wassen van het

bloed, hun zwaarden kunnen afvegen en wegleggen, en dan kunnen gaan liggen om te sluimeren en hun dromen ongestoord kunnen laten. Ik denk dat de tranen 's nachts heet en gloeiend op mijn wangen zouden vallen, en het geschreeuw van de stervenden en het gekreun van hen die de eeuwigheid tegemoet gaan, zouden mijn oor pijnigen. Ik weet niet hoe anderen het kunnen verdragen. Voor mij zou het de poort van de hel zijn, als ik zou denken dat ik een vernietiger van mijn medeschepselen ben geweest.

Maar wat een geluk is het om het instrument te zijn om lichamen van de dood te redden! Die monniken op de Sint-Bernardusberg moeten zich zeker gelukkig voelen als ze mensen van de dood redden. De hond komt aan de deur en ze weten wat het betekent. Hij heeft een arme, vermoeide reiziger ontdekt die in de sneeuw heeft liggen slapen en sterft van de kou en uitputting.

De monniken staan op van hun vrolijke vuur, van plan om de barmhartige Samaritaan te zijn voor de verlorene. Eindelijk zien ze hem, ze spreken hem aan, maar hij antwoordt niet. Ze proberen te ontdekken of er adem in zijn lichaam is en ze denken dat hij dood is. Ze nemen hem op, geven hem medicijnen, en haasten zich naar hun herberg, ze leggen hem bij het vuur en verwarmen en verzorgen hem, kijken in zijn gezicht met vriendelijke bezorgdheid, zo veel als te zeggen: 'Arm schepsel! Ben je dood?'

Als ze dan eindelijk wat zwelling van de longen zien, wat een vreugde is er dan in de borst van die broeders als ze zeggen: 'Zijn leven is niet uitgestorven!' Ik denk dat als er geluk op aarde zou kunnen zijn, het het voorrecht zou zijn om te helpen een hand van die arme, bijna stervende man te reiken en het middel te zijn om hem weer tot leven te brengen.

Of stel je een ander geval voor. Een huis staat in brand en daarin zit een vrouw met haar kinderen, die op geen enkele manier kan ontsnappen. Tevergeefs probeert ze de trap af te komen. De vlammen houden haar tegen. Ze heeft alle tegenwoordigheid van geest verloren en weet niet hoe ze moet handelen. De sterke man komt en zegt: 'Maak plaats! Maak plaats! Ik moet die vrouw redden!'

En gekoeld door de geniale stromen van welwillendheid marcheert hij door het vuur. Hoewel hij verschroeid en bijna verstikt is, baant hij zich een weg. Hij beklimt de ene trap, dan de andere, en hoewel de trap wankelt, legt hij de vrouw onder zijn arm, neemt het kind op zijn schouder, en hij komt naar beneden. Twee keer een reus, met meer kracht dan hij

ooit bezeten heeft. Hij heeft zijn leven op het spel gezet, en misschien is er wel een arm uitgeschakeld, of een ledemaat weggenomen, of een zintuig verloren gegaan, of een onherstelbare verwonding aan zijn lichaam toegebracht, maar toch klapt hij in zijn handen en zegt: 'Ik heb levens van de dood gered!' De menigte op straat begroet hem als een man die de verlosser van zijn medeschepselen is geweest en eert hem meer dan de vorst die een stad heeft bestormd, een stad heeft geplunderd en myriaden heeft vermoord.

Maar ach broeders, het lichaam dat vandaag van de dood gered is, kan morgen sterven. Maar de ziel die gered is van de dood, is voor eeuwig gered. Die is gered voorbij de angst voor vernietiging. En als er al vreugde is in de borst van een welwillend mens als hij een lichaam redt van de dood, hoeveel meer gezegend moet hij dan zijn als hij in de handen van God het middel is geworden om 'een ziel te redden van de dood, en een menigte zonden te verbergen.'

Stel dat je door een *gesprek* van jou het middel wordt om een ziel van de dood te verlossen. Mijn vrienden, jullie zijn geneigd om je voor te stellen dat alle bekering onder God gedaan wordt door de predikant. Jullie maken een grote vergissing. Er zijn veel bekeringen tot stand gekomen door een heel eenvoudige opmerking van het meest nederige individu. Een enkel gesproken woord kan meer het middel tot bekering zijn dan een hele preek.

Daar zit je voor me. Ik duw naar je, maar je bent te ver weg. Maar een of andere broeder richt een opmerking tot je - het is een steek met een korte vuurpijl in je hart. God zegent een korte kernachtige uitdrukking van een vriend vaak meer dan een lange toespraak van een predikant.

Er was eens in een dorp, waar een opwekking in de godsdienst was geweest, een man die een overtuigd ongelovige was. Ondanks alle pogingen van de predikant en veel christelijke mensen, had hij alle pogingen weerstaan en leek hij meer en meer bevestigd te worden in zijn zonde. Uiteindelijk hielden de mensen een gebedsbijeenkomst speciaal om voorbede te doen voor zijn ziel. Daarna legde God het in het hart van één van de oudsten van de gemeente om een nacht door te brengen in gebed voor de arme ongelovige.

s Morgens stond de oudste op, zadelde zijn paard en reed naar de smederij van de man. Hij wilde veel tegen hem zeggen, maar hij ging gewoon naar hem toe, nam hem bij de hand en alles wat hij kon zeggen was: 'O meneer! Ik maak me grote zorgen over uw redding. Ik maak me grote

zorgen over uw redding. Ik heb de hele nacht met God geworsteld voor uw redding.' Meer kon hij niet zeggen, zijn hart was te vol.
Toen besteeg hij zijn paard en reed weer weg. De hamer van de smid ging omlaag en hij ging meteen naar zijn vrouw. Ze zei: 'Wat is er met je aan de hand?' 'Er is genoeg aan de hand,' zei de man, 'ik ben deze keer met een nieuw argument overvallen. Ouderling B___ is hier vanmorgen geweest en hij zei: 'Ik maak me zorgen over je redding.' Welnu, als hij bezorgd is over mijn redding, dan is het vreemd dat ik er niet bezorgd over ben.'
Het hart van de man was helemaal in de ban van dat vriendelijke woord van de oudere. Hij nam zijn eigen paard en reed naar het huis van de ouderling. Toen hij daar aankwam, was de ouderling in zijn salon, nog steeds in gebed, en ze knielden samen neer. God gaf hem een berouwvolle geest en een gebroken hart en bracht die arme zondaar aan de voeten van de Heiland. Daar werd 'een ziel van de dood gered en een menigte van zonden bedekt.'
Nogmaals, jij kunt het middel tot bekering zijn door een brief die je schrijft. Velen van jullie hebben niet de kracht om veel te spreken of te zeggen, maar als je alleen in je kamer zit, ben je in staat om, met Gods hulp, een brief te schrijven aan een dierbare vriend van je. Oh! Ik denk dat dat een hele lieve manier is om te proberen nuttig te zijn.
Ik denk dat ik nooit zoveel ernst heb gevoeld voor de zielen van mijn medeschepselen als toen ik voor het eerst de naam van de Heiland liefhad, en hoewel ik niet kon preken en nooit dacht dat ik in staat zou zijn om voor de menigte te getuigen, schreef ik altijd teksten op kleine stukjes papier en liet die overal vallen, zodat sommige arme schepselen ze zouden kunnen oppakken en ontvangen als boodschappen van barmhartigheid voor hun zielen.
Daar is je broer. Hij is achteloos en verhard. Zuster, ga zitten en schrijf hem een brief. Als hij hem ontvangt, zal hij misschien glimlachen, maar hij zal zeggen: 'Ach ja! Het is toch Betsy's brief!' En dat zal enige kracht hebben.
Ik kende een heer wiens lieve zus hem vaak schreef over zijn ziel. 'Vroeger,' zei hij, 'stond ik met mijn rug tegen een lantaarnpaal, met een sigaar in mijn mond, misschien om twee uur 's nachts, om haar brief te lezen. Ik las ze altijd. En ik heb,' zei hij, 'vloedgolven van tranen gehuild na het lezen van de brieven van mijn zus. Hoewel ik nog steeds op de verkeerde weg bleef, hielden ze me altijd tegen. Ze leken altijd een hand die

me wegtrok van de zonde, een stem die riep: ‘Kom terug! Kom terug!’ En uiteindelijk was een brief van haar, in combinatie met een plechtige voorzienigheid, het middel om zijn hart te breken en hij zocht verlossing door zijn Verlosser.
Opnieuw. Hoevelen zijn bekeerd door *het voorbeeld van ware christenen*. Velen van jullie hebben het gevoel dat je niet kunt schrijven of preken, en je denkt dat je niets kunt doen. Nou, er is één ding dat je voor je Meester kunt doen - je kunt het christendom leven. Ik denk dat er meer mensen zijn die kijken naar het nieuwe leven in Christus dat in jou geschreven staat, dan naar het oude leven dat in de Schrift geschreven staat.
Een ongelovige zal argumenten gebruiken om de Bijbel te weerleggen, als je die aan hem voorlegt. Maar als u anderen behandelt zoals u wilt dat zij u behandelen, als u van uw brood aan de armen geeft en uitdeelt aan de behoeftigen, als u leeft zoals Jezus, woorden van vriendelijkheid en liefde uitspreekt en eerlijk en oprecht in de wereld leeft, dan zal hij zeggen: ‘Wel, ik dacht dat de Bijbel een en al huichelarij was, maar dat kan ik nu niet meer denken, want daar is meneer Zo-en-Zo, zie hoe hij leeft. Ik zou in mijn ontrouw kunnen geloven als hij er niet was geweest. De Bijbel heeft zeker een effect op zijn leven en daarom moet ik het geloven.’
En hoeveel zielen kunnen bekeerd worden door wat sommige mensen het voorrecht hebben om te *schrijven en te drukken.* Zo is er *Dr. Doddridge’s Rise and Progress of Religion.* Hoewel ik beslist bezwaar heb tegen sommige dingen daarin, zou ik willen dat iedereen dat boek gelezen had, zoveel bekeringen heeft het voortgebracht. Ik vind het een grotere eer om *Watt’s Psalmen en Hymnen te* hebben geschreven dan *Milton’s Paradise Lost*, en meer glorie om dat boek van de oude Wilcock te hebben geschreven, *A Drop of Honey*, of het traktaat dat God zo vaak heeft gebruikt, *‘The Sinner’s Friend*’-dan alle boeken van Homerus.
Ik waardeer boeken voor het goede dat ze doen voor de zielen van mensen. Hoeveel respect ik ook heb voor het genie van Pope, of Dryden, of Burns, geef mij maar de eenvoudige regels van Cowper, die God gebruikt heeft om zielen tot Hem te brengen. O, te bedenken dat we boeken kunnen schrijven en drukken die de harten van arme zondaars zullen bereiken.
Laatst werd mijn ziel buitengewoon verblijd door een uitnodiging van een vrome vrouw om haar op te zoeken. Ze vertelde me dat ze tien jaar op bed had gelegen en niet in staat was geweest om eruit te komen. ‘Negen jaar,’ zei ze, ‘was ik duister, blind en onnadenkend, maar mijn man

bracht me een van uw preken. Ik las het en God zegende het om mijn ogen te openen. Hij bekeerde mijn ziel ermee. En nu, alle glorie aan Hem! Ik hou van Zijn naam! Elke sabbatochtend,' zei ze, 'wacht ik op uw preek. Ik leef er de hele week op, als merg en vet voor mijn geest.' Ah! dacht ik, er is iets om de drukkers en ons allen die in dat goede werk werken op te vrolijken.'

Een goede broeder schreef me deze week: 'Broeder Spurgeon, houd moed. U bent bekend in vele huishoudens in Engeland en u bent ook geliefd. Hoewel we u niet kunnen horen of uw levende gedaante niet kunnen zien, zijn uw preken door onze dorpen verspreid. En ik weet van gevallen van bekering door hen, meer dan ik u kan vertellen.'

Een andere vriend noemde een voorbeeld van een geestelijke van de Church of England, een kanunnik van een kathedraal, die vaak mijn preken op de sabbat houdt - of dat nu in de kathedraal is of niet, dat kan ik niet zeggen, maar ik hoop dat hij dat doet. Oh! Wie kan zeggen, wanneer deze dingen worden afgedrukt, welke harten ze kunnen bereiken, welk goed ze kunnen bewerkstelligen? Woorden die ik drie weken geleden sprak, worden nu door ogen gelezen, terwijl tranen uit hen vloeien als ze ze lezen! 'Glorie aan de allerhoogste God!'

Maar per slot van rekening *is prediking het gewijde middel voor de redding van zondaren* en hierdoor worden tien keer zoveel mensen tot de Heiland gebracht als door enig ander middel. Ah! mijn vrienden, het middel te zijn geweest om zielen van de dood te redden door te prediken - wat een eer.

Er is een jongeman die nog niet zo lang aan zijn predikantencarrière is begonnen. Wanneer hij de preekstoel betreedt, valt het iedereen op dat er een diepe plechtigheid op hem ligt, die zijn leeftijd te boven gaat. Zijn gezicht is wit en bleek door een onaardse plechtigheid. Zijn lichaam is verschrompeld door zijn arbeid. Constante studie en middernachtlampen hebben hem uitgeput, maar als hij spreekt, spreekt hij wonderlijke woorden die de ziel naar de hemel verheffen.

En de oude heilige zegt: 'Welnu! Nooit ben ik zo dicht bij de hemel geweest als toen ik naar zijn stem luisterde!' Er komt een vrolijke jongeman binnen, die luistert en zijn uiterlijk bekritiseert. Hij denkt dat het absoluut niet het gewenste is, maar hij luistert. De ene gedachte komt bij hem op, dan weer een andere. Zie je die man? Hij is zijn hele leven lang moreel geweest, maar hij is nooit vernieuwd. Nu beginnen de tranen over zijn wangen te stromen. Leg je oor tegen zijn borst en je zult hem horen

kreunen: ‘God, wees mij zondaar genadig.’ Een goede beloning voor een verdord lichaam of een geruïneerd gestel!
Of neem een ander geval. Een man predikt het Woord van God. Hij staat op om de boodschap van zijn Meester te verkondigen en red een arme hoer. Zo’n geval kende ik nog niet zo lang geleden. Een arme hoer was vastbesloten zich van het leven te beroven op Blackfriars Bridge. Toen ze op een zondagavond deze deuren passeerde, dacht ze dat ze naar binnen zou gaan om voor de laatste keer iets te horen dat haar zou kunnen voorbereiden om voor haar Schepper te staan.
Ze dwong zichzelf het gangpad in en ze kon niet ontsnappen totdat ik van de preekstoel opstond. De tekst was: ‘Ziet gij deze vrouw?’ Ik stond stil bij Maria Magdalena en haar zonden, bij het feit dat ze de voeten van de Heiland waste met haar tranen en ze afveegde met haar hoofdhaar. Daar stond de vrouw, weggesmolten bij de gedachte dat ze zichzelf zo moest horen beschrijven en haar eigen leven schilderen.
O, om er aan te denken om een arme hoer van de dood te redden, om zo iemand te verlossen van de ondergang in het graf, en dan, als het God behaagt, om haar ziel te redden van de ondergang in de hel! Is dat niet tienduizend levens waard, als we ze allemaal op het altaar van God konden offeren? Toen ik gisteren aan deze tekst dacht, kon ik alleen maar huilen bij de gedachte dat God mij zo gunstig gezind was.
O mannen en vrouwen, hoe kunnen jullie je tijd en rijkdom beter besteden dan aan de zaak van de Verlosser? Aan welke heiligere onderneming kunt u zich wijden dan aan deze heilige zaak van het redden van zielen van de dood en het verbergen van een veelheid aan zonden? Dit is een rijkdom die je met je mee kunt nemen - de rijkdom die onder God is verworven, door zielen van de dood te hebben gered en een veelheid aan zonden te hebben bedekt.
Ik weet dat er nu sommigen voor de troon staan die voor het eerst de boetetranen weenden in dit gebedshuis en die God dankten dat ze naar deze stem hadden geluisterd. En ik denk dat ze nog steeds een tedere en liefdevolle liefde hebben voor hem die God zo eerde.
Dienaar van het Evangelie, als u op aarde het voorrecht hebt om zielen te winnen, denk ik dat als u sterft, die geesten zich zullen verheugen om uw beschermengelen te zijn. Ze zullen zeggen: ‘Vader, die man ligt op sterven van wie we houden, mogen we hem gaan bewaken?’ ‘Ja,’ zegt God, ‘jullie mogen gaan en de hemel met je meedragen.’ De geesten komen naar beneden, dienende engelen, en o! hoe liefdevol kijken ze naar ons.

Ze zouden, als ze konden, de groef uit het voorhoofd halen en het koude klamme zweet met hun eigen gezegende handen wegnemen. Ze mogen het niet doen, maar o! hoe teder kijken ze naar die lijdende man die het middel werd om hun zielen goed te doen.
En wanneer hij zijn ogen in de onsterfelijkheid opent, zal hij hen als bewakers rond zijn bed zien en hen horen zeggen: 'Kom met ons mee, driemaal welkom, geëerde dienaar van God. Kom met ons mee.' En wanneer hij zich op sterke vleugels van geloof een weg naar de hemel baant, zullen deze geesten die hem bijstaan hun vleugels achter hem slaan, en hij zal de hemel binnengaan met vele kronen op zijn hoofd, die hij stuk voor stuk met vreugde aan de voeten van Jezus zal werpen.
O, broeders, als u een zondaar van zijn dwaling afbrengt, bedenk dan dat u een ziel van de dood hebt gered en een menigte zonden hebt verborgen.

III. De TOEPASSING kan ik nog maar net noemen.
Het is dit, dat hij die het middel is voor de bekering van een zondaar, onder God 'een ziel redt van de dood en een menigte zonden verbergt.' Bijzondere aandacht moet worden geschonken aan *achterblijvers*, want door achterblijvers in de kerk te brengen, wordt God evenveel eer bewezen als door zondaars binnen te brengen. 'Broeders, als iemand van u van de waarheid afdwaalt, en iemand bekeert hem.' Helaas wordt de arme achterblijver vaak het meest vergeten.
Een lid van de kerk heeft zijn beroep te schande gemaakt, de kerk heeft hem geëxcommuniceerd en hij werd beschouwd als 'een heiden en een tollenaar'. Ik ken mannen met een goede reputatie in de bediening van het evangelie die tien jaar geleden in zonde vielen. En dat wordt ons tot op de dag van vandaag voor de voeten geworpen. Spreek je over hen? Dan krijg je meteen te horen: 'Tien jaar geleden deden ze dit en dat.'
Broeders, christelijke mensen zouden zich moeten schamen dat ze zulke dingen zo lang geleden hebben opgemerkt. Het is waar dat we voorzichtiger mogen zijn in onze omgang, maar een gevallen broeder verwijten wat hij zo lang geleden heeft gedaan, is in strijd met de geest van Johannes, die achter Petrus aanging, drie dagen nadat hij zijn Meester met eden en vloeken had verloochend.
Tegenwoordig is het de mode om niets met een man te maken te hebben als hij valt. Mannen zeggen: 'Hij is een slechte kerel, we zullen niet achter hem aangaan.' Geliefden, stel dat hij de slechtste is, is dat niet de reden waarom je het meest achter hem aan zou moeten gaan? Stel dat hij nooit

een kind van God is geweest - stel dat hij nooit de waarheid heeft gekend - is dat niet de grootste reden waarom je achter hem aan zou moeten gaan? Ik begrijp je melige bescheidenheid niet, je buitensporige trots, die je niet achter de grootste zondaar laat aangaan. Hoe erger de zaak, hoe meer reden we hebben om te gaan.

Maar stel dat de man een kind van God is en je hebt hem verstoten - onthoud dan dat hij je broeder is. Hij is net zo één met Christus als jij. Hij is gerechtvaardigd, hij heeft dezelfde gerechtigheid die jij hebt. En als je hem, wanneer hij gezondigd heeft, veracht, veracht je zijn Meester. Pas op! Je kunt zelf in verzoeking komen en op een dag vallen. Net als David loop je misschien een beetje te hoog op de top van je huis en zie je misschien iets wat je tot zonde zal brengen. Wat zul je dan zeggen als de broeders *jou* met een spottende blik voorbijgaan en geen acht op *je slaan*? O, als we een spijbelaar in onze kerk hebben, laten we dan speciaal voor hem zorgen. Wees niet te streng voor hem. Bedenk dat jij ook een achterblijver zou zijn geweest als de genade van God er niet was geweest. Ik raad jullie aan om, wanneer je professoren ziet die in zonde leven, heel verlegen voor hen te zijn, maar als je na een tijdje een teken van bekering ziet, of als je dat niet ziet, ga dan op zoek naar de verloren schapen van het huis van Israël. Want bedenk, dat als iemand van jullie afdwaalt van de waarheid, en iemand bekeert hem, bedenk dan, dat 'wie een zondaar bekeert van de dwaling van zijn weg, een ziel zal redden van de dood, en een menigte zonden zal verbergen.'

'Achterblijver, die je ellende voelen,' ik kom je zo achterna. Arme achterblijver, je was ooit een christen. Hoop je dat je dat was? 'Nee,' zeg je, 'ik geloof dat ik mezelf en anderen misleid heb. Ik was geen kind van God.' Nou, als je dat wel was, laat me je dan vertellen dat als je dat erkent, God je zal vergeven.

Stel dat je de kerk bedrogen hebt, dan ben je niet de eerste die dat gedaan heeft. Ik vrees dat er leden van deze kerk zijn die dit hebben gedaan en we hebben ze nog niet gevonden. Ik zeg je dat je zaak niet hopeloos is. Dat is niet de onvergeeflijke zonde. Sommigen die hebben geprobeerd de uitverkorenen te misleiden, zijn toch verlost en mijn Meester zegt dat Hij tot het uiterste kan redden (en jij bent niet verder gegaan dan het uiterste) allen die tot Hem komen. Kom dan aan Zijn voeten, werp jezelf op Zijn genade, en al ben je ooit als spion Zijn kamp binnengegaan, Hij zal je er niet voor ophangen, maar zal je hoe dan ook graag krijgen als een trofee van genade.

Maar als je een kind van God was en eerlijk kunt zeggen: 'Ik weet dat ik van Hem hield en Hij van mij,' dan zeg ik je dat Hij nog steeds van je houdt. Als je ooit zo ver afgedwaald bent, dan ben je nog steeds Zijn kind. Al ben je van je Vader weggelopen, kom terug, kom terug, Hij is nog steeds je Vader. Denk niet dat Hij het zwaard heeft uitgezwaaid om jou te doden. Zeg niet: 'Hij heeft me uit de familie verstoten.' Dat heeft Hij niet.

Zijn hart verlangt nu naar jou. Mijn Vader houdt van jou. Kom dan aan Zijn voeten en Hij zal je niet eens herinneren aan wat je hebt gedaan. De verloren zoon wilde zijn Vader al zijn zonden vertellen en hem vragen om hem een van zijn knechten te maken, maar de Vader hield zijn mond tegen. Hij liet hem zeggen dat hij het niet waard was om zijn zoon genoemd te worden, maar hij liet hem niet zeggen: 'Maak mij tot een huurknecht.'

Kom terug en je Vader zal je blij ontvangen. Hij zal Zijn armen om je heen slaan en je kussen met de kussen van Zijn liefde. En Hij zal zeggen: 'Ik heb deze Mijn zoon gevonden die verloren was. Ik heb dit schaap, dat afgedwaald was, teruggevonden.' Mijn Vader heeft je liefgehad zonder werken, Hij heeft je gerechtvaardigd ongeacht die werken. Je hebt nu niet minder verdienste dan toen. Kom en vertrouw en geloof in Hem.

Ten slotte, u die gelooft dat u geen achterblijvers bent, als u gered bent, bedenk dan dat een ziel gered is van de dood en een veelheid van zonden verborgen. O, mijn vrienden, als ik maar een man met honderd handen kon zijn om jullie allemaal te vangen, dan zou ik dat graag zijn. Als iets wat ik zou kunnen zeggen jullie zielen zou kunnen winnen - als ik door hier van nu tot middernacht te preken sommigen van jullie zou kunnen winnen voor de liefde van de Heiland - dan zou ik dat doen.

Sommigen van jullie zijn geblinddoekt op weg naar de hel. Mijn toehoorders, ik misleid jullie niet, jullie gaan zo snel als de tijd jullie dragen kan naar de verdoemenis. Sommigen van jullie misleiden jezelf met de gedachte dat je rechtvaardig bent, maar dat is niet zo. Velen van jullie hebben plechtige waarschuwingen gehad en zijn er nooit door geraakt. Je hebt de manier waarop de waarschuwing werd gegeven bewonderd, maar het ding zelf is nooit je hart binnengedrongen.

Honderden van jullie zijn zonder God en zonder Christus, vreemdelingen in het gemenebest Israël, en mag ik niet bij jullie pleiten? Moet een somber godsdienstig systeem mij gevangen houden en mij nooit laten spreken? Waarom, arme harten, kennen jullie je droevige toestand? We-

ten jullie dat ‘God elke dag toornig is op de goddelozen’? Dat ‘de weg der overtreders hard is’? Dat ‘wie niet gelooft al veroordeeld is’? Is het jullie nooit verteld dat ‘wie niet gelooft verdoemd zal worden’?
En kunnen jullie de verdoemenis verdragen? Mijn toehoorders, zouden jullie je bed kunnen opmaken in de hel? Zouden jullie in de put kunnen gaan liggen? Denken jullie dat het voor jullie zielen een gemakkelijk deel zou zijn om voor eeuwig op golven van vlammen te worden gewiegd en met demonen te worden rondgeslingerd op de plaats waar geen hoop kan komen? Je zult nu misschien glimlachen, maar binnenkort niet meer.
God stuurt me nu als een ambassadeur, maar als je niet naar me luistert, zal Hij de volgende keer geen ambassadeur sturen, maar een beul. Er zullen weldra geen woorden van barmhartigheid zijn, de enige vermaning die je zult horen is de doffe koude stem van de dood, die zal zeggen: ‘Kom met mij mee.’ Dan zul je niet op de plaats zijn waar we Gods lof zingen en waar rechtvaardige gebeden dagelijks worden aangeboden. De enige muziek die je zult horen zijn de zuchten van de verdoemden, het geschreeuw van de duivels en het geschreeuw van de gekwelden. Moge God jullie in Zijn barmhartigheid als brandmerken uit het vuur halen om voor eeuwig trofeeën van Zijn genade te zijn.
De manier om gered te worden is om ‘met smart afstand te doen van je werken en wegen’ en naar Jezus te vliegen. En als je nu een zondaar met een slecht geweten bent, dan is dat alles wat ik wil. Als je wilt belijden dat je een zondaar bent, dan is dat alles wat God van je vraagt en zelfs wat Hij je geeft. Jezus Christus zegt: ‘Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.’
Hoor je Zijn liefkozende woorden? Zul je je afkeren van Zijn zoete blikken van genade? Heeft Zijn kruis geen invloed? Hebben Zijn wonden geen kracht om je aan Zijn voeten te brengen? Wat kan ik dan zeggen? Alleen de arm van de Geest, die machtiger is dan de mens, kan harde harten doen smelten en koppige wil op de grond doen buigen.
Zondaars, als jullie vanmorgen je zonden belijden, dan is er een Christus voor jullie. Je hoeft niet te zeggen: ‘O, wist ik maar waar ik Hem kon vinden.’ Het Woord is nabij u, op uw lippen en in uw hart. Als u met uw hart gelooft en met uw mond de Heere Jezus belijdt, zult u behouden worden, want ‘Wie gelooft en gedoopt wordt, zal behouden worden, en wie niet gelooft, zal verdoemd worden.’

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE GLORIEUZE WOONPLAATS

NO. 46

PREEK OP SABBATOCHTEND
14 OKTOBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'HEERE, Gij zijt onze woonplaats geweest in alle geslachten.'
Psalm 90:1

Mozes was de geïnspireerde auteur van drie devotionele composities. Allereerst vinden we hem als Mozes de dichter, die het lied zingt dat treffend verbonden is met dat van Jezus in de Openbaring, waar staat: 'Het lied van Mozes en van het Lam.' Hij was dichter bij de gelegenheid toen Farao en zijn troepen in de Rode Zee werden geworpen: 'Ook zijn uitverkoren aanvoerders verdronken in de Rode Zee.'

Verderop in zijn leven ontdekken we hem in het karakter van een prediker, en dan zijn leer gedistilleerd als de dauw, en zijn spraak neergedaald als de regen, in die hoofdstukken die vol zijn van glorieuze beeldspraak en rijk aan poëzie, die je zult vinden in het Boek Deuteronomium. En nu in de Psalmen, vinden we hem de auteur van een gebed, 'Een gebed van Mozes, de man van God.' Een gelukkige combinatie van de dichter, de prediker en de man van gebed!

Waar drie van zulke dingen samen worden gevonden, wordt de man een reus boven zijn medemensen. Het gebeurt vaak dat de man die preekt maar weinig poëzie heeft, en de man die de dichter is zou niet in staat zijn om te preken en zijn gedichten uit te spreken voor immense vergaderingen, maar zou alleen geschikt zijn om ze zelf te schrijven. Het is een zeldzame combinatie wanneer ware toewijding en de geest van poëzie en welsprekendheid in dezelfde man samenkomen.

Je zult in deze Psalm een wonderlijke diepte van spiritualiteit zien. Je zult merken hoe de dichter verzinkt in de man van God en hoe hij, verloren in zichzelf, zijn eigen zwakheid bezingt, de glorie van God verkondigt en vraagt dat de zegen van zijn hemelse Vader altijd op zijn hoofd mag rusten.

Dit eerste vers is bijzonder interessant als je je de plaats herinnert waar Mozes was toen hij zo bad. Hij was in de woestijn. Niet in een van de zalen van Farao, en ook niet in een woonplaats in het land Gosen, maar in een woestijn. En misschien dacht hij vanaf de top van de heuvel, terwijl hij naar de stammen van Israël keek terwijl zij hun tenten opsloegen en voortmarcheerden: 'Ach arme reizigers, ze rusten zelden ergens. Ze hebben geen vaste woonplaats waar ze kunnen wonen. Hier hebben ze geen blijvende stad.'
Maar hij sloeg zijn ogen op en zei: 'HEERE, Gij zijt onze woonplaats geweest in alle geslachten.' Terwijl hij zijn oog door de geschiedenis liet gaan, zag hij één grote tempel waar Gods volk had gewoond. En met zijn profetische ogen rollend van heilige razernij, kon hij voorzien dat in de hele toekomst de speciaal uitverkorenen van God zouden kunnen zingen: 'HEERE, Gij zijt onze woning geweest in alle geslachten.'
Als we dit vers als onderwerp nemen voor onze verhandeling vanmorgen, zullen we *het eerst uitleggen*. En dan zullen we proberen te doen wat de oude puriteinen '*verbeteren*' noemden, waarmee ze niet bedoelden de tekst verbeteren, maar de mensen een beetje verbeteren door het vers te overwegen.

I. Eerst zullen we proberen het enigszins uit te leggen. Hier is een *woonplaats*, 'Heere, Gij zijt onze woning geweest,' en ten tweede, als ik zo'n gewoon woord mag gebruiken, hier is *de huur ervan*, 'Gij zijt onze woning geweest in alle geslachten.'
Eerst is hier dan een *woonplaats*, 'HEERE, Gij zijt onze woonplaats geweest.' De machtige JEHOVAH, die alle onmetelijkheid vervult, de Eeuwige, Eeuwige, Grote Ik Ben, weigert niet cijfers over Zichzelf toe te staan. Hoewel Hij zo hoog is dat het oog van de engel Hem niet heeft gezien, hoewel Hij zo verheven is dat de vleugel van de cherubijn Hem niet heeft bereikt, hoewel Hij zo groot is dat de uiterste omvang van de reizen van onsterfelijke geesten nooit de grens van Hemzelf hebben ontdekt - toch heeft Hij er geen bezwaar tegen dat Zijn volk op deze manier vertrouwd over Hem spreekt en zegt: 'JEHOVAH, Gij zijt onze woonplaats geweest.'
We zullen dit beeld beter begrijpen door de gedachte te contrasteren met de staat van Israël in de woestijn, en ten tweede door ter vergelijking enkele dingen te noemen die eigen zijn aan ons huis en die we nooit kunnen genieten als we niet de bezitters zijn van een eigen woning.

Ten eerste zullen we deze gedachte, ‘HEERE, Gij zijt onze woning geweest’, contrasteren met de bijzondere positie van de Israëlieten toen zij door de woestijn trokken.
Ten eerste merken we op dat *ze in een staat van grote onrust moeten zijn geweest*. Bij het vallen van de avond, of toen de pilaar zijn beweging staakte, werden de tenten opgezet en legden zij zich te rusten. Misschien klonk ‘s morgens, voordat de ochtendzon was opgekomen, de bazuin, ze ontwaakten uit hun bed en ontdekten dat de ark in beweging was en dat de vurige, bewolkte pilaar de weg leidde door de smalle afgronden van de berg de berghelling op, of langs de dorre woestenij van de wildernis.
Ze hadden nauwelijks de tijd om hun kleine bezittingen in hun tenten te regelen en alles comfortabel voor zichzelf te maken voordat ze het geluid hoorden van ‘Weg! Weg! Weg! Dit is niet jullie rust. Jullie moeten nog steeds verder reizen naar Kanaän!’ Ze konden geen stukje grond rond hun tent beplanten, ze konden hun huis niet in orde maken en hun meubels niet schikken, ze konden zich niet hechten aan de plek grond. Ook al was hun vader net begraven op een plek waar een tent een tijd had gestaan, toch moesten ze weg. Ze moeten niet gehecht zijn aan de plek, ze moeten niets hebben van wat wij comfort, gemak en vrede noemen, maar altijd op reis zijn, altijd onderweg.
Bovendien waren ze zo blootgesteld dat ze het nooit erg gemakkelijk hadden in hun tenten. De ene keer dreef het zand, met het hete stof erachter, door de tent en bedekte hen bijna tot de grond toe. Regelmatig verzengde de hete zon hen en was hun tentdoek nauwelijks nog te redden. Op andere momenten bevroor de bijtende noordenwind om hen heen, zodat ze in hun tenten rillend en ineengedoken rond hun vuren zaten. Ze hadden weinig rust.
Maar zie het contrast dat Mozes, de man van God, met dankbaarheid ziet: ‘U bent niet onze tent, maar U bent onze woonplaats. Hoewel we hier ongemakkelijk zijn, hoewel we heen en weer geslingerd worden door moeilijkheden, hoewel we door een wildernis reizen en het een ruwe weg vinden, hoewel we, als we hier gaan zitten, niet weten wat troost betekent, O Heere, in U bezitten we alle gemakken die een huis kan bieden, we hebben alles wat een herenhuis of paleis de vorst kan geven, die op zijn bank kan luieren en uitrusten op zijn bed van dons. Heere, U bent voor ons troost, U bent een huis en een woonplaats.’
Heb je ooit geweten wat het is om God als je woonplaats te hebben in de zin van troost? Weet gij wat het is, wanneer gij stormen achter u hebt, u

te voelen als een zeevogel, door den storm zelf naar het land geblazen? Weet je wat het is als je soms gekooid bent door tegenspoed, om het koord doorgeknipt te krijgen door goddelijke genade, en als de duif die meteen naar zijn eigen duiventil vliegt, je een weg door de ether hebt gespoeld en jezelf in God hebt gevonden?
Weet jij wat het is om, wanneer je op de golven wordt geslingerd, af te dalen in de diepten van Godheid, je daar te verheugen dat geen golf van moeilijkheden je geest beroert, maar dat je sereen thuis bent bij God, je eigen almachtige Vader? Kun jij te midden van alle onrust van deze woestijnreis daar een troost vinden?
Is de borst van Jezus een lief kussen voor je hoofd? Kun je zo op de borst van de godheid liggen? Kun je jezelf op de stroom van de voorzienigheid leggen en zonder tegenstribbelen meedrijven, terwijl engelen om je heen zingen - goddelijk geleid: 'We dragen je langs de stroom van de voorzienigheid naar de oceaan van eeuwige gelukzaligheid!'
Weet je wat het is om je op God te verlaten, om alle zorg op te geven, om bezorgdheid te verdrijven, en om daar - niet in een roekeloze geest, maar in een heilige zorgeloosheid - voor niets te zorgen, 'maar in alles door smeking uw begeerten aan God bekend te maken'? Als dat zo is, dan heb je het eerste idee gekregen: 'HEERE, Gij zijt onze woning geweest door alle geslachten heen.'
Ook werden de Israëlieten *erg blootgesteld aan allerlei schadelijke wezens*, vanwege hun verblijf in tenten en hun gewoonten om te zwerven. Ooit was de vurige slang hun vijand. s Nachts zwierven de wilde beesten om hen heen. Als die vurige pilaar geen muur van vuur om hen heen was geweest en geen glorie in hun midden, dan waren ze misschien allemaal ten prooi gevallen aan de wilde monsters die door de woestijnen zwierven.
Ergere vijanden vonden ze in de mensheid. De Amalekieten stormden vanuit de bergen op hen af, woest rondtrekkende horden vielen hen voortdurend aan. Ze voelden zich nooit veilig, want ze reisden door het land van een vijand. Ze haastten zich door een land waar ze niet gewenst waren, naar een ander land dat middelen verschafte om hen tegen te werken als ze zouden aankomen.
Zo is de christen. Hij reist door het land van de vijand, elke dag staat hij bloot aan gevaar. Zijn tent kan door de dood worden afgebroken. De lasteraar is achter hem, de openlijke vijand is voor hem. Het wilde beest dat 's nachts rondwaart en de pest die overdag rondwaart, zoeken voortdurend zijn ondergang. Hij vindt geen rust waar hij is. Hij voelt zich

blootgesteld. Maar Mozes zegt: 'Al wonen we in een tent die blootgesteld is aan wilde beesten en woeste mensen, toch bent U onze woonplaats. In U vinden we geen blootstelling. In U vinden we onszelf veilig en in Uw glorieuze persoon wonen we als in een onneembare verdedigingstoren, veilig voor elke angst en elk alarm, wetend dat we veilig zijn.'
O christen, heb je ooit geweten wat het is om midden in de strijd te staan, met pijlen die dik om je heen vliegen, meer dan je schild kan opvangen, en toch was je zo veilig alsof je je armen vouwde en rustte binnen de muren van een sterk bastion, waar de pijl je niet kon bereiken, en waar zelfs het geluid van de trompet je oren niet kon verstoren?
Weet jij wat het is om veilig in God te wonen, om de Allerhoogste binnen te gaan en de woede, de frons, de spot, de minachting, de haat en de laster van de mensen te verachten? Om op te stijgen naar de heilige plaats van het paviljoen van de Allerhoogste en te vertoeven onder de schaduw van de Almachtige, en je veilig te voelen?
En let op, je mag dit doen. In tijden van pestilentie is het mogelijk om te midden van cholera en dood te lopen zingen:

'Plagen en doden vliegen om me heen,
Tot Hij het wil, kan ik niet sterven.'

Het is mogelijk om aan het grootste gevaar blootgesteld te staan en toch zo'n heilige kalmte te voelen dat we om angst kunnen lachen - te groot, te machtig, te krachtig door God om ons ook maar voor één moment te verlagen tot de lafheid van het beven: 'Wij weten in wie wij geloven en wij zijn ervan overtuigd dat Hij in staat is om te bewaren wat wij Hem hebben toevertrouwd.'
Wanneer daklozen rondzwerven, wanneer arme noodlijdende geesten, geslagen door de storm, geen toevluchtsoord vinden, gaan we God binnen en sluiten we de deur van het geloof achter ons en zeggen: 'Huilt gij winden, blaast gij stormen, brult gij wilde beesten, komt gij rovers!

Hij die zijn toevlucht tot God heeft genomen,
zal een veilige verblijfplaats vinden.
Zal de hele dag onder zijn schaduw lopen
en daar 's nachts zijn hoofd laten rusten.

Heere, in deze zin bent Gij onze woonplaats geweest.

Nogmaals, het arme Israël in de woestijn *werd voortdurend blootgesteld aan verandering*. Ze waren nooit lang op één plek. Soms verbleven ze wel een maand op één plek - vlak bij de zeventig palmbomen. Wat een fijne en aangename plek om elke morgen uit te gaan, om naast de bron te zitten en die heldere stroom te drinken! 'Voorwaarts!' roept Mozes. En hij brengt hen naar een plek waar de kale rotsen uit de bergwand steken en het rode brandende zand onder hun voeten ligt.
Adders schieten om hen heen omhoog en er groeien doornstruiken in plaats van mooie vegetatie. Wat een verandering! Maar op een andere dag komen ze op een plek die nog somberder zal zijn. Ze lopen door een ravijn dat zo dicht en smal is dat de bange zonnestralen zo'n gevangenis nauwelijks durven binnen te gaan, anders vinden ze de weg er nooit meer uit!
Ze moeten van plaats naar plaats trekken, voortdurend veranderen, nooit de tijd hebben om zich te vestigen en te zeggen: 'Nu zijn we veilig, in deze plaats zullen we wonen.' Ook hier werpt het contrast licht op de tekst - 'Ah!' zegt Mozes, 'hoewel we altijd veranderen, HEERE, U bent onze woonplaats door alle geslachten heen.'
De Christen kent geen verandering ten opzichte van God. Hij kan vandaag rijk zijn en morgen arm. Hij kan vandaag ziek zijn en morgen gezond. Vandaag kan hij gelukkig zijn, morgen kan hij verdrietig zijn. Maar er is geen verandering in zijn relatie tot God. Als Hij gisteren van me hield, houdt Hij vandaag van me. Ik ben niet beter of slechter in God dan ik ooit was.
Laat vooruitzichten verwoest zijn, laat hoop verwoest zijn, laat vreugde verdord zijn, laat meeldauw alles verwoesten, ik heb niets verloren van wat ik in God heb. Hij is mijn sterke woonplaats waartoe ik voortdurend mijn toevlucht kan nemen. De christen wordt nooit armer en wordt nooit rijker met betrekking tot God. 'Hier,' kan hij zeggen, 'is iets dat nooit kan vergaan of veranderen. Op het voorhoofd van de Eeuwige is nooit een groef. Zijn haar is niet gebleekt door ouderdom. Zijn arm is niet verbleekt door zwakte. Zijn hart verandert niet in zijn affecties. Zijn wil varieert niet in zijn doel. Hij is de onveranderlijke JEHOVAH, standvastig en voor eeuwig.
'U bent onze woonplaats! Zoals het huis niet verandert, maar op dezelfde plaats staat, zo heb ik U vanaf mijn jeugd gevonden. Toen ik voor het eerst vanuit mijn moeders borst op U werd geworpen, vond ik U mijn God van Voorzienigheid. Toen ik U voor het eerst kende door de geeste-

lijke kennis die U alleen kunt geven, vond ik U een veilige woonplaats. En dat vind ik nu ook. Ja, wanneer ik oud en grijs zal zijn, weet ik dat U me niet zult verlaten. U zult dezelfde woonplaats zijn in alle geslachten.'
Nog één gedachte in het contrast tussen de positie van de Israëlieten en die van onszelf: *vermoeidheid*. Hoe vermoeid moet Israël in de woestijn zijn geweest! Hoe vermoeid moeten hun voetzolen zijn geweest door hun voortdurende reizen! Ze waren niet op een plaats van rust, luxe en vrede, maar in een land van reizen, vermoeidheid en moeilijkheden.
Ik denk dat ik ze zie reizen, terwijl ze vaak het brandende zweet van hun wenkbrauwen vegen en zeggen: 'O, hadden we maar een woonplaats waar we konden uitrusten! Och, konden we maar een land van wijnstokken en granaatappels binnengaan, een stad waar we ongevaarlijk zouden zijn! God heeft het ons beloofd, maar we hebben het niet gevonden. Er blijft een rust over voor het volk van God, O, dat we die zouden vinden.'
Christen! God is je woonplaats in deze zin. Hij is jouw rust en je zult nooit rust vinden behalve in Hem. Ik daag een man die geen God heeft uit om een ziel in rust te hebben. Hij die Jezus niet als zijn Verlosser heeft, zal altijd een rusteloze geest zijn. Lees enkele verzen van Byron en je zult zien dat hij (als hij zichzelf echt voorstelde) de verpersoonlijking is van die geest die 'heen en weer wandelde, rust zoekende en geen vindende'. Hier is één van zijn verzen:

'Ik vlieg als een vogel in de lucht,
Op zoek naar een thuis en rust;
Een balsem voor de ziekte van zorg,
Een gelukzaligheid voor een ongebalde boezem.'

Lees de levens van mensen die geen rechtvaardiging van het Evangelie hebben gehad of die geen kennis van God hebben gehad, en je zult zien dat ze waren als de arme vogel waarvan het nest was afgebroken en die niet wist waar hij moest rusten.
Sommigen van jullie hebben geprobeerd om buiten God rust te vinden. Je hebt het gezocht in je rijkdom, maar je hebt je hoofd gestoten toen je het op dat kussen legde. Je hebt het in een vriend gezocht, maar de arm van die vriend is een gebroken riet, waar je hoopte dat het een muur van kracht zou zijn. Je zult nooit rust vinden behalve in God. Er is geen toevlucht behalve in Hem.
O, wat een rust en kalmte is er in Hem! Het is meer dan slaap, meer dan

kalmte, meer dan rust, dieper dan de doodse stilte van de geruisloze zee in haar uiterste diepten, waar ze niet gestoord wordt door de minste rimpeling en winden nooit kunnen binnendringen. Er is een heilige kalmte en zoete rust die alleen de christen kent, zoiets als de sluimerende sterren daarboven in bedden van azuurblauw.

Of zoals de serafijnse rust die de zaligverklaarde geesten hebben als ze voor de troon voortdurend buigen - er is een rust zo diep en kalm, zo stil en rustig, zo diep, dat we geen woorden vinden om die te beschrijven. Je hebt het geprobeerd en je kunt je erin verheugen. Je weet dat de Heere je woonplaats is - je zoete, kalme, constante thuis, waar je in alle geslachten vrede kunt genieten. Maar ik heb te lang bij dit deel van het onderwerp stilgestaan, dus zal ik er op een andere manier over spreken.

Ten eerste *is de woonplaats van de mens de plaats waar hij zich kan ontplooien, zich thuis kan voelen en vertrouwd kan spreken*. Op deze kansel moet ik mijn woorden enigszins controleren. Ik heb te maken met mannen van de wereld die mijn toespraak in de gaten houden en altijd op de hielen zitten, mannen die dit of dat aan de man willen brengen - ik moet op mijn hoede zijn.

Dus jullie zakenmannen, als jullie op de beurs zijn of in jullie winkel, moeten op jullie hoede zijn. Wat doet de man thuis? Hij kan zijn borst blootleggen en doen en zeggen wat hij wil. Het is zijn eigen huis, zijn woonplaats. En is hij daar niet de baas? Zal hij niet doen wat hij wil met zijn eigen huis? Zeker, want hij voelt zich er thuis.

Ach, mijn geliefden, vind jij jezelf wel eens thuis in God? Ben je bij Christus geweest en heb je je geheimen in Zijn oor verteld en gemerkt dat je dat zonder reserve kon doen? Over het algemeen vertellen we geen geheimen aan andere mensen, want als we dat wel doen en hen laten beloven dat ze het nooit zullen vertellen, *zullen* ze het nooit vertellen, behalve aan de eerste persoon die ze tegenkomen.

De meeste mensen die geheimen te horen krijgen, zijn als de dame van wie gezegd wordt dat ze haar geheimen nooit vertelde, behalve aan twee soorten mensen: aan degenen die haar ernaar vroegen en aan degenen die dat niet deden. Je moet de mensen van de wereld niet vertrouwen, maar weet je wat het is om al je geheimen in gebed aan God te vertellen, om al je gedachten aan Hem toe te fluisteren? Je schaamt je er niet voor om Hem je zonden met al hun verzwarende omstandigheden te belijden. Je verontschuldigt je niet tegenover God, maar je legt elke verzwaring op tafel en je beschrijft alle diepten van je laagheid.

Dan, wat je kleine behoeften betreft, je zou je schamen om ze aan een ander te vertellen - voor God kun je ze allemaal vertellen. Je kunt Hem je verdriet vertellen dat je niet tegen je beste vriend zou fluisteren. Bij God kun je altijd thuis zijn. Je hoeft je niet in te houden.
De christen geeft God meteen de sleutel van zijn hart en laat Hem alles omdraaien.
Hij zegt: 'Hier is de sleutel van elke kast. Het is mijn verlangen dat U ze allemaal opent. Als er juwelen zijn, dan zijn ze van U. En als er dingen zijn die er niet zouden moeten zijn, drijf ze er dan uit. Doorzoek mij en beproef mijn hart.' Hoe meer God in de christen leeft, hoe beter de christen van Hem houdt. Hoe vaker God komt om hem te zien, hoe beter hij van zijn God houdt. En God houdt des te meer van Zijn mensen als ze vertrouwd met Hem zijn. Kun je in deze zin zeggen: 'HEERE, Gij zijt mijn woonplaats geweest.'
Maar nogmaals, *het huis van de mens is de plaats waar zijn affecties gecentreerd zijn.* God verlos ons van de mensen die niet van hun huis houden! Bestaat er een man die zo laag bij de gronds is, zo dood, dat hij geen genegenheid heeft voor zijn eigen huis? Als dat zo is, dan is de vonk van het christendom zeker helemaal uitgestorven. Het is *natuurlijk* dat mensen van hun huizen houden. Het is *geestelijk* dat ze er nog meer van moeten houden.
In onze huizen vinden we degenen aan wie we het meest gehecht moeten en zullen blijven. Daar wonen onze beste vrienden en verwanten. Als we afdwalen, zijn we als vogels die hun nest hebben verlaten en geen vaste woonplaats kunnen vinden. We willen terug en die glimlach weer zien, die liefdevolle hand weer vastpakken en merken dat we bij hen zijn met wie de banden van genegenheid ons hebben verbonden.
Wij willen voelen - en iedere christen zal voelen - dat zijn eigen gezin de kern van zijn natuur is, dat hij een deel en een deel van hen is geworden en dat hij daar zijn genegenheid concentreert. Hij kan het zich niet veroorloven om zijn liefde overal uit te storten. Hij centreert het op die specifieke plek, die oase in deze donkere woestijnwereld.
Christen, is God in die zin jouw woonplaats?
Heb jij je hele ziel aan God gegeven? Heb je het gevoel dat je je hele hart naar Hem kunt brengen en kunt zeggen: 'O God! Ik heb lief vanuit mijn ziel. Met de meest hartstochtelijke ernst heb ik U lief.

'Het liefste idool dat ik heb gekend, wat dat ook mag zijn...
Help me het van zijn troon te stoten en alleen U te aanbidden!

'O God, al dwaal ik soms, toch heb ik U lief in mijn omzwervingen en mijn hart is op U gericht. Al bedriegt het schepsel mij, ik verafschuw dat schepsel. Het is voor mij als de appel van Sodom. U bent de meester van mijn ziel, de keizer van mijn hart. Geen vice-regent, maar Koning der koningen. Mijn geest is gefixeerd op U als het centrum van mijn ziel.

'Gij zijt de zee van liefde Waar al mijn genoegens rollen,
De cirkel waar mijn passies bewegen; Het centrum van mijn ziel.'

'O God! Gij zijt onze woonplaats in alle geslachten.'
Mijn volgende opmerking gaat over de *huur van deze woonplaats*. God is de woonplaats van de gelovige. Soms, weet je, worden mensen uit hun huis gezet of storten hun huizen om hun oren in. Zo is het nooit met ons. God is onze woonplaats door alle generaties heen. Laten we eens terugkijken in het verleden en we zullen zien dat God onze woonplaats is.
Oh, het oude huis thuis! Wie houdt er niet van, de plek van onze kindertijd, de oude dakboom, het oude huisje! Er is geen dorp in de hele wereld half zo goed als dat ene dorp waar we geboren zijn! Het is waar dat de poorten, hekken en palen zijn veranderd, maar er is nog steeds een band met die oude huizen, de oude boom in het park en de oude met klimop begroeide toren. Het is misschien niet erg pittoresk, maar we gaan er graag naar toe.
We zien graag de plekjes uit onze jeugd. Er is iets aangenaams aan die oude trap waar vroeger de klok stond en de kamer waar grootmoeder vaak haar knie boog en waar we met het gezin baden. Er is toch geen plek zoals dat huis! Welnu, geliefden, God was de woonplaats van de christen in vervlogen jaren.
Christen, je huis is inderdaad een eerbiedwaardig huis en je hebt er lang gewoond. Je woonde daar in de persoon van Christus, lang voordat je in deze zondige wereld terechtkwam. En het moet je woonplaats zijn in alle generaties. Je zult nooit om een ander huis vragen. Je zult altijd tevreden zijn met wat je hebt. Je zult nooit van woning willen veranderen. En als je het zou willen, zou je het niet kunnen, want Hij is jouw woonplaats in alle generaties. God geve je te weten wat het is om dit huis in erfpacht te nemen en voor altijd God als je woonplaats te hebben!

II. Nu kom ik om deze tekst enigszins te verbeteren. Laten we hem eerst verbeteren tot ZELFONDERZOEK. Hoe kunnen we weten of we christenen zijn of niet, of de Heere onze woonplaats is en zal zijn door alle geslachten heen? Ik zal je enkele aanwijzingen geven voor zelfonderzoek, door je te verwijzen naar verschillende passages die ik heb opgezocht in de eerste brief van Johannes. Het is opmerkelijk dat bijna de enige Schriftuurlijke schrijver die spreekt over God als een woonplaats de meest liefdevolle apostel Johannes is, uit wiens brief we hebben gelezen.
Hij geeft ons in het twaalfde vers van het vierde hoofdstuk één middel om te weten of we in God leven: '*Als wij elkaar liefhebben*, woont God in ons en wordt zijn liefde in ons volmaakt.' En verderop zegt hij: 'En wij hebben de liefde die God tot ons heeft gekend en geloofd. God is liefde; en wie in de liefde woont, woont in God en God in hem.'
Je kunt dan zien of je een bewoner van dit grote geestelijke huis bent door de liefde die je voor anderen hebt. Heb je liefde voor de heiligen? Wel, dan ben je zelf een heilige. De bokken zullen de schapen niet liefhebben, en als je de schapen liefhebt, is dat een bewijs dat je zelf een schaap bent. Velen van de zwakke familie van de Heere kunnen nooit enig ander bewijs van hun bekering krijgen dan dit: 'Wij weten dat wij overgegaan zijn van de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben.'
En hoewel dat een heel klein bewijs is, is het toch zo'n bewijs dat het sterkste geloof vaak niet veel beter kan krijgen. 'Als ik niet van God houd, houd ik van Zijn volk. Als ik geen christen ben, dan hou ik van Zijn huis.' Wat! Heeft de duivel je verteld dat je niet van de Heere bent? Arme ziel, hou je van het volk van de Heere? 'Ja,' zeg je, 'ik vind het heerlijk om hun gezichten te zien en hun gebeden te horen. Ik zou bijna de zoom van hun kleding kunnen kussen.' Is dat zo? En zou je aan hen geven als ze arm waren? Zou je hen bezoeken als ze ziek waren en hen verzorgen als ze hulp nodig hadden? 'Ah! ja.' Vrees dan niet. Jij die Gods volk liefhebt, moet de Meester liefhebben. We weten dat we in God wonen als we elkaar liefhebben.
In het dertiende vers staat nog een teken: 'Zo weten wij dat wij in Hem wonen en Hij in ons, want *Hij heeft ons van Zijn Geest gegeven*.' Hebben we ooit de Geest van God in ons gehad? Dat is een van de meest plechtige vragen die ik kan stellen. Velen van jullie weten wat het is om opgewonden te raken door religieuze gevoelens die nooit de Geest van God hebben gehad. Velen van ons hebben grote behoefte om te beven opdat we die Geest niet zouden ontvangen. Ik heb zelf talloze keren gepro-

beerd, op verschillende manieren, om te zien of ik werkelijk een bezitter van de Geest van God ben of niet.
Ik weet dat de mensen in de wereld het idee bespotten en zeggen: 'Het is onmogelijk voor iemand om de Geest van God te hebben.' Dan is het onmogelijk voor iemand om naar de hemel te gaan. Want we moeten de Geest van God hebben, we moeten opnieuw geboren worden uit de Geest voordat we daar binnen kunnen gaan. Wat een serieuze vraag is dit: 'Heb ik de Geest van God in mij?'
Het is waar dat mijn ziel soms hoog verheven is en ik het gevoel heb dat ik zou kunnen zingen als een engel. Het is waar dat ik soms smelt van diepe toewijding en dat ik zou kunnen bidden in vreselijke plechtigheid. Maar dat kunnen huichelaars misschien ook. Heb ik de Geest van God? Heb jij enig bewijs in je dat je de Geest hebt? Weet je zeker dat je niet onder een waanvoorstelling en een droom lijdt? Heb jij werkelijk de Geest van God in je? Zo ja, dan woon je in God. Dat is het tweede teken.
Maar de apostel geeft een ander teken in het vijftiende vers: 'Wie *belijden* zal *dat Jezus de Zoon van God is*, in hem woont God en hij in God.' De belijdenis van ons geloof in de Heiland is een ander teken dat we in God wonen. O arme harten, kunnen jullie niet onder dit teken komen? U hebt misschien maar weinig vrijmoedigheid, maar kunt u niet zeggen: 'Ik geloof in de naam van de Heere Jezus Christus'? Als dat zo is, dan woon je in God.
Ik weet dat velen van jullie zeggen: 'Als ik een preek hoor, voel ik me erdoor geraakt. Als ik in het huis van God ben, voel ik me een kind van God, maar de zaken, zorgen en problemen van het leven nemen me weg en dan ben ik bang dat ik dat niet ben.' Maar je kunt ook zeggen: 'Ik geloof in Christus. Ik weet dat ik mezelf op Zijn genade werp en hoop door Hem gered te worden.' Zeg dan niet dat je geen kind van God bent als je geloof hebt.
Maar er is nog een teken waardoor we onszelf moeten onderzoeken, in het derde hoofdstuk, vierentwintigste vers: 'Wie *Zijn geboden bewaart, woont in Hem,* en Hij in Hem.' Gehoorzaamheid aan de geboden van God is een gezegend teken van een woning in God.
Sommigen van jullie hebben veel godsdienstige praatjes, maar niet veel godsdienstige wandel. Een grote voorraad uiterlijke vroomheid, maar niet veel echte innerlijke vroomheid, die zichzelf ontwikkelt in je daden. Dat is een hint voor sommigen van jullie die weten dat het goed is om gedoopt te worden en het toch niet doen. Jullie weten dat het een van

de geboden van God is, dat 'wie gelooft gedoopt zal worden', en jullie verzuimen wat jullie weten dat jullie plicht is. Ik twijfel er niet aan dat je in God woont, maar je mist één bewijs daarvan, namelijk - gehoorzaamheid aan Gods geboden. Gehoorzaam God en dan zul je weten dat je in Hem woont.

Maar ik heb nog een ander woord ter verbetering en dat is een van FELICITATIE. Jullie die in God wonen, sta me toe jullie te feliciteren. Driemaal gelukkige mensen zijn jullie als jullie in God wonen! Je hoeft niet te blozen als je jezelf met engelen vergelijkt. Je hoeft niet te denken dat iemand op aarde zulk geluk als het jouwe kan delen! Sion, o, hoe gezegend zijn jullie, bevrijd van alle zonden! Nu bent u, door Christus, gemaakt om in God te wonen en daarom bent u eeuwig veilig!
Ik feliciteer jullie, christenen, ten eerste met het feit dat jullie zo'n *prachtig huis hebben* om in te wonen. Jullie hebben geen paleis dat zo prachtig zal zijn als dat van Salomo - een machtig paleis dat zo immens is als de woningen van de koningen van Assyrië of Babylon, maar jullie hebben een God die meer is dan sterfelijke wezens kunnen aanschouwen. Je woont in een onsterfelijke stof, je woont in de Godheid - iets dat alle menselijke vaardigheden te boven gaat.
Ik feliciteer jullie bovendien met het feit dat jullie in zo'n *perfect huis* wonen. Er was nooit een huis op aarde dat niet een beetje beter gemaakt kon worden, maar het huis waarin jij woont heeft alles wat je wilt. In God heb je alles wat je nodig hebt.
Ik feliciteer jullie bovendien met het feit dat jullie in een huis wonen dat *eeuwig* zal *duren*. Een woonplaats die niet zal vergaan. Wanneer deze wereld zal zijn verstrooid als een droom, wanneer, zoals de luchtbel op de brander, de schepping zal zijn weggestorven, wanneer dit hele universum zal zijn uitgestorven als een vonk van een brandend merk, zal jouw huis leven en blijven staan, onvergankelijker dan marmer, steviger dan graniet, zelfbestaand als God, want het is God! Wees dan gelukkig.

Nu, ten slotte, een woord van TOEPASSING EN WAARSCHUWING aan sommigen van jullie. Mijn toehoorders, wat is het jammer dat we onze gemeente moeten verdelen, dat we niet massaal tot jullie kunnen spreken als zijnde alle Christenen. Ik zou willen dat ik vanmorgen Gods Woord tot u allen kon richten, zodat u allen zou kunnen delen in de zoete beloften die het bevat.

Maar sommigen van jullie zouden ze niet willen hebben als ik ze aanbood. Sommigen van jullie verachten Christus, mijn gezegende Meester. Velen van jullie vinden zonde maar een kleinigheid en genade waardeloos. De hemel als een visioen en de hel als een fictie. Sommigen van jullie zijn achteloos en verhard, en gedachteloos, zonder God en zonder Christus.
O mijn toehoorders, ik verwonder mij over mijzelf dat ik zo weinig welwillendheid heb, dat ik niet vuriger tot u predik. Ik denk dat als ik een juiste inschatting kon krijgen van de waarde van uw zielen, dat ik niet zou spreken zoals ik nu doe, met stamelende tong, maar met vlammende woorden. Ik heb veel reden om te blozen over mijn eigen laksheid, hoewel God weet dat ik ernaar gestreefd heb om Gods waarheid zo vurig mogelijk te prediken en dat ik mijzelf in Zijn dienst zou willen inzetten. Maar ik vraag me af waarom ik niet in elke straat in Londen sta en Zijn waarheid predik. Als ik denk aan de duizenden zielen in deze grote stad die nog nooit van Jezus gehoord hebben, die nog nooit naar Hem geluisterd hebben. Als ik bedenk hoeveel onwetendheid er is en hoe weinig evangelieprediking er is, hoe weinig zielen er gered worden, dan denk ik: O God! wat moet ik toch weinig genade hebben, dat ik niet meer streef naar zielen.
Eén woord ter *waarschuwing*. Weet je, arme ziel, dat je geen huis hebt om in te wonen? Je hebt een huis voor je lichaam, maar geen huis voor je ziel. Heb je ooit een arm meisje midden in de nacht huilend op de stoep zien zitten? Iemand komt langs en zegt: ‘Waarom zit je hier?’ ‘Ik heb geen huis, meneer. Ik heb geen huis.’ ‘Waar is je vader?’ ‘Mijn vader is dood, meneer.’ ‘Waar is je moeder?’ ‘Ik heb geen moeder, meneer.’ ‘Heb je geen vrienden?’ ‘Helemaal geen vrienden.’ ‘Heb je geen huis?’ ‘Nee, ik heb er geen. Ik ben dakloos.’
En ze rilt in de koude lucht en slaat haar arme haveloze sjaal om zich heen en roept opnieuw: ‘Ik heb geen huis, ik heb geen thuis.’ Zou je geen medelijden met haar hebben? Zou je haar haar tranen kwalijk nemen? Ah! Sommigen van jullie hebben vanmorgen een dakloze ziel. Het is al iets om een dakloos lichaam te hebben, maar om aan een dakloze ziel te denken!
Ik denk dat ik je in de eeuwigheid op de drempel van de hemel zie zitten. Een engel zegt: ‘Wat! Heb je geen huis om in te wonen?’ ‘Geen huis,’ zegt de arme ziel. ‘Heb je geen vader?’ ‘Nee, God is niet mijn vader en er is niemand naast Hem.’ ‘Heb je geen moeder?’ ‘Nee, de kerk is niet mijn

moeder. Ik heb nooit haar wegen gezocht, noch Jezus liefgehad. Ik heb vader noch moeder.' 'Heb je dan geen huis?' 'Nee, ik ben een dakloze ziel.'
Maar er is één ding dat nog erger is: dakloze zielen moeten naar de hel worden gestuurd. Naar een kerker. Naar een meer dat brandt van vuur. Woningloze ziel! Over een tijdje is je lichaam weg en waar zul je jezelf onderbrengen als de hete hagel van eeuwige wraak uit de hemel komt? Waar zul je je schuldige hoofd verbergen wanneer de winden van de laatste oordeelsdag met woede over je heen zullen razen? Waar zul je je verschuilen wanneer het geblaas van de verschrikkelijke als een storm tegen een muur zal zijn, wanneer de duisternis van de eeuwigheid over je komt en de hel zich om je heen verdicht?
Het zal voor jullie allemaal tevergeefs zijn om te roepen: 'Rotsen, verberg mij; bergen, val op mij' - de rotsen zullen jullie niet gehoorzamen, de bergen zullen jullie niet verbergen. Spelonken zouden paleizen zijn als je erin kon wonen, maar er zullen geen spelonken voor je zijn om je hoofd in te verbergen, maar je zult huisloze zielen zijn, huisloze geesten, dwalend door de schaduwen van de hel, gekweld, berooid, gekweld, en dat voor de hele eeuwigheid.
Arme dakloze ziel, wil je een huis? Ik heb vanmorgen een huis te huur voor elke zondaar die zich zo'n ellendeling voelt. Wil je een huis voor je ziel? Dan zal ik me neerbuigen bij mensen van lage stand en je in huiselijke taal vertellen dat ik een huis te huur heb. Vraag je me wat de aankoopprijs is? Ik zal het je vertellen. Het is iets minder dan de trotse menselijke natuur wil geven. Het is zonder geld en zonder prijs.
Je zou graag wat huur betalen, nietwaar? Je zou graag iets doen om Christus te winnen. Dan kun je het huis niet krijgen. Het is 'zonder geld en zonder prijs'. Ik heb je genoeg verteld over het huis zelf en daarom zal ik de uitmuntendheden ervan niet beschrijven. Maar ik zal je één ding vertellen: als je je *vandaag* een dakloze ziel voelt, heb je *morgen* misschien de sleutel niet meer. Als je jezelf *vandaag* een dakloze ziel voelt, mag je er *nu* binnengaan.
Als je een eigen huis had, zou ik het je niet aanbieden. Maar omdat je geen ander hebt, is het hier. Wil je het huis van mijn Meester huren voor de eeuwigheid, met niets om ervoor te betalen, niets anders dan de erfpacht om Hem voor altijd lief te hebben en te dienen? Wil je Jezus nemen en voor eeuwig in Hem wonen, of ben je tevreden om een dakloze ziel te zijn?

Kom binnen, meneer. Kijk, het is van boven tot onder ingericht met alles wat je maar wilt. Het heeft kelders vol goud, meer dan je zult uitgeven zolang je leeft. Het heeft een salon waar je je kunt vermaken met Christus en kunt smullen van Zijn liefde. Er staan goed bewaarde tafels met voedsel waar je eeuwig van kunt leven. Het heeft een salon van broederlijke liefde waar je je vrienden kunt ontvangen.
Daarboven vind je een rustkamer, waar je kunt rusten bij Jezus.
En op de top is er een uitkijkpunt vanwaar je de hemel zelf kunt zien. Wil je het huis hebben of niet? Ah, als je geen huis hebt, zul je zeggen: ‘Ik zou het huis graag willen hebben, maar mag ik het hebben?’ Ja, daar is de sleutel. De sleutel is: ‘Kom tot Jezus.’ Maar jij zegt: ‘Ik ben te armoedig voor zo’n huis.’ Maakt niet uit. Er zijn kleren binnen. Zoals Rowland Hill ooit zei,

> ***‘Kom naakt, kom vuil, kom haveloos, kom arm,***
> ***kom ellendig, kom vuil, kom zoals je bent.’***

Als je je schuldig en veroordeeld voelt, kom dan en hoewel het huis te goed voor je is, zal Christus je tegen die tijd goed genoeg maken voor het huis. Hij zal je wassen en reinigen, en je zult met Mozes kunnen zingen, met dezelfde onwankelbare stem: ‘HEERE, Gij zijt *mijn* woning door alle geslachten heen.’

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

HET GEBED VAN CHRISTUS VOOR ZIJN VOLK

NO. 47

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
21 OKTOBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt,
maar dat Gij hen bewaart voor de boze.'
Johannes 17:15

Dit gebed van Christus is een altijd kostbaar deel voor alle ware gelovigen, vanwege het feit dat ieder van hen er een onvervreemdbaar belang bij heeft. Ieder van ons, geliefden, moet, wanneer we naar de woorden van Christus luisteren, bedenken dat Hij voor ons bidt - dat Hij weliswaar voor het grote lichaam van Zijn uitverkorenen voorbede doet in dit hoofdstuk en het hoofdstuk dat eraan voorafgaat, maar dat Hij ook voor iedere gelovige in het bijzonder voorbede doet. Hoe zwak we ook zijn, hoe arm we ook zijn, hoe weinig ons geloof ook is, of hoe klein onze genade ook is, onze namen staan nog steeds op Zijn hart geschreven. En we zullen ons aandeel in Jezus' liefde niet verliezen.

Ik zal meteen overgaan tot de bespreking van de tekst, want mijn tijd is beperkt. Ten eerste is er een *negatief gebed:* 'Ik bid *niet* dat Gij hen uit de wereld wegneemt.' Ten tweede is er *een positief gebed:* 'maar dat Gij hen behoedt voor het kwade.'

We hebben dus een *negatief gebed* in dit vers. 'Ik bid *niet* dat Gij hen uit de wereld wegneemt.' Nu geliefden, wanneer we personen tot God bekeerd zien worden, wanneer mensen van ongerechtigheid in gerechtigheid veranderd worden, van zondaars in heiligen, dan dringt de gedachte zich soms aan ons op - zou het niet goed zijn om hen meteen naar de hemel te brengen, zou het niet een uitstekende zaak zijn om hen snel over te brengen van het rijk van de zonde naar de borst van de Heere, die hen liefhad met een eeuwige liefde? Zou het niet verstandiger zijn om de jonge planten uit de kille lucht van deze wereld te halen, waar ze mogelijk gewond en verzwakt raken, en ze meteen over te planten naar het land

waar ze voor altijd in vrede en rust kunnen bloeien?
Maar Jezus bidt niet zo. Toen de man de duivels uit zich had laten verdrijven, zei hij tegen Jezus: ‘Heere, ik wil u volgen waarheen u ook gaat.’ Maar Jezus zei tegen hem: ‘Ga naar uw vrienden en verwanten en vertel hen hoe groots de Heere voor u heeft gedaan.’ Sommige mensen willen, als ze zich bekeren, zo snel mogelijk naar de hemel, maar ze zijn nog niet klaar met de aarde. Ze willen graag de kroon dragen zonder het kruis te dragen, ze verlangen te winnen zonder te rennen en te overwinnen zonder strijd. Maar hun grillen krijgen geen genade van Jezus, want Hij roept uit: ‘Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt.’
Allereerst zal ik het hebben over *de betekenis van dit gebed*. Ten tweede, *de redenen voor dit gebed*. Ten derde, *de leerstellige gevolgtrekkingen die we eruit kunnen maken*. En ten vierde, *de praktische lessen die het leert*. Kort over elk punt.

I. Ten eerste, DE BETEKENIS VAN DIT GEBED.
‘Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt.’ Nu zijn er twee betekenissen waarin dit gebed begrepen kan worden. De eerste is: Hij bidt niet dat zij *door terugtrekking en eenzaamheid* volledig van de wereld worden gescheiden. En de tweede - Hij vraagt niet dat ze *door de dood worden* weggenomen.
Ten eerste, wat betreft *terugtrekking uit de wereld en eenzaamheid*. Sommige kluizenaars en anderen hebben gedacht dat als we ons zouden afsluiten van de wereld en alleen zouden leven, we dan meer toegewijd zouden zijn aan God en Hem beter zouden dienen. Veel mannen leefden vroeger in woestijnen, kwamen nooit in de steden, zwierven alleen rond, baden in grotten en bossen, en dachten dat ze besmet en onrein werden als ze zich eenmaal met de mensheid vermengden.
Zo hebben we onder de rooms-katholieken personen die de rol van kluizenaars spelen, ver van de gewone mensen wonen en denken dat ze daardoor God overvloedig zullen dienen. Er zijn ook bepaalde ordes van monniken en nonnen die bijna alleen leven, alleen hun medemensen zien en denken dat ze door zich af te zonderen God eren en verlossing voor zichzelf winnen.
Nu is het te laat voor iemand van ons om tegen het monnikendom te spreken. Het heeft zijn eigen dwaling aangetoond. Het is gebleken dat sommige mannen die zich hadden afgezonderd van de maatschappij zich schuldig maakten aan meer verachtelijke en boosaardige praktijken en

grover zondigden dan mannen die in de wereld waren. Er zijn niet veel mensen die kunnen afwijken van de gewoonten van het sociale leven en in afzondering hun geest zuiver en ongerept kunnen houden.
Maar, broeders, gezond verstand zegt ons meteen dat alleen leven niet de manier is om God te dienen. Het kan de manier zijn om onszelf te dienen en onszelf in een kleed van zelfgenoegzaamheid te wikkelen, maar het kan niet de manier zijn om God werkelijk te aanbidden. Als het op deze manier mogelijk is om één deel van de grote wet van God te vervullen, kunnen we onmogelijk het andere deel - onze naaste liefhebben als onszelf - uitvoeren, want op die manier zijn we niet in staat om de gebrokenen van hart te verbinden, de zwerver terug te brengen of zielen te winnen voor dood en zonde.
Uit het hart komt alle kwaad voort en als we ons terugtrokken, zouden we moeten zondigen, want we zouden ons hart met ons meedragen in elke eenzaamheid die we binnengingen. Als we maar eens van ons hart af konden komen, als er een manier was om onze natuur volmaakt te maken, dan zouden we misschien alleen kunnen leven. Maar zoals we nu zijn, moet die deur goed versterkt zijn om de duivel buiten te houden. Die cel moet zo afgezonderd zijn dat de zonde er niet in kan.
Ik heb gehoord van een man die dacht dat hij zonder zonde kon leven als hij alleen was. Dus nam hij een kan water en een voorraad brood, zorgde voor wat hout en sloot zich op in een eenzame cel en zei: ‘Nu zal ik in vrede leven.’ Maar na enkele ogenblikken schopte hij de kruik omver en hij sprak daarop een boze uitdrukking. Toen zei hij: ‘Ik zie dat het mogelijk is om je humeur te verliezen, zelfs als je alleen bent.
Maar het kan ook in een tweede betekenis worden opgevat. ‘Ik bid niet dat Gij hen uit deze wereld wegneemt’ - door *de dood*. Dat is een zoete en gezegende manier om ons uit de wereld te halen, wat ons allemaal over enige tijd zal overkomen. Over een paar jaar zullen de wagen van vuur en de paarden van vuur de soldaten van de Heere wegvoeren.
Maar Jezus bidt niet dat een van Zijn uitverkorenen te snel wordt verwijderd. Hij verlangt er niet naar om Zijn pasgeboren zielen hun vleugels te zien uitslaan en naar de hemel te zien vliegen totdat hun tijd gekomen is. Hoe vaak bidt de vermoeide pelgrim niet: ‘Had ik maar vleugels als een duif, want dan zou ik wegvliegen en rust hebben.’
Maar zo bidt Christus niet. Hij laat het aan Zijn Vader over, totdat wij, als schoven van volledig rijp koren, ieder van ons zullen worden verzameld in de graanschuur van onze Meester. Jezus pleit niet voor onze onmiddel-

lijke verwijdering door de dood. Hij vraagt dat we het goed mogen doen in de wereld, maar Hij vraagt nooit dat we verzameld worden voordat we rijp zijn. Zo heb ik de twee betekenissen van de woorden ‘Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt’ uitgelegd - ofwel door van de mensen teruggetrokken te leven of door weggenomen te worden door de dood.

II. Het tweede punt was DE REDENEN VOOR DEZE AANVRAAG.
Deze redenen zijn drieledig: Christus bidt niet dat we uit de wereld worden gehaald, omdat ons verblijf hier voor ons eigen welzijn is, voor het welzijn van de wereld en voor Zijn glorie.
1. Ten eerste zou *het niet voor ons eigen bestwil zijn om uit deze wereld weggenomen te worden*. Ik laat het eerste idee van de tekst buiten beschouwing en spreek er alleen over met betrekking tot de dood. Wij denken dat de grootste zegen die we ooit van God zullen ontvangen, de dood is. Maar het zou ongetwijfeld niet goed voor ons zijn om ons uit deze wereld terug te trekken zodra we aan de zonde ontsnapt zijn. Het is beter voor ons om nog even te blijven - veel beter.
En de redenen hiervoor zijn ten eerste dat *een klein verblijf op aarde de hemel des te zoeter zal maken*.
Niets maakt rust zo zoet als zwoegen. Niets kan veiligheid zo aangenaam maken als een lange blootstelling aan alarmen, angsten en gevechten. Geen hemel zal zo zoet zijn als een hemel die voorafgegaan is door kwellingen en pijnen.
Ik denk dat hoe meer wee we hier beneden opdrinken, des te zoeter zullen de teugen van eeuwige heerlijkheid zijn die we uit de gouden schalen van gelukzaligheid zullen ontvangen. Hoe meer we gehavend en met littekens bedekt zijn op aarde, des te glorieuzer zal onze overwinning daarboven zijn, wanneer het geschreeuw van duizend maal tienduizend engelen ons verwelkomt in het paleis van onze Vader.
Hoe meer beproevingen, hoe meer gelukzaligheid, hoe meer lijden, hoe meer extase, hoe meer depressie, hoe hoger de verheffing. Zo zullen we meer van de hemel krijgen door het lijden dat we hier beneden moeten doorstaan. Laten we dan niet bang zijn, mijn broeders, om door onze beproevingen heen te gaan - ze zijn voor ons bestwil. Hier een tijdje blijven is in ons voordeel.
Waarom! We zouden niet weten hoe we in de hemel moeten converseren als we niet een paar beproevingen en ontberingen hadden om over te vertellen, en een paar verhalen van verlossende genade om met vreugde

te herhalen. Een oude zeeman heeft graag een paar schipbreuken en stormen meegemaakt, hoe gevaarlijk die ook waren, want als hij voor anker gaat in Greenwich Hospital, zal hij daar met veel plezier aan zijn metgezellen vertellen over zijn op het nippertje ontsnapte schepen. Er zullen ook enkele oude soldaten in de hemel zijn, die zullen vertellen over hun gevechten, hoe hun Meester hen verloste en hoe Hij de overwinning behaalde en al hun vijanden van zich afhield.

Nogmaals, *we zouden geen gemeenschap met Christus hebben als we hier niet zouden blijven*. De gemeenschap met Christus is zo eervol dat het de moeite waard is om te lijden, zodat we daarvan kunnen genieten. Je hebt mij wel eens de wens horen uitspreken dat ik bij degenen zou horen die in leven zullen blijven en zo de dood zullen ontlopen. Maar een dierbare vriend van mij zegt dat hij liever sterft, zodat hij gemeenschap kan hebben met Christus in Zijn lijden en ik denk dat de gedachte een echo vindt in mijn eigen borst.

Met Jezus sterven maakt de dood tot een volmaakte schat, met Hem een volgeling in het graf zijn maakt de dood tot een plezier. Bovendien zouden jij en ik voor lafaards kunnen worden gehouden, hoewel we gemeenschap met Hem hebben in Zijn heerlijkheid, als we geen littekens hadden om het lijden te bewijzen waar we doorheen zijn gegaan en de wonden die we voor Zijn naam hebben ontvangen. Zo zie je maar weer dat het goed voor ons is om hier te zijn - we zouden geen gemeenschap met de Heiland hebben gekend als we hier niet een tijdje waren gebleven. Ik had de liefde van de Heiland nooit half zo goed gekend als ik niet in de stormen van ellende had gestaan. Hoe zoet is het om de liefde van de Heiland te leren kennen als niemand anders van ons houdt! Als vrienden wegvluchten, wat een gezegend iets is het dan om te zien dat de Heiland ons niet in de steek laat, maar ons nog steeds bewaart, ons vasthoudt, zich aan ons vastklampt en ons niet laat gaan! O geliefde broeder en zuster, geloof dat uw verblijf hier op aarde tot uw eeuwig voordeel is, en daarom zei Jezus: ‘Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt.’

2. En nogmaals, *het is voor het welzijn van andere mensen*. Ik denk dat we allemaal bereid moeten zijn om op aarde te blijven voor het welzijn van anderen. Waarom mogen heiligen niet sterven zodra ze zich bekeerd hebben? Om deze reden, omdat God bedoelde dat zij het middel zouden zijn voor de redding van hun broeders. Jij zou zeker niet uit de wereld willen gaan als er een ziel door jou gered zou moeten worden.

Ik denk dat ik niet gelukkig zou zijn als ik naar de heerlijkheid kon gaan

voordat ik alle zielen had bekeerd die mij waren toegewezen, maar dat zou onmogelijk zijn, want God sluit Zijn heiligen niet op voordat zij geestelijke vaders zijn geweest voor hen die zijn aangesteld om de heerlijkheid te bereiken. We willen de hemel niet binnengaan voordat ons werk gedaan is, want het zou ons ongemakkelijk maken op ons bed als er nog één ziel gered zou worden door onze middelen.
Wacht dan, christen. Er is een brandmerk dat uit het vuur moet worden geplukt, een zondaar die van zijn zonden moet worden gered, een rebel die van zijn dwalingen moet worden afgewend, en misschien is die zondaar wel een van uw familieleden! Misschien, arme weduwe, wordt u gespaard in deze wereld, omdat er een eigenzinnige zoon van u is die nog niet gered is, en God heeft het plan opgevat om u het gunstige instrument te maken om hem tot heerlijkheid te brengen.
En jij vermoeide christen, het kan zijn dat hoewel 'de sprinkhaan zichzelven een last zal wezen (prediker 12:5) ' en je ernaar verlangt om te gaan, je hier wordt gehouden omdat een van je nakomelingen, door jouw toedoen, nog gered moet worden. Blijf dus nog even omwille van je zoon, die uit jouw lendenen is voortgekomen. Ik weet hoe innig je van hem houdt en omwille van hem ben je zeker tevreden om hier nog even te blijven, terwijl je er het beste van rekent dat je je zoon met jou in heerlijkheid mag brengen**.**
3. Maar de derde reden is dat *het voor Gods glorie is*. Een beproefde heilige brengt meer glorie aan God dan een onbeproefde. Ik denk echt in mijn eigen ziel dat een gelovige in een kerker zijn Meester meer glorie geeft dan een gelovige in het paradijs. Ik geloof dat een kind van God in de brandende vurige oven, wiens haar nog niet verschroeid is en op wie de geur van het vuur nog niet is overgegaan, meer van de heerlijkheid van God laat zien dan zelfs hij die met een kroon op zijn hoofd eeuwig lof zingt voor de eeuwige troon. Niets weerkaatst zoveel eer op een werkman als een beproeving van zijn werk en het uithouden daarvan.
Zo is het ook met God. Het eert Hem wanneer Zijn heiligen hun integriteit bewaren. Petrus eerde Christus meer toen hij over het water liep dan toen hij op het land stond. Er werd geen glorie aan God gegeven doordat hij op de vaste oever liep, maar er werd glorie gereflecteerd toen hij op het water liep. Petrus zag de Heere over het water komen en zei tegen Hem: 'Heere, als Gij het zijt, vraag mij dan tot U te komen over het water. En Hij zei: Kom. En toen Petrus uit het schip was gekomen, liep hij over het water naar Jezus.'

Wat kunnen wij niet doorstaan, christenen, op Zijn bevel? Ik denk dat we kunnen opstaan en Agag in stukken kunnen hakken, de duivel zelf kunnen afhakken en zijn hoofd kunnen breken door de kracht van Jezus. Het is dus voor de glorie van Jezus dat we nog wachten.
Als mijn liggen in het stof Christus een centimeter hoger zou verheffen, zou ik zeggen: 'Laat me blijven, want het is zoet! om hier voor de Heere te zijn.' En als eeuwig hier leven Christus glorieuzer zou maken, dan zou ik liever eeuwig hier leven. Als we alleen maar meer juwelen aan de kroon van Christus kunnen toevoegen door hier te blijven, waarom zouden we dan uit de wereld gehaald willen worden?
We zouden moeten zeggen: 'Het is gezegend om overal te zijn, waar we Hem kunnen verheerlijken.'

III. Het derde punt is DE LEERSTELLIGE GEVOLGTREKKING DIE WE VAN DIT GEBED MOGEN AFLEIDEN.
De eerste gevolgtrekking - de dood *is God die de mensen uit de wereld haalt en als we sterven worden we door God verwijderd*. De dood is geen onafhankelijk wezen dat naar eigen goeddunken komt om ons weg te voeren wanneer hij dat wil. In feite is het helemaal niet waar dat de dood de Christen wegvoert. Alleen God kan Zijn kinderen uit deze wereld verwijderen. Of het nu gaat om de nederige boer of de regerende vorst, één hand tilt hen naar de hemel.
Je zult dit zien door te verwijzen naar de Openbaring, waar de oogst van de goddelozen wordt verzameld door een engel, maar de oogst van de rechtvaardigen wordt geoogst door Christus zelf. 'En een andere engel kwam uit den tempel, die in den hemel is, hebbende ook een scherpe sikkel. En een andere engel kwam uit het altaar, die macht had over het vuur; en hij riep met luide stem tot hem die de scherpe sikkel had, zeggende: Steek uw scherpe sikkel erin en verzamel de trossen van de wijnstok der aarde, want haar druiven zijn volkomen rijp. En de engel stak zijn sikkel in de aarde en verzamelde de wijnranken der aarde en wierp ze in de grote wijnpers van Gods toorn. Dit waren de goddelozen.
Maar als je naar de vorige passage gaat, staat er: 'En ik zag, en zie, een witte wolk, en op de wolk zat iemand als de Zoon des mensen, hebbende op zijn hoofd een gouden kroon, en in zijn hand een scherpe sikkel. En een andere engel kwam uit de tempel en riep met luide stem tot hem die op de wolk zat: Steek uw sikkel in en oogst, want de tijd is gekomen dat u oogst, want de oogst der aarde is rijp. En *Die op de wolk zat, stak Zijn*

sikkel op de aarde, en de aarde werd geoogst.' Christus is de maaier die Zijn eigen koren maait. Hij zal het niet aan een engel toevertrouwen. God alleen heeft de zaken van het leven in Zijn hand.
Het volgende is dat *sterven niet half zo belangrijk is als leven voor Christus*. 'Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt.' Hij maakt van hun sterven geen voorwerp van gebed, 'maar dat Gij hen behoedt voor het kwade.' Hij bidt dat zij in het leven bewaard mogen blijven, wetende dat hun dood er zeker op zou volgen, als een vanzelfsprekendheid.
Velen zeggen tegen elkaar: 'Heb je gehoord dat die en die dood is?' 'Hoe is hij gestorven?' Ze zouden eerder moeten zeggen: 'Hoe heeft hij geleefd?' Het kan een belangrijke vraag zijn: hoe sterft iemand, maar de belangrijkste vraag is: hoe leeft iemand?
Wat een merkwaardige ideeën hebben mensen toch over de dood!
De vraag die ze stellen is niet of iemand in de Heere Jezus sterft, maar: 'Heeft hij een heel gemakkelijke dood gehad? Is hij zacht gestorven?' Als dat zo is, concluderen ze dat alles goed is. Als ik vraag: 'Had hij enige genegenheid om op Christus te vertrouwen?' zal het antwoord waarschijnlijk zijn: 'Nou, in ieder geval, ik dacht dat hij dat had. Hij had een heel gemakkelijke dood.'
Mensen denken zo veel aan een gemakkelijke dood. Als er geen pijnen zijn in de dood, als ze niet in moeilijkheden zijn en niet geplaagd worden zoals anderen, dan denken ze ten onrechte dat alles goed is. Maar hoewel ze als schapen in het graf worden gelegd, kunnen ze 's morgens ontwaken tot verderf. Het is geen teken van genade dat ons sterven gemakkelijk is. Het is natuurlijk voor mensen in het verval van kracht om gemakkelijk te sterven. Veel ellendige mensen die de kracht van hun lichaam hebben vernietigd, hebben een gemakkelijke, pijnloze dood, omdat er niets is om tegen te vechten. Maar dan, hoewel ze sterven als lammeren, worden ze wakker in verdriet.
Stel geen vertrouwen in sterfbedden, beste vrienden. Zie ze niet als een bewijs van christendom. Het grote bewijs is niet hoe iemand sterft, maar hoe hij leeft.

IV. De praktische les die we leren uit dit gedeelte van de tekst 'Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt,' is dat we NOOIT EEN MOEDELOZE AANMOEDIGING moeten doen door GOD te vragen ons te laten sterven.
Christenen willen altijd sterven als ze problemen of beproevingen heb-

ben. Je vraagt hen waarom? ‘Omdat we bij de Heere willen zijn.’ O ja, ze willen bij de Heere zijn als er moeilijkheden en verzoekingen over hen komen. Maar het is niet omdat ze ‘hijgen om bij de Heere te zijn’, het is omdat ze verlangen om van hun moeilijkheden af te komen - anders zouden ze niet altijd willen sterven als er een kleine ergernis over hen komt. Ze willen naar huis, niet zozeer voor het gezelschap van de Heiland, maar om van het zware werk af te zijn.
Ze wilden niet weggaan toen ze in rust en voorspoed waren. Als luie kerels, zoals de meesten van ons, smeken we om naar huis te gaan als we een beetje werk hebben. Het is heel goed dat je soms verlangt om te vertrekken, want je zou jezelf niet bewijzen als een ware Israëliet als je niet naar Jeruzalem zou willen gaan.
Je kunt bidden om uit de wereld gehaald te worden, maar Christus zal het verzoek niet aannemen. Wanneer jouw gebeden tot de Heere komen, kan dit kleintje proberen ertussen te komen, maar Christus zal zeggen: ‘Ik weet niets van jou, ‘Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld haalt.’’ Je kunt het oprecht wensen en er echt naar verlangen, maar je zult op dit moment je Meester niet zover krijgen om met je te bidden.
In plaats van te huilen of weg te willen zijn van de strijd, zet je je schrap in de naam van de Heere. Denk dat elke wens om aan de strijd te ontsnappen slechts een desertie van je Meester is. Denk zelfs niet aan rust, maar onthoud dat, ook al roep je: ‘Laat me terugtrekken in de tent,’ je niet zult worden toegelaten totdat je als overwinnaar terugkeert. Daarom, stop hier, en werk en werk.
Beste vrienden, ik had willen preken uit de andere helft van het vers, maar dat is onmogelijk. De tijd is zo ver voorbij en ik kan alleen het eerste deel ervan aan. Dus moet ik afwijken van mijn oorspronkelijke bedoeling en zal ik me beperken tot enkele gedachten die bij me opkomen over het eerste gedeelte van onze tekst.
‘Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt.’ Misschien zul je morgen zeggen: ‘Het spijt me heel erg dat Sabbat voorbij is. Ik moet weer naar mijn werk. Ik wou dat het altijd zondag was, zodat ik naar mijn prediking kon gaan, of naar de scholen, of naar de gebedsbijeenkomst, of naar het uitdelen van geschriften. Geen belemmeringen van de wereld treffen me daar, geen kwellingen van de geest komen daar voor. Ik ben ziek van de wereld. Kon ik er maar nooit meer in.’
Laat me je een beetje opfrissen. Denkt Jezus dat? Hoor Hem! ‘Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt.’ Er is geen remedie voor de kwaal,

als het een kwaal is, verdraag het daarom met groeiende standvastigheid. Ja, streef er liever naar om de gelegenheid te verbeteren die jullie wordt geboden om een zegen te geven aan jullie ras en om voordelen te behalen voor jezelf.
De vrome geest zal weten hoe hij de aanblik van zonde kan verbeteren tot zijn eigen heiliging. Hij zal nederigheid leren wanneer hij zich herinnert dat alleen weerhoudende genade een soortgelijke fout bij zichzelf voorkomt. Het zal onderwerpen verzamelen voor dankbaarheid en bewondering uit het feit dat genade alleen het heeft doen verschillen. Nooit zullen we genade zo waarderen als wanneer we het kwaad zien waarvan het ons verlost, nooit zullen we zonde meer verafschuwen dan wanneer we de zichtbare misvorming ervan zien.
Een slechte samenleving is op zichzelf als de giftige cassave, maar als ze in het vuur van de genade gebakken wordt, kan ze zelfs nuttig gemaakt worden. Ware genade werpt zout in de giftige stroom, en wanneer die doorwaadbaar moet worden gemaakt, wordt het vuil ervan vernietigd. Blijf dus, o soldaat, in de loopgraven van arbeid en strijd, want de hardheid van de dienst is heilzaam voor jou.
Maar onthoud hier dat je geen kans voorbij laat gaan om de vijand aan te vallen. Mis nooit een kans om op de duivel te schieten. Wees altijd bereid om de vijand kwaad te doen. Laat in zaken een woord van smaak en kracht vallen. Richt het gesprek in gezelschap naar de hemel. Worstel privé aan de troon.
Ik raad je niet aan om religie op te dringen op ongelegen tijdstippen. Ik zie het niet als uw plicht om, wanneer een klant belt om een rekening te betalen, hem in uw kantoor te vragen en een half uur met hem te bidden. Ik zou het ook niet nodig vinden om je linten en sjaals te heiligen door de kopers aan de andere kant van de toonbank te vermanen. Sommigen zijn niet geheel onschuldig geweest aan de beschuldiging van huichelarij die net zo veel gebruik maakt van religie om klanten te trekken, als van hun etalageruit. Praat niet over religie om door de mensen gehoord te worden, maar als zich een mooie gelegenheid voordoet, pak dan je geweer en richt goed.
Het bijzondere advies van Cromwell aan zijn soldaten was: ‘Vertrouw op God, mijn vrienden, en houd je kruit droog.’ In een betere betekenis is dit de mijne - meer dan alles, houd een voortdurend vuur op de vijand door een heilig leven. Niets zal de zonde meer weerleggen dan jouw heiligheid. Als je de stok niet kunt vertellen dat hij krom is, kun je dat bewijzen

door er een rechte stok naast te leggen. Dus plaats je reinheid voor de onreinen en ze zullen effectief worden berispt.

Welnu, nogmaals, *wees niet bang om de wereld in te gaan om goed te doen*. Christus houdt je in de wereld ten voordele van je medemensen. Ik ben soms goddeloos genoeg om te denken dat ik liever ergens heen ga dan weer op te staan en het Evangelie van mijn Meester te prediken. Net als Jona heb ik wel eens gedacht dat ik er echt voor zou betalen om meegevoerd te worden naar Tarshish, in plaats van terug te komen naar Nineve. Dat geldt ook voor sommigen van jullie die hebben geprobeerd te prediken en niet het gewenste succes hebben behaald. Maar wees niet moedeloos, mijn broeder. Een christen moet dat nooit worden. Als je vandaag maar één luisteraar hebt, zal het aantal de volgende keer misschien verdubbeld zijn, enzovoort, totdat ze niet meer te tellen zijn. Zeg nooit: ‘Ik wil deze wereld verlaten.’

Mopper niet: ‘Mijn leven is langer dan mijn vreugde.’ Doe wat je kunt. Begeef je niet met angst onder de mensen. Schaam je niet om de plicht in het gezicht te kijken. Als je aanvankelijk geen succes hebt, wees dan geen lafaard en loop niet weg van je geweren. We moeten alles doen wat we kunnen om onze geweren op één lijn te brengen met onze broeders en goed te richten op onze vijanden. Laat je werk nooit in de steek, ook al kom je bedroefd thuis, ook al zie je geen sprankje succes en is er niets gewonnen. Bedenk dat je de strijd niet kunt ontlopen, maar dat je door moet gaan. En je kunt de dienst niet ontlopen. Ga dan door, en glorie zal de jouwe zijn.

Nu, mijn broeders, wat heeft deze tekst te maken met de goddelozen? Er zijn er hier, mijn beste vrienden, van wie ik soms heb gedacht dat ik bijna kon bidden dat God ze uit de wereld zou halen. Ik kan je vertellen waarom - ze zijn zo goddeloos - zo vreselijk goddeloos, zulke verharde verdorvenen, met zulke ijzeren zielen, dat het lijkt alsof ze zich nooit tot God zullen keren, en wiens deel het zou lijken om zelf verdoemd te zijn en anderen naar dezelfde toestand te leiden.

Ik ken een dorp waar een man is die zo boosaardig is, zo verlaten, dat ik er bijna voor zou bidden dat hij uit de wereld zou worden verwijderd. Hij is zo verschrikkelijk slecht dat velen van wie ik dacht dat ze hoopvolle christenen waren, vergiftigd zijn door zijn voorbeeld. Hij lijkt zelfs de hele bevolking te verderven. Hij staat als een dodelijk giftige boom, met uitgespreide takken, die de hele plaats overschaduwt. Hij verteert alles om zich heen en in plaats van dat het een genade is dat hij hier is, zou het een genade zijn als hij weg was.

Zijn sommigen van jullie niet zoals die man? Zijn jullie niet zo slecht dat jullie al het onheil in de wereld aanrichten dat jullie kunnen? Jullie doen nooit iets voor de zaak van Christus. Je probeert er altijd alles tegen te doen. Je zaait nooit een klein sprietje van Gods gras waar voorheen niets groeide. Je bent niet van dienst en toch word je gespaard, want Jezus zegt: 'Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt.'
Hij bidt dat je nog wat langer op de wereld mag zijn. En waarvoor heeft Hij je bewaard? Eerst komt de koorts en buigt je neer, maar Christus zegt: 'Laat hem nog niet vertrekken. Spaar hem nu.' En je wordt gespaard. De tweede keer komt de ziekte je nabij en hevige pijnen buigen je neer. Opnieuw bidt Hij: 'Spaar hem!' En je bent nog veilig.
De derde keer nadert je einde met rasse schreden. Nu tilt de engel des doods het glinsterende staal op en zijn bijl is bijna op je gevallen. Maar Christus zegt: 'Spaar hem, engel! Spaar hem - misschien keert hij zich toch nog tot Mij met volle overtuiging.' Hij die jij haat, hield zoveel van je dat Hij voor je bemiddelde, en daarom werd je tot nu toe gespaard.
Onthoud echter dat dit uitstel niet eeuwig zal duren. Uiteindelijk zal de gerechtigheid uitroepen: 'Hak hem neer, hij belast de grond.' Sommigen van jullie belasten de grond al zestig of zeventig jaar, oude zondaars die geen nut hebben in deze wereld. Is dat zo? Daar sta je dan! De grond in beslag nemend, andere bomen tegenhoudend om te groeien, en van geen nut! Je familie wordt verdoemd door jouw voorbeeld. De hele buurt wordt door jou bezoedeld. Zeg me niet dat ik niet zo ruw moet spreken. Ik zeg je, zolang ik een tong in mijn mond heb, zul je geen troost van me krijgen. Als je verloren gaat, zal dat niet door gebrek aan duidelijke taal en eerlijke waarschuwingen zijn.
O, jullie struikrovers! Hoeveel graaf- en mestbeurten heeft de Heere u al gegeven en toch bent u vruchteloos? De bijl zal spoedig bij uw wortel zijn en o, het vuur waarin u zult worden geworpen!
Ongoddelijk mens, je wordt gespaard totdat je overlopende beker van zonde als olie op de vlam van wraak valt en het toenemende vuur zal je weldra bereiken. Hoe langer de boogschutter de boog spant, des te machtiger is de kracht van de pijl. Ook al laat de wraak op zich wachten, het is opdat haar zwaard geslepen en haar arm gespannen kan worden voor een strengere uitvoering. Oh, jullie grijsaards! Nog een beetje uitstel en de slag zal vallen. Beef en kus de Zoon, opdat Hij niet toornig wordt en jullie omkomen op de weg, wanneer Zijn toorn maar een beetje is ontstoken.

En toch, ik denk dat sommigen van jullie die verontrust zijn, er het meest naar verlangen om God te dienen. Arme zondaar! Ik ben blij dat u voelt dat u een bezaaide grond bent geweest. Belijdt u dat u tot nu toe een arme doorn en braam bent geweest? Erken je dat de Heere rechtvaardig tegen je was geweest als Hij je verdoemd had? Kom dan zoals je bent en werp je op Jezus, zonder werken, zonder verdienste. Wil je de Heere vragen om van jou een goede vijgenboom te maken? Als je dat wilt, zal Hij het doen, want Hij verklaart dat Hij gebeden hoort.
Er was eens een arme man in een kleine plattelandsstad die niet al het verstand had dat mensen gewoonlijk hebben. Maar hij had genoeg verstand om een grote dronkaard en vloeker te zijn. Zoals God het wilde, luisterde hij eens naar een arme vrouw die aan het zingen was,

> ***‘Ik ben een arme zondaar en helemaal niets;***
> ***maar Jezus Christus is mijn alles in allen.’***

Hij ging naar huis, herhaalde deze woorden, stelde zijn vertrouwen in een gekruisigde Heiland en was echt bekeerd. Welnu, hij kwam al snel naar de kerk en hoewel hij een marskramer was en altijd rondtrok, zei hij: ‘Ik wil lid worden van uw kerk.’ Zij herinnerden zich zijn zondige levenswijze en eisten een groot bewijs van verandering voordat ze hem ontvingen.
‘O!’ zei hij, ‘ik moet binnenkomen.’ ‘Maar je bent zo’n grote zondaar geweest en je bent onbekeerd,’ voegden de oudsten eraan toe. ‘Wel,’ zei de arme Jack, ‘ik weet niet of ik onbekeerd ben en ik beken dat ik een *groot* zondaar ben, maar

> ***‘Ik ben een*** **arme** ***zondaar en helemaal*** **niets***;*
> ***maar Jezus Christus is mijn alles in allen.’***

Ze konden geen ander getuigenis van hem krijgen dan dit. Hij wilde alleen maar zeggen:

> ***‘Ik ben een arme zondaar en helemaal niets;***
> ***maar Jezus Christus is mijn alles in allen.’***

Ze konden hem niet weigeren en namen hem daarom aan voor gemeenschap. Hierna was hij altijd gelukkig. Toen een christen tegen hem zei:

‘Maar je lijkt altijd zo blij en tevreden, Jack. Hoe komt dat?’ ‘Wel,’ zei hij, ‘ik zou blij moeten zijn, want...

> ***‘Ik ben een arme zondaar en helemaal niets;***
> ***maar Jezus Christus is mijn alles in allen.’***

‘Nou maar,’ zei de heer, ‘ik begrijp niet hoe je altijd zo gelukkig en zeker kunt zijn. Ik verlies soms mijn bewijzen.’ ‘Ik niet,’ zei Jack,

> ***‘Ik ben een arme zondaar en helemaal niets;***
> ***maar Jezus Christus is in mijn alles in allen.’***

‘Ach,’ zei een vriend, ‘ik ben soms ellendig, omdat ik me mijn trieste zondigheid herinner, zelfs sinds mijn bekering.’ ‘Ah,’ zei Jack, ‘Je bent nog niet begonnen met zingen,

> ***‘Ik ben een arme zondaar en helemaal niets;***
> ***maar Jezus Christus is mijn alles in allen.’’***

‘Oh!’ zei de vriend, ‘hoe kom je van je twijfels en angsten af? Mijn geloof faalt vaak en ik mis mijn zekere hoop in Christus. Mijn gestalten zijn zo veranderlijk en mijn gevoelens zo tegenstrijdig, wat denk je daarvan?’ ‘Denken?’ zei arme Jack, ‘Waarom meester, ik heb geen goede dingen om me zorgen over te maken,

> ***‘Ik ben een arme zondaar en helemaal niets;***
> ***maar Jezus Christus is mijn alles in allen.’’***

Welnu, als er hier iemand is die ‘een arme zondaar en helemaal niets’ is, waar is hij dan? Op de tribune of beneden? Als hij niet alles kan zeggen wat die arme man zei, als hij de eerste regel kan zeggen, hoeft hij niet bang te zijn om de tweede te zeggen. Het maakt niet uit als hij het niet kan zeggen.

> ***‘Jezus Christus is mijn alles in allen.’***

Als hij kan zeggen ‘helemaal niets,’ zei hij, ‘is hij zeker op de goede weg.’ ‘Maar,’ zegt de een, ‘ik ben zondig, verachtelijk, waardeloos.’ Goed dan!

Je bent 'een arme zondaar en helemaal niets,' en Jezus Christus is bereid om je 'alles in allen' te zijn. 'Maar ik heb God gelasterd, ben van Zijn wegen afgeweken en heb zwaar overtreden.' Welnu, ik geloof dat allemaal en nog veel meer, en ik ben erg blij om het te horen. Want zo zie ik dat je:

'Een arme zondaar en helemaal niets.'

Ik ben erg blij als je zo over jezelf denkt. 'Maar ik ben bang dat ik te veel gezondigd heb. Als ik het probeer, kan ik niets doen. Als ik probeer mijn leven te beteren. Als ik probeer in Christus te geloven, kan ik dat niet.' We zijn blij, heel blij broeder, dat jij een arme zondaar en helemaal niets bent.
Als je ook maar één deeltje goedheid had. Als je een klein beetje had dat niet groot genoeg was om het topje van je pink te bedekken, dan zouden we niet blij moeten zijn. Maar als je Een arme zondaar en helemaal niets bent, is Jezus Christus je alles in allen.
Kom! Wil je Hem hebben? Jij bent 'helemaal niets'. Wil jij Christus hebben? Hier staat Hij. Vraag, het is alles wat Hij wil, want jij bent het voorwerp van Zijn aandacht. Er zijn slechts drie stappen. Eén is uit jezelf stappen. De tweede is om op Jezus te stappen. De derde is naar de hemel stappen. Je hebt één stap gezet. Ik ben er zeker van dat je de andere zult nemen. God geeft je nooit het gevoel dat je bent een arme zondaar en helemaal niets; maar vroeg of laat geeft Hij

'Jezus Christus als je alles in allen.'

O arme zondaar, twijfel niet aan de macht van mijn Meester. Raak slechts de zoom van Zijn kleed aan en je zult gezond worden. Net als de arme vrouw in de menigte, grijp er slechts naar en raak het aan, en Hij zal zeker tegen je zeggen: 'Je bent gered.' Als je naar Hem toegaat met deze kreet: 'helemaal niets; en Jezus Christus is mijn alles in allen.'

Dan zul je de gezegende reden zien waarom Jezus zo voorbede deed: 'Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

KASTIJDING

NO. 48

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
28 OKTOBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'En gij hebt de vermaning vergeten, die tot u spreekt als tot kinderen, Mijn zoon, veracht de kastijding des Heeren niet, en versmacht niet wanneer gij door Hem berispt wordt.'
Hebreeën 12:5

Gods volk kan nooit, door geen enkele mogelijkheid, gestraft worden voor hun zonden. God heeft hen al gestraft in de persoon van Christus. Christus, hun plaatsvervanger, heeft de volledige straf voor al hun schuld ondergaan, en noch de rechtvaardigheid noch de liefde van God kan ooit opnieuw opeisen wat Christus heeft betaald. Een kind van God kan nooit gestraft worden in de juridische zin van het woord. Hij kan nooit voor God als zijn Rechter worden gebracht, als beschuldigd van schuld, omdat die schuld lang geleden is overgedragen op de schouders van Christus en de straf is opgelegd door de handen van zijn Borg.
Maar terwijl de zonde niet gestraft kan worden, terwijl de Christen niet veroordeeld kan worden, kan hij wel gegeseld worden. Hoewel hij nooit als een misdadiger voor Gods troon zal worden gedaagd en voor zijn schuld zal worden gestraft, staat hij nu in een nieuwe verhouding - die van een kind tot zijn ouder - en als een zoon kan hij vanwege zijn zonde worden gegeseld. Dwaasheid zit in het hart van al Gods kinderen en de roede van de Vader moet die dwaasheid uit hen halen.
Het is essentieel om het onderscheid tussen straf en kastijding in acht te nemen. Straf en kastijding kunnen overeenkomen wat betreft de aard van het lijden - het ene lijden kan even groot zijn als het andere, de zondaar die hier voor zijn schuld gestraft wordt, lijdt in dit leven misschien niet meer dan de christen die alleen door zijn ouder gestraft wordt. Ze verschillen niet wat betreft de aard van de straf, maar ze verschillen in de geest van de bestraffer en in de relatie van de persoon die gestraft wordt.

God straft de zondaar voor zijn eigen rekening, omdat Hij boos is op de zondaar en Zijn gerechtigheid moet worden gewroken, Zijn wet moet worden geëerd en Zijn geboden moeten hun waardigheid behouden. Maar Hij straft de gelovige niet voor Zijn eigen rekening. Het is voor rekening van de Christen, om hem goed te doen. Hij treft hem om hem te helpen, Hij legt de roede op om zijn kind te helpen. Hij heeft een goede bedoeling met de persoon die de kastijding ontvangt.

Terwijl bij straf het doel eenvoudigweg bij God is voor Gods glorie, is bij kastijding het doel bij de gekastijde persoon voor zijn welzijn, voor zijn geestelijke winst en voordeel. Bovendien wordt een mens in toorn gestraft. God slaat hem in toorn, maar wanneer Hij Zijn kind kastijdt, wordt de kastijding in liefde toegepast.

De roede is gedoopt in diepe genegenheid voordat hij op de rug van de gelovige wordt gelegd. God treft ons niet zonder reden, noch doet Hij ons verdriet om niets, maar uit liefde en genegenheid, omdat Hij ziet dat als Hij ons ongestraft laat, we onszelf een ellende zullen bezorgen die tienduizend keer groter is dan wat we zullen lijden door Zijn lichte berispingen en de zachte slagen van Zijn hand.

Neem dit in het allereerste begin, dat wat je problemen of je beproeving ook zijn, er niets bestraffends in kan zitten. Je moet nooit zeggen: ‘Nu straft God mij voor mijn zonde.’ Je bent van je standvastigheid gevallen als je zo praat. God kan dat niet doen. Hij heeft het al eens gedaan. ‘De straf van onze vrede was op Hem, en door Zijn striemen zijn wij genezen.’

Hij kastijdt je, Hij straft je niet. Hij corrigeert je met mate, Hij slaat je niet in toorn. Er is geen heet ongenoegen in Zijn hart. Ook al is Zijn voorhoofd gekneusd, er is geen woede in Zijn borst. Ook al is Zijn oog op jou gesloten, Hij haat je niet. Hij houdt nog steeds van je. Hij is niet toornig op Zijn erfenis, want Hij ziet geen zonde in Jakob, noch ongerechtigheid in Israël, gezien in de persoon van Christus. Het is eenvoudigweg omdat Hij van jullie houdt, omdat jullie zonen zijn, dat Hij jullie daarom kastijdt. Misschien zijn er vanmorgen wel mensen binnen deze muren die onder de kastijdende hand van God zijn. Tot hen zal ik moeten spreken. Ik weet dat jullie niet allemaal in beproeving zijn. Geen enkele vader kastijdt zijn hele familie tegelijk. Het komt zo zelden voor dat God mensen kastijdt, vergeleken met hun fouten, dat we niet moeten verwachten dat in deze gemeente misschien de helft van de kinderen van God onder de roede van het verbond doorgaat.

Maar als je er nu niet onder bent, zul je er ooit in je leven onderdoor moeten gaan, zodat, wat we ook mogen zeggen, als het in de huidige omstandigheden niet nuttig voor je is, als je het toch bewaart en onthoudt, het in een toekomstige tijd tevoorschijn gehaald zal worden, wanneer de wijn zijn smaak niet verloren zal hebben door het te bewaren, maar er beter van geworden zal zijn, en je zult merken dat het een fles zoetheid is voor je geest, nuttig voor je hart. Er zijn twee gevaren waartegen iemand onder de kastijdende hand van God altijd heel goed moet oppassen. Het zijn deze: '*Mijn zoon, veracht de kastijding van de Heere niet.*' Dat is er één. Aan de andere kant: '*Zwak ook niet af wanneer gij door Hem berispt wordt.*' Twee kwaden - de ene is *de tuchtiging verachten* en de andere is *er onder bezwijken*. Kwaden jagen altijd in paren, zonden gaan altijd aan de lijn.
Het is wonderbaarlijk dat er altijd twee kwaden naast elkaar bestaan. We hebben soms gezegd dat extremen gevaarlijk zijn, en daarom heeft het ene kwaad zijn tegendeel, dat even schadelijk is. Neem dit - er is een hoogmoedige trots die lacht om de roede. Aan de andere kant is er een dwaze zwakheid die eronder bezwijkt.
Ik heb in mijn leven gemerkt dat er altijd een Scylla en een Charybdis is. Een rots aan de ene kant en een draaikolk aan de andere kant, waartussen het gevaarlijk is om te sturen. Aan de ene kant komen we in de verleiding om te denken dat we iets kunnen en om te vertrouwen op onze werken, en als we dat proberen te vermijden, vervallen we in luiheid en laten we alles achterwege.
Soms worden we trots op wat we bereikt hebben en als we dat willen vermijden, worden we wanhopig en moedeloos. Er zijn altijd twee kwaden die tegenover elkaar staan. De weg van de gerechtigheid is een moeilijke pas tussen twee grote bergen van dwaling. En het grote geheim van het christelijke leven is om zich een weg te banen door het smalle dal. God help ons om dat te doen! We zullen vanmorgen de twee aanwijzen.
Het eerste kwaad waaraan de gekastijde christen wordt blootgesteld is dat *hij de hand van God kan verachten.* Het tweede is dat *hij kan vallen wanneer hij wordt berispt*. We beginnen met het eerste: 'Mijn zoon, veracht de kastijding van de Heere niet'.

I. Dit kan op vijf manieren gebeuren, en bij de bespreking van dit onderwerp zal ik voor elk van deze manieren een oplossing voorstellen.
Ten eerste kan een mens de kastijding van de Heere verachten *als hij er*

tegen morrelt. Efraïm is als een os die niet gewend is aan het juk. Als een zoon van God voor het eerst de roede voelt, is hij als een os: hij schopt ertegen en kan het niet verdragen. Hij is een ongebroken veulen en als hij voor het eerst de halsband om zijn schouders voelt, steigert hij in de lucht en uit hij op allerlei manieren zijn afkeer ervan.
De eerste keer dat een kind van God een klap uit de hand van zijn Vader krijgt, kan hij zich misschien omdraaien naar zijn eigen tedere Vader en tegen Hem murmureren: 'Waarom moet ik dit hebben? Waarom word ik zo gestraft en gekweld? Waarom moet ik gekastijd worden? Wat heb ik gedaan om gekweld en gekastijd te worden?' Je zult je misschien afvragen dat een man die genade in zijn hart heeft zo zou praten.
Maar in werkelijkheid zeggen we dat - niet met de woorden van onze lippen, maar met de gedachten van ons hart, want we gaan zitten en zeggen: 'Ik ben de man die verdrukking heeft gezien - ik ben de man die meer beproefd en gekweld is dan anderen. Niemand is ooit zo gekastijd als ik.' En we kijken om ons heen met het oog van jaloezie en roepen uit: 'Die man is gelukkiger dan ik, die man heeft minder verdriet en lijden. We zijn te geneigd om onze eigen toestand op de slechtste plaats te zetten en onszelf te beschrijven als de meest gekwelde van al Gods volk. Hoewel we blozen om het te zeggen, is het waar.
Er zijn nu murmureerders in het midden van Israël, net als vroeger in het kamp van Israël. Er zijn mensen van God die, wanneer de roede valt, er tegen schreeuwen, die, in plaats van de Zoon te kussen opdat Hij niet boos zou zijn, zich tegen Hem keren en tegen de verdrukkende bedelingen van God spreken. We weten zelf wat het is als we een kleine ziekte hebben om zo dwars te zijn dat bijna niemand met ons durft te spreken. En als we een beetje pijn hebben, misschien in ons hoofd, weten we wat het is om te denken dat de hele wereld verkeerd gaat en om daarom bedroefd, geërgerd en melancholiek te zijn.
Velen van jullie zijn dwaas genoeg geweest om uit te roepen, 'Ach, God neemt alles weg. Hij slaat me met de ene slag op de andere. Hij is zeker een onvriendelijke God.' En gij hebt gevoeld, toen gij uw vrienden verloor, dat gij *niet kon* zeggen: 'De Heere gaf en de Heere heeft weggenomen, gezegend zij de naam des HEEREN.'
Je hebt gedacht: 'O, waarom dit? Simon is niet, en Jozef is niet, en nu wilt gij Benjamin wegnemen? Al deze dingen zijn tegen mij.' We hebben gemopperd. Luister nu naar de vermaning: 'Mijn zoon, veracht de kastijding des Heeren niet.' Dat is het verachten van Gods kastijding, als we

er tegen morren. Geduld is de enige manier om het te ontvangen. Een gebrek aan berusting laat zien dat we Gods kastijdende hand verachten.
Een woord tot u, o murmureerder! Waarom zou je murmureren tegen de voorzieningen van je hemelse Vader? Kan Hij je harder behandelen dan je verdient? Bedenk wat een rebel je ooit was, maar Hij heeft je vergeven. Als Hij er nu voor kiest om de roede op je te leggen, hoef je zeker niet uit te huilen. Heb je niet gelezen dat het onder de oude Romeinse keizers de gewoonte was om een slaaf een klap op zijn hoofd te geven en dan te zeggen: 'Ga vrijuit'?
Deze slag die jouw Vader jou geeft, is een teken van jouw vrijheid en mopper je omdat Hij je maar weinig slaat? Zijn Zijn slagen immers niet minder dan jouw misdaden en lichter dan jouw schuld? Word je zo hard geslagen als je zonden verdienen? Denk eens na over het verderf dat in je borst zit en zul je je dan afvragen of er zoveel roede nodig is om het eruit te halen?
Weeg jezelf en zie hoeveel gruis er met je goud vermengd is en denk je dat het vuur te heet is om zoveel gruis als jij hebt weg te branden? Waarom, je hebt de oven niet heet genoeg, denk ik. Er is te veel teer, te weinig vuur. De roede is niet zwaar genoeg aangezet, want die trotse geest van jou bewijst dat je hart niet grondig geheiligd is. En al is het goed met God, je woorden klinken niet zo en je daden geven niet de heiligheid van je natuur weer. Het is de oude Adam in jou die kreunt. Pas op als je murmureert, want het zal hard gaan met murmureerders.
God kastijdt Zijn kinderen altijd twee keer als ze de eerste klap niet geduldig verdragen. Ik heb een vader vaak horen zeggen: 'Jongen, als je daarom huilt, zul je straks iets hebben om om te huilen.' Dus als we een beetje murmureren, geeft God ons iets waardoor we gaan huilen. Als we om niets kreunen, zal Hij ons iets geven dat ons zal doen kreunen. Ga zitten in geduld. Veracht de kastijding van de Heere niet, wees niet boos op Hem, want Hij is niet boos op jou.
Zeg niet dat Hij te weinig met je doet. Laat nederigheid opstaan en zeggen: 'Het is goed, Heere! Rechtvaardig bent U in Uw kastijding, want ik heb gezondigd - rechtvaardig bent U in Uw slagen, want ik heb ze nodig om mij tot U te naderen, want als U mij ongecorrigeerd en ongestraft laat, moet ik, een arme zwerver, weggaan naar de afgrond van de dood en wegzinken in de put van de eeuwige verdoemenis.' Dat is de eerste zin waarin we de kastijding van de Heere kunnen verachten - we kunnen eronder murmureren.

Ten tweede verachten we de kastijding van de Heere *als we zeggen dat het geen zin heeft*. Er zijn bepaalde dingen die ons in het leven overkomen en die we meteen voor de voorzienigheid houden. Als een grootvader van ons zou sterven en ons vijfhonderd pond zou nalaten, wat zou dat dan een genadige voorzienigheid zijn! Als we door iets vreemds in het zakenleven plotseling een fortuin vergaren, zou dat een gezegende voorzienigheid zijn! Als er een ongeluk gebeurt en we worden gered en onze ledematen raken niet gewond, dan is dat altijd de voorzienigheid.
Maar stel dat we vijfhonderd pond verliezen, zou dat dan geen voorzienigheid zijn? Stel dat onze zaak uit elkaar valt en de zaken mislukken, zou dat dan geen voorzienigheid zijn? Stel dat we tijdens het ongeluk ons been breken, zou dat dan geen voorzienigheid zijn? Dat is de moeilijkheid. Het is altijd voorzienigheid als het iets goeds is. Maar waarom is het geen voorzienigheid als het niet precies zo gaat als wij willen?
Het is zeker zo. Want als het ene door God bevolen is, is het andere dat ook. Er staat geschreven: ‘Ik vorm het licht en schep de duisternis, ik maak de vrede en schep het kwaad. Ik, de Heere, doe al deze dingen.’ Maar ik vraag me af of we de kastijding van de Heere niet verachten als we een voorspoedige voorzienigheid boven een ongunstige stellen, want ik denk dat een ongunstige voorzienigheid de oorzaak van evenveel dankbaarheid zou moeten zijn als een voorspoedige. En als dat niet zo is, overtreden we het gebod: ‘Dankt in alles’.
Maar jij zegt: ‘Wat heb ik aan zo’n beproeving? Ik zie niet in dat het ook maar enigszins nuttig kan zijn voor mijn ziel. Hier was ik zojuist aan het groeien in genade, maar er is iets dat al mijn vurigheid heeft getemperd en mijn ijver ten val heeft gebracht. Daarnet was ik op de berg van zekerheid, en God heeft me naar het dal van vernedering gebracht. Kan dat iets goeds voor mij zijn? Een paar weken geleden had ik rijkdom en die deelde ik uit voor de zaak van God. Nu heb ik er geen meer. Wat kan het nut daarvan zijn? Al deze dingen zijn tegen mij.’
Je veracht de kastijding van de Heere als je zegt dat die geen nut heeft. Geen enkel kind vindt de roede van veel waarde. Alles in huis heeft volgens hem meer nut dan die roede. En als je het kind zou vragen welk deel van het huisraad weggelaten zou kunnen worden, zou hij willen dat er stoelen, tafels en al het andere overblijft behalve dat. De roede vindt hij helemaal niet goed. Hij veracht de roede. Ah! en dat doen wij ook. We denken dat we er niets aan hebben. We willen ons ontdoen van de roede en het afwijzen. ‘Mijn zoon, veracht de kastijding van de Heere niet.’

Laat me je tonen hoe verkeerd je het hebt. Wat! Heeft jouw onwetendheid invloed om te zeggen dat God onverstandig is? Ik dacht dat er geschreven stond dat Hij te wijs is om te dwalen. En ik dacht dat als jij een gelovige was, dat Hij te goed was om onaardig te zijn. En verheft jouw kleine wijsheid zich op de stoel van eer? Staat jouw eindige kennis op tegenover je Maker en vertelt Hem dat Hij onverstandig is in wat Hij doet? Durf jij te zeggen dat een van Zijn doelen onvervuld zal blijven, dat Hij een onverstandige daad doet? O dan ben je schaamteloos arrogant! Je bent ook schaamteloos onwetend als je zo spreekt.
Zeg dat niet, maar buig U gedwee neer voor Zijn superieure wijsheid en zeg: 'O God, ik geloof dat U in de duisternis licht brouwt, dat U in de stormwolken zonneschijn verzamelt, dat U in de diepe mijnen diamanten maakt en in de zeebodem parels. Ik geloof dat hoe ondoorgrondelijk Uw ontwerpen ook mogen zijn, ze toch een bodem hebben. Al is het in de wervelwind en in de storm, U hebt een weg, en die weg is helemaal goed en rechtvaardig. Ik wil niet dat U ook maar één atoom van Uw verordeningen verandert. Het zal zijn zoals U het wilt. Ik buig voor U en ik geef mijn onwetendheid het woord om zijn mond te houden en te zwijgen terwijl Uw wijsheid de juiste woorden spreekt.' 'Mijn zoon, veracht de kastijding van de Heere niet' door te denken dat het je niet van dienst kan zijn.

Er is nog een derde manier waarop mensen de kastijding van de Heere verachten, namelijk door te *denken dat het oneervol is om door God gekastijd te worden*. Hoeveel mensen hebben niet gedacht dat het oneervol was om vervolgd te worden omwille van de gerechtigheid! Een jongeman bevindt zich bijvoorbeeld in een zakelijke situatie waar hij een groot aantal collega's bij zich heeft. Ze zijn gewend om hem uit te lachen, om hem uit te schelden voor methodist, dissident, presbyteriaan, of een andere naam die het meest gebruikelijk is onder de wereldse mensen. Deze jongeman verdraagt het een tijdje, maar vindt het toch een soort schande voor hem. Hij weet niet hoe hij het moet verdragen. Dus, na een tijdje, geslagen door deze hoongelach, en overwonnen door deze beledigingen, laat hij het varen, omdat hij ontdekt dat de smaad van Christus oneervol voor hem is.
Mijn zoon, als je zo doet, veracht je de kastijding van de Heere. Als je denkt dat smaad om Christus' wil een oneer is, dan oordeel je daar verkeerd over, want het is de grootste eer die je maar kan overkomen.

Er zijn velen onder jullie die denken dat godsdienst zeer eervol is zolang je er respectabel in kunt zijn, terwijl je in een respectabele samenleving kunt wandelen.
Maar als de zaak van God je in beproeving brengt, als het het gelach en de hoon van de wereldling, het gesis en de hoon van de wereld teweegbrengt, dan beschouw je dat als een schande. Maar mijn zoon, je weegt de zegen niet juist. Ik zeg het je nogmaals: het is de heerlijkheid van een mens om gekastijd te worden omwille van God. Als ze valselijk allerlei kwaad tegen ons zeggen, schrijven we dat niet op in het boek der schande, maar in de boekrol der heerlijkheid. Als ze ons met minachtende titels noemen, schrijven we dat niet op om te verliezen, maar om te winnen. We accepteren hun hoon als eerbetoon, we beschouwen de verachtelijke dingen die ze naar ons werpen in de schandpaal van minachting als een gift van parels en diamanten. We nemen hun kwaadspreken, we lezen het bij het licht van het Woord van God en we ontdekken dat er muziek in zit, noten van eer en akkoorden van heerlijkheid voor ons voor altijd.
Welnu, u die bezwijkt onder een beetje moeite en de kastijding van de Heere veracht, laat mij u op deze manier bemoedigen. Mijn zoon, veracht de vervolging niet. Bedenk hoe velen die hebben gedragen. Wat een eer is het om te lijden omwille van Christus! Want de kroon van het martelaarschap is gedragen door vele hoofden meer dan de jouwe.
O, ik denk dat het de grootste waardigheid zou zijn die ik ooit zou kunnen bereiken, als de vijand de bloedrode kroon van het martelaarschap om dit voorhoofd zou plaatsen! Wij kunnen in deze zachte tijden niet lijden omwille van Christus. God heeft ons niet in slechte tijden geplaatst omdat we niet zoveel kunnen tegenkomen als we Hem toewensen. Deze tijden zijn niet goed voor ons. We zouden bijna andere tijden wensen, waarin we meer met Christus zouden kunnen delen in Zijn lijden. We zouden bijna jaloers zijn op die gezegende mannen van vroeger, die de kans hadden om hun moed en geloof aan alle mensen te tonen door meer voor Christus te lijden.
En als iemand van jullie zich op een bijzondere plaats van moeilijkheden bevindt, waar je meer vervolging hebt dan anderen, dan zou je daarin moeten roemen en er blij om moeten zijn. Hij die in het zwaarste deel van de strijd staat, zal uiteindelijk de hoogste heerlijkheid hebben. De oude krijgers zouden niet een beetje aan de buitenkant van het leger gaan staan vechten, maar wat zouden ze zeggen? 'Naar het midden, mannen! Naar het midden!' En ze sneden door dik en dun tot ze de plaats bereik-

ten waar de standaard was, en hoe heter de strijd, hoe meer glorie de krijger voelde.
Hij kon roemen dat hij daar was geweest waar de schoten het hardst vlogen en waar lansen als hagel werden rondgeslingerd. ‘Ik ben dicht bij de standaard geweest,’ kon hij zeggen, ‘ik heb de vaandeldrager neergeslagen.’ Beschouw het als een eer om naar het heetste deel van het veld te gaan. Vrees niet, man, je hoofd is bedekt op de dag van de strijd. Het schild van God kan gemakkelijk alle pijlen van de vijand afweren. Wees moedig omwille van Zijn Naam.
Ga door met je te verheugen. Maar let op, als je je omkeert, maak je je schuldig aan de zonde van het verachten van het kruis en het verachten van de kastijding van de Heere. Doe dat niet, maar schrijf het op als een eer en heerlijkheid om vervolgd te worden omwille van de gerechtigheid.
Op de vierde plaats verachten we de kastijding van de Heere *als we er niet ernstig naar streven om ons erdoor te verbeteren*. Menig mens is door God gecorrigeerd en die correctie is tevergeefs geweest. Ik heb christelijke mannen gekend die een of andere zonde hebben begaan. God zou hen door de roede het kwaad van die zonde hebben laten zien. Ze werden geslagen en zagen de zonde, maar hebben die daarna nooit gecorrigeerd. Dat is het verachten van de kastijding van de Heere. Als een vader een zoon kastijdt voor iets wat hij gedaan heeft en de jongen doet het direct weer, dan laat dat zien dat hij de kastijding van zijn vader veracht. En zo hebben we christenen gezien die een fout in hun leven hebben gemaakt en God heeft hen daarom gekastijd, maar ze hebben het toch weer gedaan.
Jullie herinneren je dat er een man was die Eli heette. God kastijdde hem eens toen Hij Samuël stuurde om hem vreselijk nieuws te vertellen - dat omdat hij zijn kinderen niet had berispt, die kinderen vernietigd zouden worden. Maar Eli bleef hetzelfde als altijd - hij verachtte de kastijding van de Heere, hoewel zijn oren gingen tintelen.
En nog even en God deed iets anders voor hem. Zijn zonen werden weggenomen en toen was het te laat om te genezen, want de kinderen waren weg. De tijd dat hij zich had kunnen beteren, was voorbij. Hoevelen van jullie worden door God gekastijd en horen de roede niet? Er zijn veel dove zielen die Gods roede niet horen.
Veel christenen zijn blind en kunnen Gods bedoelingen niet zien, en wanneer God enige dwaasheid uit hen wil wegnemen, blijft de dwaasheid nog steeds bestaan. Niet elke verdrukking is goed voor de Christen. Het is alleen een geheiligde beproeving. Het is niet elke beproeving die

een erfgenaam van het licht reinigt, het is alleen een beproeving die God Zelf heiligt door Zijn genade.
Waak er over als God je beproeft, dat je de reden zoekt en ontdekt. Zijn de vertroostingen van God klein bij jou? Dan is daar een reden voor. Ben je die vreugde kwijt die je eens voelde? Daar is een reden voor. Menigeen zou niet half zoveel geleden hebben als hij maar naar de oorzaak had gekeken. Ik heb wel eens een kilometer of twee gelopen, bijna mank omdat er een steen in mijn schoen zat en ik niet stopte om ernaar te zoeken.
En menig christen loopt jarenlang mank vanwege de stenen in zijn schoen, maar als hij alleen maar zou stoppen om ze te zoeken, zou hij opgelucht zijn. Wat is de zonde die jou pijn bezorgt? Haal hem eruit en neem de zonde weg, want als je dat niet doet, heb je geen acht geslagen op de vermaning die tot jullie spreekt als tot zonen: ‘Mijn zoon, veracht de kastijding van de Heere niet.’
Nog één keer en dan zullen we dat deel van het onderwerp verlaten. We verachten de kastijding van de Heere *als we degenen verachten die God kastijdt*. Je zegt: ‘Arme oude mevrouw Zo-en-Zo, de laatste zeven jaar is ze bedlegerig geweest, wat is het nut van haar in de kerk? Zou het geen genade zijn als ze dood was? We moeten haar altijd bijhouden - de een en de ander geeft haar liefdadigheid. Echt, wat is het nut van haar?’
Velen zullen naar haar toe gaan en zeggen: ‘Nou, ze is een heel goed soort vrouw, maar het zou een gelukkige bevrijding zijn als ze weggenomen werd.’ Ze bedoelen dat het een gelukkige bevrijding voor hen zou zijn, omdat ze haar niets hoeven te geven. Maar let wel, als je weinig denkt van hen die God kastijdt, dan veracht je de God die hen kastijdt.
Er is een andere man en hij bezoekt het huis van God, maar hij komt daar in veel ellende, veel pijn. Denk je dat de zwakte van zijn lichaam hem verhindert om de gemeente van dienst te zijn? Als hij wordt opgeroepen om te bidden, is er een zoete gebrokenheid van geest over zijn gebed, maar er is niet die puntigheid en warmte die we zouden kunnen verlangen.
En sommigen zullen zeggen als ze naar huis lopen: ‘Broeder Zo-en-Zo, hij is altijd melancholiek en altijd bezig met de sombere kant van het Woord van God, ik praat niet graag met hem. Ik ga liever om met de vrolijke en luchthartige mensen en met de christenen die gelukkig zijn op de berg van zekerheid. Ik denk niet dat ik met hem naar huis zal lopen, want hij is zo ellendig, dat het zo saai is om in zijn gezelschap te zijn.’
Mijn zoon, mijn zoon, je veracht de geknechten van de Heere. Die man

wordt gekastijd. Wees er zeker van en houd hem gezelschap, want hoewel je het niet weet, draagt hij onder zijn rouwgewaad een gewaad van licht. Er zit vaak meer in die gekastijd zijn dan in ieder van ons.

Ik kan uit ervaring spreken. De meest beproefde kinderen van God zijn degenen van wie ik het meeste heb opgepikt. Soms ga ik naar een arme veelbeproefde landgenoot waarover ik je heb verteld. Je herinnert je een uitspraak van hem: 'Reken er maar op, als jij of ik een centimeter boven de grond komen, dan komen we die centimeter te hoog.'

Nou, ik hoorde er laatst nog een en die zal ik jullie geven. 'Ik heb de laatste tijd last gehad van die oude duivel', zei hij, 'en ik kon hem lange tijd niet kwijtraken, totdat ik eindelijk, nadat hij al mijn zonden had opgeroepen en ze allemaal voor mijn geestesoog had gebracht, tegen hem zei: 'Boef, jij! Heb ik niet lang geleden al mijn zaken aan Jezus Christus overgedragen? Wat heb jij te zoeken om ze hier te brengen! Ik heb ze allemaal op Christus gelegd. Ik heb de hele zaak aan Hem overgedragen. Ga, vertel mijn Meester over hen. Kom me niet lastigvallen.'

Nou, dat vond ik zo slecht nog niet. Het was behoorlijk grof, maar het was heerlijk waar, en ik heb er vaak aan gedacht. We droegen alles, slechte schulden en alles, over aan Christus. Hij nam het hele concern, de hele voorraad en alles. Al onze zonden werden in de handen van Jezus gegeven, dus waarom zouden we ons zorgen maken? Als Satan en het geweten komen, zeggen we dat ze naar onze Meester moeten gaan. Hij zal alle rekeningen met hen vereffenen. Schaam je niet om met de gegeselden te praten - mijd hen niet vanwege hun armoede. Ik zou met een ware heilige wandelen al had hij een haveloze jas en een hoed zonder kroon.

II. Het tweede kwaad, waarover we het iets korter moeten hebben, is dit: '*En versmacht niet, wanneer gij door Hem berispt wordt.*'

Aan de ene kant moeten we het niet verachten en zeggen: 'Ik geef niets om de roede' en ons gedragen als een stoïcijn. En aan de andere kant moeten we niet bezwijken en alles opgeven omdat het de Heere behaagt ons in zekere mate te corrigeren en ons in liefde te kastijden. Er zijn twee of drie verschillende manieren waarop we kunnen bezwijken onder de pijnigende hand van God.

De eerste manier van bezwijken is *wanneer we alle inspanning onder de roede opgeven*. Je begrijpt beter wat ik bedoel dan dat ik het je kan beschrijven, want je hebt er al een paar gezien. Ik moet je een beeld geven. Ik kan je niet vertellen wat ik bedoel als ik het niet doe.

Er is daar een goede vrouw. Ze ging altijd regelmatig naar het huis van God. Ze streefde naar haar Meester, was bezig in de sabbatschool, met het uitdelen van geschriften en op alle andere manieren. Plotseling verloor ze die uitstekende gave, de volheid van zekerheid. Haar geloof begon te wankelen en nu beeft ze en vreest ze dat ze niet wordt aangenomen in de Geliefde.
En weet je wat ze gedaan heeft? Ze heeft het opgegeven om naar het huis van God te gaan, ze heeft het opgegeven om naar de sabbatschool te gaan, ze doet helemaal niets voor haar Meester. En als je haar vraagt waarom, dan zegt ze dat Gods hand zwaar op haar rust en dat ze niets kan doen, ze heeft het opgegeven. Ze is als iemand die bezwijkt en zich niet kan bewegen. Ze is bewegingsloos, ze doet niets.
Velen heb ik in deze toestand gekend. Omdat ze niet kunnen genieten van al het comfort dat ze wensten, willen ze niets doen. Ik heb sommigen gezien met ogen die uit hun kassen sprongen, die tegen me zeiden: 'O, ik ben onder zo'n verschrikking van duisternis, zo vreselijk ben ik gekweld, ik heb alle bewijs van christelijkheid verloren, ik ben nooit een kind van God geweest. Ik moet het allemaal opgeven. Ik kan het niet volhouden. Ik bezwijk eronder. Ik kan niet meer. Hoewel ik naar Gods huis ga, voel ik me alsof ik niet kan bidden. Ik durf niet te zingen. Ik durf mijn Bijbel niet te lezen. Ik denk dat ik het moet opgeven.'
Mijn zoon, bezwijk niet als je door Hem gecorrigeerd wordt. God houdt niet van sullige kinderen, en er zijn veel van Zijn kinderen die bezwijken uit pure sulligheid en niets anders. Omdat God niet wil doen wat zij willen, doen ze helemaal niets. 'Ik moet de hoogste zager zijn,' zegt hij, 'en ik wil niet onderaan staan om de zaag omhoog te schuiven. Als ik niet kan zijn waar ik wil, zal ik helemaal nergens zijn.'
We hebben er veel van. Omdat ze af en toe aspaarden moeten zijn, trekken ze niet. Als ze altijd voorop zouden kunnen lopen en de linten zouden dragen, zou het goed zijn, maar als ze allemaal achterop moeten, 'bokken' ze zoals je zegt en gaan ze helemaal niet. In plaats van te bezwijken, zouden we naar voren moeten gaan wanneer we de zweep krijgen. We moeten zeggen: 'Ben ik geslagen? Ik zal me wenden tot de hand die mij geslagen heeft. Heeft mijn Vader mij geslagen? Dan zal ik er door vuriger plichtsbesef voor zorgen dat Hij mij niet opnieuw slaat en ik zal mijn weg des te vlugger gaan en de roede ontlopen.
Stuurt Hij elke dag een kruis uit liefde voor mij? Ik zal des te meer trachten te werken en zo, als het mogelijk is, zal mijn gebed vervuld worden.

‘Vergeef mijn schulden en vergeef mijn overtredingen’.’
Nogmaals, de mens bezwijkt *als hij twijfelt of hij wel een kind van God is onder kastijding*. Te veel kinderen van God krijgen de slag van de roede van de Vader en ze concluderen meteen dat ze helemaal geen kinderen van de Vader zijn. Net als iemand van vroeger zeggen ze: ‘Als het zo is, waarom ben ik dan zo?’ Zij vergeten dat zij ‘door veel verdrukking’ het Koninkrijk der hemelen moeten ‘binnengaan’ en zijn zich er niet van bewust dat er geen zoon is die de Vader niet kastijdt.
Je zegt vanmorgen: ‘Ik kan geen kind zijn, anders zou ik niet in armoede en nood verkeren.’ Praat niet zo dwaas, die beproeving is meer een bewijs van adoptie dan dat het is dat je niet van Hem bent. Denk aan de passage: ‘Als wij geen deel hebben aan kastijding, dan zijn wij bastaarden en geen zonen.’ Zeg niet dat Hij je vergeten is, maar zie je beproeving als een bewijs van Zijn liefde.
Cecil riep eens zijn vriend Williams op en de bediende zei dat hij hem niet kon zien omdat hij in grote problemen zat. ‘Dan zie ik hem liever,’ zei Cecil, en Williams hoorde dat het zijn oude voorganger was en zei: ‘Laat hem maar zien.’ Hij ging naar boven en daar stond de arme Williams, zijn ogen vol tranen, zijn hart bijna gebroken, zijn lieve kind was stervende.
‘God zij dank,’ zei Cecil, ‘ik maak me al een tijdje zorgen om je. Je bent in alles zo voorspoedig en succesvol geweest dat ik bang was dat mijn Vader je vergeten was. Maar ik weet dat Hij nu aan je denkt. Ik wil je kind niet vol pijn zien en zien sterven, maar ik ben blij dat mijn Vader je niet vergeten is.’ Drie weken later kon Williams de waarheid ervan inzien, hoewel het eerst een harde uitspraak leek.
Weer bezwijken veel mensen *door te denken dat ze nooit uit hun problemen zullen komen*. ‘Drie lange maanden,’ zegt iemand, ‘heb ik gestreden tegen deze droevige moeite die mij overweldigt en ik ben niet in staat geweest om eraan te ontsnappen.’ ‘Dit jaar,’ zegt een ander, ‘heb ik met God geworsteld in gebed dat Hij me uit deze draaikolk zou bevrijden, maar bevrijding is nooit gekomen en ik ben bijna geneigd om de zaak op te geven. Ik dacht dat Hij Zijn beloften hield en degenen die Hem aanriepen zou verlossen, maar Hij heeft mij nu niet verlost en dat zal Hij ook nooit doen.’
Wat! kind van God, spreek zo over je Vader! Zeg je dat Hij nooit zal ophouden met slaan omdat Hij jou al zo lang heeft getroffen? Zeg liever: ‘Hij heeft mij nu lang genoeg geslagen en ik zal spoedig bevrijding krij-

gen.' Als een man in het bos is en geen uitweg ziet, gaat hij rechtdoor, want hij denkt dat hij er ooit uit zal komen. En als hij verstandig is, klimt hij in de hoogste boom die hij kan vinden om de juiste weg te vinden.
Zo moet je het doen, beklim een van de beloften en je zult de andere kant van het bos zien met al de zoete velden, daarachter waar je je in groene weiden zult voeden en onder de leiding van je Verlosser zult liggen. Zeg niet dat je niet kunt ontsnappen. De boeien om je handen kunnen misschien niet door je zwakke vingers worden gebroken, maar de hamer van de Almachtige kan ze in een ogenblik breken. Laat ze op het aambeeld van de voorzienigheid worden gelegd en door de hand van de almacht worden geslagen, en dan zullen ze voor de wind worden verstrooid.
Omhoog, man! Sta op! Net als Simson, grijp de pilaren van je problemen en trek het huis van je ellende omver over de hoofden van je zonden en je zult er zelf meer dan overwinnaar uitkomen.

Ik was van plan om te eindigen met u te verwijzen naar de volgende verzen, maar in plaats van dat te doen, wil ik vragen: welke zoon is er die de Vader niet kastijdt? Jullie dienaren van God die het Evangelie verkondigen, is er onder jullie gelederen één zoon die door zijn Vader niet wordt gestraft? Unaniem antwoordden zij: 'Wij zijn allen gekastijd.'
Jullie heilige profeten die Gods Woord getuigden met de Heilige Geest uit de hemel, is er één onder jullie die God niet kastijdde? Abraham, Daniël, Jeremia, Jesaja, Maleachi, antwoord. En unaniem roepen jullie: 'Er is niemand onder ons die de Vader niet kastijdt.' Jullie koningen, jullie uitverkorenen, jullie Davids en jullie Solomons, is er één in jullie hoge en verheven rangen die aan kastijding is ontsnapt? Antwoord David! Moest jij niet in de duisternis de beek Kidron oversteken?
Antwoord Hizkia! Hebt gij de brief niet voor het aangezicht des Heeren verspreid? Antwoord Josafat! Had jij je kruis niet toen je schepen gebroken werden die naar Tarshish werden gestuurd voor goud? O jullie sterrenhemel daarboven, vertaald buiten het bereik van de beproevingen van deze wereld, is er één onder jullie die de Vader niet gekastijd heeft? Niet één. Er is niemand in de hemel wiens rug niet geschaafd werd door de tuchtroede, als hij de leeftijd bereikte waarop hij die nodig had. Alleen de zuigeling ontsnapt en vliegt meteen van de moederborst naar de hemel.
Er is er nog één die ik zal vragen: de Zoon van God, *de* Zoon *bij uitstek*, het Hoofd van de hele familie. U, Zoon van God vleesgeworden, ontsnapte U aan de roede? Zoon zonder zonde, was U een Zoon zonder

straf? Werd U gegeseld? Luister, de scharen op aarde en in de hemel antwoorden - de strijdbare en triomferende kerk antwoordt: 'De kastijding van onze vrede was zelfs op Hem. Hij leed. Hij droeg het kruis. Hij verdroeg de vloek net zo goed als ieder van ons. Ja, meer nog, Hij verdroeg tienduizend maal meer kastijding dan iemand van ons ook maar enigszins kan verdragen.' 'Mijn zoon, veracht de kastijding van de Heere niet, en verzwak niet als u door Hem berispt wordt.'
Tot slot wil ik degenen die lijden en geen religie hebben vragen waar zij hun *troost* vandaan halen. De christen ontleent die troost aan het feit dat hij een zoon van God is en hij weet dat de beproeving hem ten goede komt. Waar haal jij troost vandaan? Het heeft me vaak verbaasd hoe het arme wereldlingen vergaat. Ik kan enigszins raden hoe ze gelukkig kunnen zijn als het glas vol is, als de harten blij en vrolijk zijn, als hilariteit en vrolijkheid in hun ogen glinsteren, als het bord vol is en het gezin het goed heeft.
Maar wat doet de wereldling als hij zijn vrouw verliest, als zijn kinderen worden weggenomen, als zijn gezondheid afneemt en hijzelf de dood nabij is? Ik laat het antwoord aan hem over. Ik kan alleen maar zeggen dat ik me er elke dag over verwonder dat er niet meer zelfmoordenaars zijn, gezien de problemen van dit leven en hoe weinig er zijn die de troost van de godsdienst hebben.

Arme zondaar, zelfs als er geen hemel en hel waren, zou ik je deze godsdienst aanbevelen. Want zelfs als we alleen in dit leven hoop hadden, zouden we van alle mensen het meest *gelukkig zijn*, echt, in onze geest, hoewel we misschien 'van alle mensen het meest ellendig' lijken te zijn. Ik zeg je, als we als honden zouden sterven, als er geen tweede wereld zou zijn, dan zou de christelijke godsdienst het hart zo gelukkig maken, dat het alleen al voor dit leven de moeite waard zou zijn.
De secularist die alleen aan deze wereld denkt, is een dwaas als hij niet aan het christendom denkt, want het biedt voordelen in deze wereld en in de wereld die komen gaat. Het zorgt ervoor dat we onze problemen kunnen dragen. Wat jullie ruggen zou breken, zijn voor ons slechts veren. Wat jullie geesten zou vernietigen, zijn voor ons 'lichte verdrukkingen die maar van korte duur zijn'. We vinden licht genoeg in onze harten in de diepte van de duisternis. Waar jullie duisternis vinden, hebben wij licht. En waar jullie licht hebben, hebben wij de schittering van de zon.
Moge God u in het getal van Zijn geredde familie plaatsen, en als Hij u

dan kastijdt, vraag ik of u Zijn roede niet licht zult vinden in vergelijking met dat zwaard waarvan u verdient dat het u doodslaat. God geve u, als u nu gekastijd wordt, dat u gekastijd wordt en niet gedood, dat u gekastijd wordt met de rechtvaardigen en niet veroordeeld met de goddelozen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE GOD VAN DE VREDE

NO. 49

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATAVOND
4 NOVEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Nu zij de God van vrede met u allen. Amen.'
Romeinen 15:33

Paulus adviseerde de Romeinen eens om te strijden. Drie verzen voor onze tekst geeft hij hen een aansporing om te strijden en toch bidt hij hier dat de God van de vrede met hen allen mag zijn. Om te voorkomen dat je denkt dat hij een man van strijd is, moet je het vers lezen. Hij zegt: 'Nu bid ik u, broeders, om de wil van de Heere Jezus Christus en om de liefde van de geest, dat gij samen met mij strijdt in *uw* gebeden tot God voor mij.'
Dat is een heilige strijd en zo'n strijd willen we altijd zien in de kerk, een strijd in gebed, een samen omringen van de troon, het belegeren van Gods verzoendeksel, een roepen voor God, totdat het eigenlijk neerkomt op een samen strijden in onze gebeden. Er is ook een ander soort streven dat toegestaan is in de kerk, en dat is oprecht streven naar de beste gaven - een zoete twist over wie van ons alle anderen zal overtreffen in liefde, in plicht en in geloof.
Moge God ons meer van dat soort strijd sturen in onze kerken, strijd in gebed, strijd in plicht. En als we deze twisten hebben genoemd, vinden we ze van zo'n vredelievende aard dat we terugkomen op de zegening van onze tekst: 'Nu zij de God van vrede met u allen. Amen.' Zonder enige inleiding zullen we eerst *de titel* 'De God van de vrede' bekijken. En ten tweede, *de zegenbede*: 'De God van vrede zij met u allen. Amen.'

I. Allereerst, DE TITEL.
Mars werd bij de heidenen de god van de oorlog genoemd. Janus werd aanbeden in perioden van strijd en bloedvergieten. Maar onze God JEHOVAH noemt Zichzelf niet de God van oorlog, maar de God van vre-

de. Hoewel Hij oorlog in deze wereld toestaat, soms voor noodzakelijke en nuttige doeleinden. Hoewel Hij er toezicht op houdt en Zichzelf zelfs de Heere noemt, machtig in de strijd, verafschuwt Zijn heilige geest bloedvergieten en strijd.
Zijn genadige Geest ziet niet graag dat mensen elkaar afslachten. Hij is nadrukkelijk, alleen, en volledig, en zonder voorbehoud, 'de God van vrede'. Vrede is Zijn vreugde. 'Vrede op aarde en welwillendheid jegens de mensen.' Vrede in de hemel (voor dat doel verdreef Hij de engelen). Vrede in Zijn hele universum is Zijn hoogste wens en Zijn grootste vreugde.
Als je God in de Drie-eenheid van Zijn personen voor een paar ogenblikken beschouwt, zul je zien dat in elk van hen - Vader, Zoon en Heilige Geest - de titel treffend en correct is, 'de God van vrede'. Er is *God, de eeuwige Vader*. Hij is de God van de vrede, want Hij heeft van alle eeuwigheid het grote verbond van de vrede gepland, waardoor Hij rebellen tot Zich zou kunnen brengen en vreemden en vreemdelingen tot mede-erfgenamen met de heiligen en tot mede-erfgenamen met Zijn Zoon Christus Jezus zou kunnen maken.
Hij is de God van vrede, want Hij rechtvaardigt en geeft daardoor vrede in de ziel. Hij nam Christus aan en als de God van de vrede bracht Hij Hem terug uit de dood. En Hij verordende vrede, eeuwige vrede met Zijn kinderen, door het bloed van het eeuwige verbond. Hij is de God van vrede.
Zo is *Jezus Christus*, de tweede persoon, de God van vrede, want 'Hij is onze vrede, die beide één heeft gemaakt en de tussenmuur tussen ons heeft afgebroken.' Hij maakt vrede tussen God en de mens. Zijn bloed, dat op de vurige toorn van God werd gesprenkeld, veranderde die in liefde, of liever, dat wat in toorn had moeten uitbarsten, hoewel het altijd liefde was, mocht zich tonen in liefdevolle vriendelijkheid door het wonderbaarlijke middelaarschap van Jezus Christus.
En Hij is de God van vrede omdat Hij vrede maakt in het geweten en in het hart. Als Hij zegt: 'Komt allen tot Mij die belast zijt', geeft Hij 'rust' en met die rust geeft Hij 'de vrede van God die alle verstand te boven gaat', die ons hart en onze geest bewaart. Hij is bovendien de God van vrede in de Kerk, want overal waar Jezus Christus woont, schept Hij een heilige vrede. Zoals in het geval van de oude Aäron, sijpelt de zalf die op het hoofd van Christus is gegoten naar beneden tot in de rokken van Zijn gewaden en daardoor geeft Hij vrede - vrede door de vrucht van de

lippen en vrede door de vrucht van het hart - aan allen die Jezus Christus oprecht liefhebben.
Zo is de *Heilige Geest* de God van vrede. Hij bracht vrede toen chaotische materie in verwarring was, door het gebroed van Zijn vleugels - Hij liet orde verschijnen waar eens niets dan duisternis en chaos was. Dus in donkere chaotische zielen is Hij de God van vrede. Als winden van de bergen van de Sinaï en rukwinden uit de put van de hel over de benauwde ziel waaien - als onze ziel, dwalend naar rust, van binnen bezwijkt - dan spreekt Hij vrede tot onze zorgen en geeft Hij rust aan onze geesten.
Wanneer we door aardse zorgen worden heen en weer geslingerd zoals de zeevogel, op en neer, op en neer, van de basis van de golf tot de kruin van de golven, zegt Hij: 'Vrede, wees stil.' Hij is het die op de sabbatdag Zijn volk in een staat van vredige rust brengt en hen vraagt te genieten van:

> ***'Die heilige kalmte, die zoete rust***
> ***die niemand kent behalve hij die het voelt.'***

En Hij zal de God van vrede zijn wanneer Hij in het laatste uur van het leven de stroom van de Jordaan tot bedaren zal brengen, al het gehuil van de duivels tot zwijgen zal brengen, ons vrede met God zal geven door Jezus Christus en ons veilig in de hemel zal laten landen. Gezegende Drie-eenheid! Hoe we U ook beschouwen, als Vader, Zoon of Heilige Geest, toch is Uw naam driemaal welverdiend - de God van vrede en de God van liefde.
Laten we nu op het onderwerp ingaan en zien waarin God een God van vrede is. We merken op dat Hij de God van vrede is, omdat Hij de vrede oorspronkelijk geschapen heeft. Hij is de God van vrede, want Hij is de hersteller ervan, hoewel er oorlogen zijn uitgebroken door de zonde. Hij is de God van de vrede, omdat Hij de vrede bewaart wanneer deze is gemaakt. En Hij is de God van vrede omdat Hij uiteindelijk de vrede tussen al Zijn schepselen en Zichzelf zal vervolmaken en voltooien. Hij is dus de God van vrede.

I. Ten eerste is Hij de God van vrede, omdat Hij NIETS dan vrede heeft geschapen.
Ga in je verbeelding terug naar het moment waarop de majestueuze Vader uit Zijn eenzaamheid stapte en met het scheppingswerk begon. Stel

jezelf het moment voor waarop Hij het woord spreekt en de eerste materie wordt gevormd. Voor die tijd was er noch ruimte, noch tijd, noch iets bestaands, behalve Hijzelf. Hij spreekt en het gebeurt. Hij gebiedt en het staat vast.
Zie hoe Hij uit Zijn machtige handen sterren strooit, zo talrijk als de vonken van een aambeeld. Zie hoe door Zijn woord werelden worden gevormd en zware lichtbollen door de onmetelijkheid rollen die Hij eerst tot hun woonplaats had verordend. Hef nu je ogen op en aanschouw deze grote dingen die Hij allen geschapen heeft. Laat de vleugels van je verbeelding je meevoeren door de onmetelijkheid van de ruimte en het onmetelijke diepe, en kijk of je ergens het minste teken of spoor van oorlog kunt ontdekken.
Ga er doorheen van het noorden naar het zuiden, van het oosten naar het westen, en kijk goed of je niet één teken van onenigheid kunt ontdekken - of er niet één universele harmonie is, of niet alles lieflijk, zuiver en goed is. Kijk of er in de grote harp van de natuur niet één snaar is die, wanneer hij door de vinger van zijn Maker wordt aangeraakt, disharmonie voortbrengt. Kijk of de pijpen van dit grote orgel dat God gemaakt heeft niet allemaal harmonieus spelen. Let goed op en noteer het.
Zijn er wallen gevormd voor oorlog? Zijn er speren en zwaarden? Zijn er klaroenen en trompetten? Heeft God iets geschapen waarmee Hij Zijn schepselen kan vernietigen en Zijn rijk kan verlaten? Nee. Alles is vredig boven, onder en rondom. Alles is vrede, er is niets anders dan kalmte en rust.
Let op wanneer Hij de engelen maakt. Hij spreekt - gevleugelde serafijnen vliegen in het rond en cherubijnen flitsen op vleugels van vuur door de lucht. Hij spreekt en massa’s engelen in hun verschillende hiërarchieën worden naar voren gebracht, terwijl Jezus Christus als een machtige Prins van engelen wordt verordend om hun Hoofd te zijn. Is er nu in één van die engelen één teken van verdriet?
Heeft God, toen Hij hen maakte, één van hen tot Zijn vijand gemaakt? Heeft Hij één van hen gemaakt met de minste onverzoenlijkheid of kwaadwilligheid in zijn boezem? Vraag het de blinkende cohorten en zij zullen je zeggen: ‘Wij zijn niet gemaakt voor de oorlog, maar voor de vrede. Hij heeft ons niet gemaakt tot geesten van strijd, maar tot geesten van liefde, vreugde en rust.’
En indien zij zondigden, deed Hij hen niet zondigen. *Zij* deden het. Zij brachten onheil in de wereld uit eigen beweging. God schiep geen oorlog.

De boze engel bracht het eerst - overgelaten aan zijn vrije wil, viel hij. De uitverkoren engelen, bevestigd door goddelijke genade, hielden stand. Maar God was niet de schepper van oorlog of strijd. Satan bedacht uit zichzelf de rebellie, maar God was er niet de auteur van.
Hij kan het van alle eeuwigheid voorzien hebben en er kan zelfs in zekere zin gezegd worden dat Hij het verordend heeft om Zijn rechtvaardigheid en Zijn glorie te openbaren en om Zijn barmhartigheid en soevereiniteit te tonen door de mens te verlossen - maar God had er geen enkele hand in. De Eeuwige veroordeelt oorlog. Hij was er niet de aanstichter van. Satan leidde de bus, die morgenster die samen met de rest zong, viel uit zichzelf. God was niet de auteur van zijn verwarring, maar de auteur van eeuwige en gezegende orde.
Kijk ook naar God in de schepping van deze wereld. Ga de tuin van Eden binnen. Loop er op en neer. Leun achterover onder de bomen en geniet van de vruchten. Zwerf door de hele wereld. Ga aan zee zitten of strek je uit op een berg. Zie je het minste teken van oorlog? Niets lijkt erop. Er is niets van tumult en lawaai, geen voorbereiding van vernietiging.
Zie Adam en Eva: hun dagen zijn altijd zonnig, hun nachten zijn zwoele avonden van zoete rust. God heeft niets in hun hart gelegd dat hen kan verstoren. Hij heeft geen kwade wil tegen hen, maar integendeel, Hij wandelt ‘s avonds met hen onder de bomen in de koelte van de dag. Hij verwaardigt Zich om met Zijn schepselen te praten en gemeenschap met hen te hebben.
Hij is op geen enkele manier de auteur van de huidige verwarring in deze wereld. Die is door onze eerste ouders teweeggebracht door de verleiding van de boze. God heeft deze wereld niet geschapen voor strijd. Toen Hij haar voor het eerst schiep, was vrede, vrede, vrede de universele orde van de dag. Moge er een tijd komen dat er weer vrede op deze grote aarde komt en rust in deze wereld!
Zie je niet dat God de God van de vrede is, omdat Hij het oorspronkelijk geschapen heeft? Toen Hij Zijn schepping ‘zeer goed’ verklaarde, was het zonder de minste uitzondering een vreedzame schepping. God is de God van vrede.
Maar ten tweede is Hij de God van de vrede *omdat Hij die herstelt*. Niets laat zien dat een mens veel meer van vrede houdt dan wanneer hij probeert vrede te stichten tussen anderen. Of wanneer anderen hem beledigd hebben, probeert hij vrede te stichten tussen hemzelf en hen. Als ik te allen tijde vrede met mezelf zou kunnen hebben en nooit ruzie zou

uitlokken, zou ik natuurlijk als een vredelievende geest moeten worden beschouwd. Maar als andere mensen ervoor kiezen om ruzie met me te maken en het niet met me eens zijn, en ik verlang ernaar en ga doelbewust aan de slag om een verzoening tot stand te brengen, dan zegt iedereen dat ik een man van vrede ben. 'Zalig de vredestichters, want zij zijn de kinderen van God.'
God is de grote vredestichter en dus is Hij inderdaad de God van de vrede. Toen Satan viel, was er oorlog in de hemel. God sloot daar vrede, want Hij sloeg Satan en wierp hem en al zijn rebellen in het eeuwige vuur. Hij sloot vrede door Zijn macht en majesteit, want Hij verdreef hem uit de hemel en verjoeg hem met zijn vlammende brandmerk, om nooit meer de heilige vloer van gelukzaligheid te verontreinigen en nooit meer het Paradijs in gevaar te brengen door zijn gelijken in de hemel te misleiden. Zo maakte Hij vrede in de hemel door Zijn macht.
Maar toen de mens viel, maakte God vrede, niet door Zijn macht, maar door Zijn genade. De mens zondigt. Arme mens! Merk op hoe God hem achterna gaat om vrede met hem te sluiten! 'Adam, waar zijt gij?' Adam heeft nooit gezegd: 'God, waar zijt gij?' Maar God kwam Adam achterna en Hij leek met een stem van genegenheid en medelijden te zeggen: 'Adam, arme Adam, waar zijt gij? Ben je een God geworden? De boze geest zei dat je een God zou zijn - ben je dat?
Waar ben je nu, arme Adam? Je was eens in heiligheid en volmaaktheid, waar ben je nu?'
En Hij zag de spijbelaar Adam wegrennen van zijn Meester, wegrennen van de grote Vredestichter, om zich te verbergen onder de bomen van de tuin. Opnieuw roept God: 'Adam, waar zijt gij?' Maar hij zegt: 'Ik hoorde Uw stem in het midden van de hof, en ik was bang, want ik was naakt, en ik verborg mij.'
En God zegt: 'Wie heeft u gezegd dat gij naakt waart?' Hoe vriendelijk is Hij. Je kunt zien dat Hij toen al een vredestichter was. Maar als Hij, nadat Hij de slang had vervloekt en de vervloekte schuin op de grond had gestuurd, met Adam komt praten, zie je Hem nog meer als Vredestichter. 'Ik zal,' zei Hij, 'vijandschap zetten tussen u en de vrouw, tussen uw zaad en haar zaad. Het zal uw kop vermorzelen en gij zult zijn hiel vermorzelen.'
Daar maakte Hij vrede door het bloed van het kruis. Denk echter niet dat dat de eerste voorbereiding van vrede was die God ooit maakte. Dat was de eerste vertoning ervan, maar Hij had van alle eeuwigheid vrede ge-

maakt. Door het verbond dat Hij van alle eeuwigheid met Jezus Christus had gesloten, hadden Gods mensen vrede met God.
Hoewel God zag dat de mens zou vallen, hoewel Hij voorzag dat Zijn uitverkorenen met de rest zouden afwijken van rechtschapenheid en Zijn vijanden zouden worden, toch sloot Hij lang voor de val een verbond met Jezus, waarin Jezus bepaalde dat Hij de schulden van al Zijn volk zou betalen, en de Vader namens hen daadwerkelijk en positief hun zonden vergaf, hun personen rechtvaardigde, hun schuld wegnam, hen vrijsprak, hen aannam en ontving tot vrede met Hem. Hoewel dat nooit ontwikkeld werd tot de zondeval, en hoewel het voor ieder van ons pas bekend wordt als we geloven, was er altijd vrede tussen God en de uitverkorenen.
Ik moet je een verhaal vertellen over een arme metselaar die een ongeluk kreeg en iedereen dacht dat hij zou sterven, en hij stierf ook.
Een geestelijke zei tegen hem: ‘Mijn arme kerel, ik ben bang dat je zult sterven. Probeer vrede te sluiten met God.’ Met tranen in zijn ogen keek hij de geestelijke aan en zei: ‘Vrede sluiten met God, meneer? Ik dank God dat die voor mij gemaakt is in het eeuwige verbond door Jezus Christus, lang voordat ik geboren was.’
Zo geliefd was het. Er was een vrede, een volmaakte vrede die God sloot met Zijn Zoon. Jezus was niet slechts onze ambassadeur, maar Hij *was* onze vrede. Niet slechts de vredemaker, maar *onze vrede*. En omdat er vóór alle werelden een Christus was, was er vóór alle werelden vrede. Omdat er altijd een Christus zal zijn, zal er altijd vrede zijn tussen God en al diegenen die geïnteresseerd zijn in het verbond.
Oh, als we maar kunnen voelen dat we in het verbond zijn, als we weten dat we bij het uitverkoren ras horen en gekocht zijn met verlossend bloed, dan kunnen we ons verheugen omdat God voor ons de Hersteller van breuken is geweest, de Bouwer van steden om in te wonen, en ons vrede heeft gegeven die we eens verloren hadden. Hij is de Hersteller van vrede.
Ten derde is *Hij de bewaarder van vrede*. Wanneer ik vrede *in de wereld* zie, schrijf ik dat toe aan God. En als het voortduurt, zal ik altijd geloven dat het komt doordat God ingrijpt om oorlog te voorkomen. De materialen waaruit deze grote wereld is opgebouwd zijn zo brandbaar dat ik altijd bang ben voor oorlog. Ik vind het niet verbazingwekkend dat de ene natie tegen de andere strijdt - ik vind het veel verbazingwekkender dat ze niet allemaal onder de wapenen zijn.
Vanwaar komen oorlogen en gevechten? Komen die niet voort uit uw begeerten? Als we bedenken hoeveel lust er in de wereld is, kunnen we

ons goed voorstellen dat er meer oorlog zou zijn dan we zien. Zonde is de moeder van oorlogen, en als we bedenken hoe overvloedig zonde is, hoeven we ons er niet over te verwonderen dat ze er vele voortbrengt. We mogen ze verwachten. Als de komst van Christus inderdaad nabij is, dan moeten we oorlogen en geruchten van oorlogen verwachten in alle volken op aarde. Maar als de vrede bewaard blijft, dan beschouwen we dat als een onmiddellijke tussenkomst van God. Als we dus vrede tussen de naties willen, laten we die dan zoeken bij God, die de grote Vredestichter is.

Maar er is een *innerlijke vrede die* alleen God kan bewaren. Heb ik vrede met mezelf, met de wereld en met mijn Maker? Als ik die vrede wil behouden, dan kan alleen God die bewaren. Ik weet dat er mensen zijn die ooit vrede genoten, maar die die nu niet meer bezitten. Sommigen van jullie hadden ooit vertrouwen in God, maar zijn dat misschien kwijtgeraakt. Jullie dachten ooit dat jullie in een glorieuze staat verkeerden, waarvan jullie nu enigszins afgeweken lijken te zijn.

Geliefden, niemand anders dan God kan vrede in het hart bewaren, want Hij is de enige die dat kan. Sommige mensen praten over twijfels en angsten en lijken te denken dat ze heel toelaatbaar zijn. Ik heb sommigen horen zeggen: ‘Welnu, een zeeman in de zon kent zijn positie en weet waar hij is, hij twijfelt niet. Maar als de zon zich terugtrekt, kan hij zijn lengte- en breedtegraad niet zeggen en weet hij niet waar hij is.’

Dat is echter geen eerlijke beschrijving van het geloof. Altijd naar de zon willen kijken is willen leven door te zien. Maar door geloof leven is zeggen: ‘Ik kan mijn lengte- en breedtegraad niet bepalen, maar ik weet dat de kapitein aan het roer staat en ik zal Hem overal vertrouwen.’ Maar toch kun je niet in die vredige gemoedstoestand blijven, tenzij je God in het schip hebt om je te helpen glimlachen naar de storm. We kunnen soms vredig zijn, maar als God weggaat, dan beginnen we ruzie met onszelf te maken! Alleen God kan vrede bewaren.

Wegloper! Ben je het kwijt? Ga en zoek het opnieuw bij God.

Christen! Is je vrede aangetast? Ga naar God en Hij kan tegen elke twijfel zeggen: ‘Ga liggen, twijfel’ en tegen elke angst: ‘Ga weg’. Hij kan tegen elke wind die over je ziel kan waaien zeggen: ‘Vrede, wees stil,’ want Hij is de God van de vrede, omdat Hij die bewaart. Vertrouw op Hem.

Ten vierde is God de God van de vrede *omdat Hij deze uiteindelijk zal vervolmaken en voltooien*. Er is nu oorlog in de wereld. Er is een boze geest die heen en weer wandelt, een rusteloos wezen, gretig als een leeuw om

te verslinden, die door dorre plaatsen wandelt, rust zoekt en geen rust vindt. En er zijn mensen betoverd door die boze geest, die in oorlog zijn met God en met elkaar.
Maar er komt een tijd - laten we nog even wachten - dat er vrede op aarde zal zijn en vrede in al Gods heerschappijen. Over een paar jaar verwachten we een blijvende en eeuwigdurende vrede op aarde. Misschien zal Jezus Christus, de Zoon van God, morgen weer komen, zonder zondoffer tot verlossing.
Wij weten noch de dag noch het uur waarop de Zoon des mensen zal komen, maar Hij zal met een schreeuw en bazuingeschal neerdalen uit de hemel. Hij zal komen, maar niet zoals Hij ooit kwam - een arm en nederig mens - maar een glorieus en verheven vorst. Dan zal Hij oorlogen doen ophouden.
Vanaf die dag en tot in eeuwigheid zullen zij het nutteloze roer hoog ophangen en geen oorlog meer bestuderen. De leeuw zal zich neerleggen bij het geitje en stro eten zoals de os. De schorpioen en de slang zullen hun kwetsende krachten verliezen. Het gespeende kind zal de leeuw en de luipaard leiden, met zijn kleine handjes.
De dag komt eraan, en dat snel, waarop er op aarde geen enkele man zal zijn die zijn broeder haat, maar waarop ieder in de ander een broeder en een vriend zal vinden. En we zullen in staat zijn om te zeggen, zoals de oude dichter deed, maar in een grotere zin: 'Ik weet niet of er één Engelsman in leven is met wie ik het één jota meer oneens ben dan met het kind dat vannacht geboren wordt.'
We zullen allemaal verenigd zijn. Nationaliteiten zullen worden tenietgedaan, want één gemaakt, en de Heere Jezus Christus zal Koning zijn over de hele aarde. Na die tijd zal de voleinding van de vrede komen, wanneer de laatste grote dag voorbij zal zijn, en de rechtvaardigen van de goddelozen gescheiden zullen zijn, wanneer de monsterstrijd van Armageddon gestreden en gewonnen zal zijn, wanneer alle rechtvaardigen in de hemel verzameld zullen zijn, en de verlorenen naar de hel gestuurd zullen zijn. Waar is dan nog ruimte voor strijd? Kijk naar de vijand, gekneusd en verminkt in de put, voortdurend huilend, de slachtoffers van Gods wraak. Zij vrezen geen oorlog. Daar is Satan zelf, gekroond, gekneusd, gehavend, gedood. Zijn hoofd is gebroken. Daar ligt hij ontdaan - een koning zonder kroon. Van hem kan geen oorlogsangst uitgaan. En let op de engelen die ooit onder zijn heerschappij stonden - kunnen zij opstaan? Nee. Ze kronkelen in martelingen en bijten in ellende in hun ijzeren banden.

Zij hebben geen macht om een lans op te heffen tegen de God van de hemel.
En kijk naar de zondige mens, die vanwege zijn zonde veroordeeld is om bij deze gevallen wezens te wonen - kan hij zijn Maker opnieuw provoceren? Zal hij opnieuw lasteren? Kan hij zich verzetten tegen het Evangelie? Nee, opgesloten in kerkers van heet ijzer, daar is hij, een verachtelijke, geruïneerde geest. Tienduizend keer tienduizend verloren en omgekomen zondaars zijn daar. Maar als ze zich allemaal zouden verenigen in een plechtig verbond om de banden van de dood te verbreken en de wetten van de gerechtigheid te verbreken, dan zou Hij die in de hemel zit hen uitlachen, de Heere zou hen bespotten. Vrede wordt voltooid omdat de vijand is verpletterd.
Kijk dan daarboven. Er is geen angst voor oorlog van die heldere geesten. De engelen kunnen nu niet vallen, hun proeftijd is voor altijd voorbij, een tweede Satan zal nooit een derde deel van de sterren van de hemel met zich meesleuren. Geen enkele engel zal nog wankelen, en de vrijgekochte geesten, bloedgekocht en gewassen in de fontein van Jezus' bloed, zullen nooit meer vallen.
De universele vrede is gekomen, de olijftak heeft de laurier overleefd, het zwaard is afgeschud, de banieren zijn opgerold, de vlekken van bloed zijn uit de wereld gewassen. Opnieuw beweegt ze in haar baan en zingt ze zoals haar zustersterren, maar het enige lied is vrede, want de God die haar gemaakt heeft is de God van vrede.

II. Nu komen we bij de ZEGENBEDE.
'De God van vrede zij met u allen.' Ik sta niet op het punt om jullie toe te spreken over die innerlijke vrede die in het hart rust. Ik weet zeker dat ik boven alles wens dat je altijd vrede met je geweten mag hebben en vrede met God. Moge je altijd weten dat je het bloed van Jezus hebt om op te pleiten, dat je Zijn gerechtigheid hebt om je te bedekken, dat je Zijn verzoening hebt om voor jou te voldoen, en dat er niets is dat jou pijn kan doen. Maar ik wil jullie als kerk aansporen tot vrede.
Allereerst wil ik jullie eraan herinneren dat er een grote behoefte is om dit gebed voor jullie allemaal te bidden, omdat *er in alle samenlevingen vijanden van de vrede op de loer liggen.* Petrarca zegt dat er vijf grote vijanden van vrede zijn: gierigheid, ambitie, afgunst, woede en trots. Ik zal ze een beetje veranderen, maar hetzelfde aantal gebruiken. In plaats van gierigheid zal ik beginnen met *dwaling*.

Een van de grootste middelen om vrede te vernietigen is dwaling. Dwaling in de leer leidt tot de meest betreurenswaardige gevolgen met betrekking tot de vrede van de kerk. Ik heb gemerkt dat de grootste uitvallen zich voordoen onder degenen die het meest dwalen in de leer. Hoewel ik toegeef dat sommige Calvinisten de meest ruzieachtige groep ademhalers zijn, is dit de reden - hoewel zij het grootste deel van de waarheid hebben, laten velen van hen iets belangrijks weg, en daarom kastijdt God hen omdat zij enkele van Zijn beste kinderen zijn.
Het is misschien een teken van leven dat ze zo graag de waarheid willen, dat ze elkaar doden om die te krijgen, maar ik zou willen dat ze ophielden met ruziemaken, want het is een schande voor onze godsdienst. Als ze meer vrede hadden, zou ik misschien beter hopen op de vooruitgang van de waarheid. Iedereen zegt tegen me: ‘Kijk eens naar je broeders! Ik heb nog nooit in mijn leven zo’n stel moordenaars gezien. Ik heb nog nooit een kerk gezien waar ze het evangelie hebben, waar ze niet altijd ruzie maken.’
Nou, dat is bijna de waarheid en ik schaam me om het te bekennen. Ik bid God echter om wat meer vrede te zenden waar Hij het evangelie heeft gezonden. Er zijn echter twisten onder onze tegenstanders die we niet zien. De bisschop gebruikt zijn sterke hand en de mensen durven het niet oneens te zijn. De voorganger heeft zoveel macht en gezag dat één beweging van zijn fluwelen hand voldoende is om alles neer te slaan, want er is geen vrijheid.
Ik heb liever ruzie in de kerk dan dat alle leden slapen. Ik heb liever dat ze tot dwalingen vervallen dan dat ze in onverschilligheid blijven zitten. Van dode kerken verwacht je nooit ruzie, maar waar een beetje leven is, als er dwalingen zijn, ontstaat er altijd ruzie. Wat is het meest strijdlustige kerkgenootschap dat nu bestaat? Niemand zou er moeite mee hebben om onze uitstekende vrienden, de Wesleyanen, aan te wijzen, want juist op dit moment maken ze ruzie en zoeken ze fouten bij elkaar, splitsen ze zich op in talloze secties en maken ze gereformeerde kerken, enzovoort.
Wat is daarvan de oorzaak? Omdat ze helemaal op het verkeerde spoor zitten wat betreft kerkregering en wat betreft sommige andere dingen. John Wesley was een goed man in het maken van kerken, durf ik te zeggen. Maar hij begreep niet wat de kerk in deze tijd zou moeten zijn. Honderd jaar geleden misschien wel, maar hij bond zijn arme volgelingen te strak vast en nu proberen ze uit te breken in vrijheid en onafhankelijkheid.

Als ze het in het begin bij het rechte eind hadden gehad, waren ze misschien doorgegaan en hadden duizend jaar hun systeem niet bedorven. Het zou het nu net zo goed gedaan hebben als toen. Fout is de wortel van bitterheid in de kerk. Geef ons gezonde leer, gezonde praktijk, gezonde kerkregering en je zult zien dat de God van vrede met ons zal zijn. Broeders, probeer dwaling uit je eigen hart te verdrijven. Als iemand van jullie niet echt gelooft in de grote kardinale leer van het evangelie, dan smeek ik je om voor het welzijn van de kerk de kerk te verlaten, want we willen mensen die de waarheid liefhebben.

De volgende vijand van vrede is *eerzucht*. 'Diotrephes wil graag de overhand hebben,' en die kerel heeft veel gelukkige kerken bedorven. Een man wil misschien niet de eerste zijn, maar hij is bang dat een ander dat wordt en daarom wil hij hem neerzetten. Zo zoeken broeders en zusters fouten - ze zijn bang dat zo iemand te snel zal gaan, en dat zo iemand anders te snel zal gaan. De beste manier is om te proberen net zo snel te gaan als *hij*.

Het heeft geen zin om fouten te zoeken omdat sommigen misschien een beetje de overhand hebben. Want wat is overhand? Het is de overhand van het ene diertje boven het andere. Kijk maar eens in een waterdruppel. Een van die kleine diretjes is vijf keer zo groot als een ander, maar daar denken we nooit aan. Ik durf te zeggen dat hij heel groot is en denkt: 'Ik heb de overhand in mijn druppel.' Maar hij denkt niet dat de mensen in Park Street ooit over hem praten.

Dus we leven in deze kleine druppel van de wereld, niet veel groter in Gods achting dan een druppel in de emmer, en de een van ons lijkt een beetje groter dan de ander - een worm een beetje boven zijn mede worm. Maar o, wat worden we groot! En we willen een beetje groter worden, een beetje meer op de voorgrond treden, maar wat heeft dat voor zin? Want als we ooit zo groot zijn geworden, dan zijn we zo klein dat een engel ons niet zou vinden als God hem niet vertelde waar we waren.

Wie heeft er in de hemel ooit iets gehoord over keizers en koningen? Kleine minuscule insecten - God kan het dierlijke zien, daarom kan Hij ons zien - maar als Hij geen oog had om het allerkleinste te zien, zou

Hij ons nooit ontdekken. Mogen we nooit ambitie krijgen in deze kerk. De beste ambitie is: wie zal de dienaar van allen zijn? Vreemden willen heerschappij hebben, maar kinderen willen dat de vader heerschappij heeft en de vader alleen.

De volgende vijand van vrede is *boosheid*. Er zijn mensen in de wereld

die het niet kunnen helpen om heel snel boos te worden. Ze worden plotseling heel toornig. Terwijl anderen die niet hartstochtelijk zijn, die er langer over doen om boos te worden, bang genoeg zijn als ze wel spreken. Anderen die helemaal niet durven te spreken, zijn nog erger, want zij gaan hun woede broeien.

'Hun woede koesteren om het warm te houden.'

Ze worden chagrijnig, zijn het met iedereen oneens en blijven maar mopperen. Ze zijn als honden in de kudde, die alleen maar blaffen en geen vacht geven. O die nare boosheid! Als die de kerk binnendringt, splijt hij haar in stukken. Op de een of andere manier kunnen we het niet helpen dat we soms boos worden. O, dat we in de kerk konden komen en onszelf achter ons konden laten! Er is niemand voor wie ik zo graag zou weglopen als voor mezelf.
Probeer, geliefden, je humeur in bedwang te houden en als je het niet helemaal eens bent met een andere broeder, denk dan niet dat het nodig is hem op de ogen te slaan om hem te laten zien. Dat is het ergste in de hele wereld om te doen - hij zal er niet beter door zien, want...

'De man die tegen zijn wil overtuigd is,
is nog steeds dezelfde mening toegedaan.'

Jaloezie is een ander angstaanjagend kwaad. De ene dominee is misschien jaloers op de andere, omdat de ene kerk vol is en de andere niet. Hoe kunnen leraren het met elkaar eens worden in de zondagsschool als daar afgunst heerst? Hoe kunnen kerkleden het met elkaar eens zijn als er afgunst in sluipt? Een lid denkt dat een ander hoger wordt aangeslagen dan hij verdient. Maar, geliefden, er wordt veel te veel aan jullie gedacht. Maar per slot van rekening maakt het niet uit hoe de mensen over je denken, het maakt alleen uit wat God van je denkt, en God denkt evenveel aan Klein-Geloof als aan Groot-Hart. Hij denkt evenveel aan mevrouw Wanhoop als aan Christinne zelf. Verdrijf dus dat 'groenogige monster' en houd hem op een afstand.
En dan is er nog de *hoogmoed*, die aanleiding geeft tot boosheid en kwaad bloed. In plaats van vriendelijk te zijn voor elkaar en 'neerbuigend te zijn voor mensen van lage stand', willen we dat elke vorm van respect aan ons wordt gegeven, dat we tot heren en meesters worden gemaakt. Ik weet

zeker dat dit nooit kan bestaan in een vreedzame kerk.
Hier zijn dus onze vijf grootste vijanden. Ik wou dat ik ze allemaal kon zien executeren. Verban ze, transporteer ze voor altijd, stuur ze weg tussen leeuwen en tijgers - we willen geen van hen in ons midden. Maar hoewel ik zo spreek, is het niet omdat ik denk dat een van hen door en door bij jullie is binnengeslopen, maar omdat ik ze weg had willen houden. Ik ben zeer jaloers in deze zaak. Ik ben altijd bang voor de minste onenigheid en ik verlang dat de God van de vrede altijd bij ons is.
Laat me je nu kort de gepastheid van dit gebed tonen. We zouden inderdaad vrede onder elkaar moeten hebben. Jozef zei tegen zijn broeders toen ze naar huis gingen naar het huis van zijn vader: 'Ziet toe dat gij onderweg niet afdwaalt.' Er was iets buitengewoon moois in die vermaning. 'Ziet toe dat *gij* niet van de weg afdwaalt.' Jullie hebben allemaal één vader. Jullie zijn van één familie. Laat mannen van twee naties het oneens zijn, maar jullie zijn van het zaad van Israël, jullie zijn van één stam en één natie. Jullie thuis is in één hemel. 'Ziet toe dat gij niet van *de weg* valt.'
De weg is ruw. Er zijn vijanden die je tegenhouden. Zorg ervoor dat als je uitvalt als je naar huis gaat, je niet onderweg afdwaalt. Blijf bij elkaar. Sta elkaar bij. Verdedig elkaars karakter. Toon voortdurende genegenheid, want onthoud dat je alles zult willen hebben. De wereld haat je omdat je niet van de wereld bent.
Oh! Jullie moeten ervoor zorgen dat jullie van elkaar houden. Jullie gaan allemaal naar hetzelfde huis. Jullie kunnen het hier oneens zijn, en niet met elkaar spreken, en je bijna schamen om aan dezelfde tafel te zitten, zelfs bij het avondmaal, maar jullie zullen allemaal samen moeten zitten in de hemel. Val daarom niet uit elkaar onderweg.
Denk nog eens na over de grote barmhartigheden die jullie samen hebben gedeeld. Jullie zijn allemaal vergeven, jullie zijn allemaal aangenomen, verkozen, gerechtvaardigd, geheiligd en aangenomen. Zie toe dat *jullie* niet uitvallen wanneer jullie zoveel barmhartigheden hebben, wanneer God jullie zoveel heeft gegeven. Jozef heeft jullie zakken gevuld, maar als hij iets extra's in Benjamins zak heeft gedaan, maak daar dan geen ruzie over met Benjamin, maar verheug je omdat jullie zakken vol zijn. Jullie hebben allemaal genoeg, jullie zijn allemaal veilig, jullie zijn allemaal ontslagen met een zegen, en daarom zeg ik nogmaals: 'Ziet toe dat gij niet uitvalt langs de weg.'
Welnu, geliefde broeders, is er iets dat ik vanmorgen tot u kan richten op-

dat u altijd in vrede en liefde zult wonen? God is gelukkig begonnen met een gezegende opwekking onder ons, en onder onze middelen, door de hulp van God, zal die opwekking zich door het hele koninkrijk verspreiden. We hebben gezien dat 'het woord van de Heere snel en krachtig is'. We weten dat er niets is dat de voortgang van Zijn koninkrijk kan stoppen en er is niets dat jullie succes als kerk kan belemmeren, behalve dit.
Als de ongelukkige dag zou aanbreken - laat die dag vervloekt zijn als hij aanbreekt - als jullie het onder elkaar oneens zouden zijn, dan zou de bouw van het huis van de Heere meteen ophouden, als zij die de troffel dragen en de speren dragen niet zij aan zij staan - dan moet het werk van God wachten.
Het is droevig om te bedenken hoezeer onze glorieuze zaak belemmerd is door de verschillende uitvallen onder de discipelen van het Lam. We hebben elkaar, broeders, tot nu toe van harte en vurig liefgehad, en ik ben niet bang dat we dat altijd zullen blijven doen. Tegelijkertijd ben ik bezorgd om jullie, opdat er niet door welke mogelijkheid dan ook een wortel van bitterheid in jullie zou komen om jullie te verontrusten.
Laten we vanmorgen de banden van een man om jullie heen werpen, laten we ons verenigen met een drievoudig koord dat niet verbroken kan worden. Laten we u smeken elkaar lief te hebben. Laten we u door uw ene Heere, uw ene geloof, uw ene doopsel smeken om als één te blijven. Laten we u smeken, door ons grote succes, onze eenheid daarmee evenredig te laten zijn.
Denk eraan 'hoe goed en hoe aangenaam het is voor broeders om in eenheid samen te wonen!' De duivel wil dat jullie het oneens zijn en niets zal hem meer plezier doen dan dat jullie met elkaar overhoop liggen. De Moabieten en Ammonieten sneden elkaar de keel uit. Laat ons dat niet doen.

'Zij moeten in de strengste overeenstemming leven,
die dezelfde God gehoorzamen.'

Het is het voortdurende gekibbel en de jaloezie die de heilige naam van Christus te schande hebben gemaakt. Hij is verwond in het huis van Zijn vrienden. De pijlen die we naar elkaar hebben geschoten hebben ons meer pijn gedaan dan alles wat ooit uit de boog van de duivel is gekomen. We hebben meer schade toegebracht aan het schild van Christus door onze twisten dan Satan ooit heeft kunnen doen.

Ik smeek u, broeders, heb elkaar lief. Ik weet niet hoe ik zoiets als tweedracht onder *u* zou kunnen verdragen. Ik kan de spot van de wereld en het gelach van de ongelovige verdragen. Ik denk dat ik het martelaarschap zou kunnen verdragen, maar ik zou het niet kunnen verdragen om jullie verdeeld te zien. Ik smeek mijn God en Meester om mij eerst mijn lijkwade te laten dragen voordat ik ooit een zwaar gewaad draag vanwege jullie verdeeldheid.
Terwijl ik voel dat ik jullie liefde en genegenheid heb, en dat jullie met elkaar verbonden zijn, geef ik niet om de duivels in de hel, noch om de mensen op aarde. Wij zijn en zullen almachtig zijn, door God. En door geloof zullen we elkaar en Zijn waarheid trouw blijven. Laat iedereen in zichzelf besluiten: ‘Als er ruzie is, wil ik er niets mee te maken hebben.’ ‘Het begin van ruzie is als het uitlaten van water,’ en ik zal de kraan niet dichtdraaien. Als jullie ervoor zorgen dat de eerste druppel er niet in valt, ben ik zeker van de tweede. Broeders, nogmaals zeg ik omwille van het evangelie, omwille van de waarheid, opdat we onze vijanden uitlachen en ons verheugen met een onuitsprekelijke vreugde - laten we elkaar liefhebben.
Hoewel ik vanmorgen misschien niet tegen de wereldlingen heb gepreekt, heb ik jullie wel gevraagd om tegen hen te preken, want als jullie elkaar liefhebben, is dat een prachtige preek voor hen. Er is geen betere preek dan wat je met je eigen ogen kunt zien.
Ik ging afgelopen woensdag naar het Weeshuis, op Ashley Down, vlakbij Bristol, en zag dat wonder van geloof. Ik had een gesprek met die hemelse man, de heer Muller. Ik heb nog nooit in mijn leven zo’n preek gehoord als daar. Ze vroegen mij om tot de meisjes te spreken, maar ik zei: ‘Ik zou van mijn leven geen woord kunnen spreken.’ Ik had de hele tijd gehuild toen ik eraan dacht hoe God het gebed van deze lieve man had verhoord en hoe al die driehonderd kinderen door mijn Vader waren gevoed door het gebed van geloof.
Wat gewenst is, komt, zonder jaarabonnementen, zonder iets te vragen, gewoon uit de hand van God. Toen ik ontdekte dat het allemaal klopte wat ik had gehoord, was ik als de koningin van Sheba en had ik geen hart meer in mij. Ik kon alleen maar staan en naar die kinderen kijken en denken: heeft mijn hemelse Vader hen te eten gegeven en zou Hij mij en zijn hele familie niet te eten geven? Tot hen spreken? Ze hadden genoeg tegen mij gesproken, al hadden ze geen woord gezegd - tegen hen spreken? Ik vond mezelf tienduizend dwazen dat ik God niet beter geloofde.

Hier ben ik, ik kan Hem niet van dag tot dag vertrouwen, maar deze goede man kan Hem vertrouwen voor driehonderd kinderen. Als hij geen sixpence in zijn hand heeft, is hij nooit bang. ‘Ik ken God,’ zou hij kunnen zeggen, ‘te goed om aan Hem te twijfelen. Ik zeg tegen mijn God: ‘U weet wat ik vandaag nodig heb om deze kinderen te houden en ik heb niets. Mijn geloof wankelt nooit en mijn voorraad komt altijd.’
Simpelweg door op deze manier aan God te vragen, heeft hij (geloof ik) 17.000 pond opgehaald voor de bouw van een nieuw weeshuis. Als ik daar zo over nadenk, denk ik wel eens dat we de kracht van het geloof hier moeten uitproberen en kijken of we niet voldoende fondsen kunnen krijgen om een plaats op te richten waar de mensen kunnen zitten die samenkomen om het Woord van God te horen. Dan hebben we misschien een tabernakel van geloof en een weeshuis van geloof. God zendt ons dat en Hem komt alle eer toe.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE HEILIGE GEEST - DE GROTE LERAAR

NO. 50

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
18 NOVEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Maar wanneer Hij, de Geest der waarheid, gekomen is, zal Hij u in alle waarheid leiden: Want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij zal horen, dat zal Hij spreken; en Hij zal u de toekomende dingen tonen.'
Johannes 16:13

Deze generatie is geleidelijk, en bijna onmerkbaar, voor een groot deel een goddeloze generatie geworden. Een van de ziektes van de huidige generatie van de mensheid is hun geheime maar diepgewortelde goddeloosheid, waardoor ze zo ver zijn afgeweken van de kennis van God. De wetenschap heeft ons tweede oorzaken ontdekt, en daarom zijn velen de eerste Grote Oorzaak, de Auteur van alles, te veel vergeten.
Ze zijn zo ver in staat geweest om in geheimen te neuzen, dat het grote aanname van het bestaan van een God te veel verwaarloosd is. Zelfs onder de belijdende christenen is er een grote hoeveelheid godsdienst, maar te weinig godsvrucht. Er is veel uiterlijk formalisme, maar te weinig innerlijke erkenning van God, te weinig leven op God, leven met God en vertrouwen op God.
Vandaar het trieste feit dat wanneer je veel van onze gebedsplaatsen binnengaat, je zeker de naam van God zult horen noemen, maar behalve in de zegen zou je nauwelijks weten dat er een Drie-eenheid is. In veel plaatsen die gewijd zijn aan JEHOVAH wordt de naam van Jezus te vaak op de achtergrond gehouden. De Heilige Geest wordt bijna volledig verwaarloosd en er wordt heel weinig gezegd over Zijn heilige invloed. Zelfs godsdienstige mensen zijn in deze tijd voor een groot deel goddeloos geworden.
We hebben helaas meer prediking over God nodig. Meer prediking van die dingen die niet zozeer kijken naar het schepsel dat gered moet worden, maar naar God de Grote die geprezen moet worden. Mijn vaste

overtuiging is dat naarmate we meer oog hebben voor de heilige Godheid, de wonderbaarlijke Drie-eenheid in Eenheid, we een groter vertoon van Gods kracht en een heerlijker manifestatie van Zijn macht in onze kerken zullen zien.
Moge God ons een Christus-verheerlijkende, Geest-minnende bediening zenden - mannen die God de Heilige Geest in al Zijn ambten zullen verkondigen en die God de Heiland zullen loven als de Auteur en Voleinder van ons geloof. Zonder voorbij te gaan aan die grote God, de Vader van Zijn volk, die ons vóór alle werelden uitverkoren heeft in Christus Zijn Zoon, ons gerechtvaardigd heeft door Zijn gerechtigheid, en ons onvermijdelijk zal bewaren en ons in één zal verzamelen, in de voleinding van alle dingen op de laatste grote dag.
Onze tekst heeft betrekking op God de Heilige Geest. Van Hem en van Hem alleen zullen we spreken, als Zijn zoete invloed op ons zal rusten.
De discipelen waren door Christus onderwezen over bepaalde elementaire leer, maar Jezus onderwees Zijn discipelen niet meer dan wat wij de A B C van religie zouden moeten noemen. Hij geeft Zijn redenen hiervoor in het twaalfde vers: 'Ik heb u nog vele dingen te zeggen, maar gij kunt het nu niet verdragen.' Zijn discipelen waren geen bezitters van de Geest. Ze hadden de Geest voor zover het het werk van bekering betrof, maar niet voor wat betreft de zaken van heldere verlichting, diepgaand onderricht, profetie en inspiratie.
Hij zegt: 'Ik sta nu op het punt om te vertrekken en wanneer Ik van u ga, zal Ik de Trooster naar u zenden. Deze dingen kunt gij nu niet verdragen, maar wanneer Hij, de Geest der waarheid, gekomen zal zijn, zal Hij u in alle waarheid leiden.' Dezelfde belofte die Hij aan Zijn apostelen deed, geldt voor al Zijn kinderen. En als we deze doornemen, zullen we het als *ons* deel en erfgoed beschouwen, en zullen we onszelf niet beschouwen als indringers op het landgoed van de apostelen, of op hun exclusieve rechten en voorrechten. Want we bedenken dat Jezus zelfs tegen ons zegt: 'Wanneer Hij, de Geest der waarheid, gekomen is, zal Hij u in alle waarheid leiden.'
Als we uitsluitend bij onze tekst stilstaan, hebben we vijf dingen te zeggen. Ten eerste *wordt* hier *een verworvenheid genoemd* - kennis van alle waarheid. Ten tweede wordt hier *een moeilijkheid gesuggereerd* - namelijk dat we leiding nodig hebben in alle waarheid. Ten derde *wordt hier een persoon genoemd*: 'Wanneer Hij, de Geest, komt, zal Hij u in alle waarheid leiden.' Ten vierde wordt hier *gezinspeeld op een manier*: 'Hij zal u in

alle waarheid leiden.' Ten vijfde wordt hier *een teken gegeven van de werking van de Geest - we* kunnen weten of Hij werkt, doordat Hij 'ons in *alle* waarheid leidt' - in alles van één ding. Geen *waarheden*, maar *waarheid*.

I. Hier wordt EEN VERWORVENHEID genoemd, die kennis van alle waarheid is.
We weten dat sommigen denken dat leerstellige kennis van weinig belang is en geen praktisch nut heeft. Wij denken van niet. Wij geloven dat de wetenschap van de gekruisigde Christus en een oordeel over de leerstellingen van de Schrift buitengewoon waardevol zijn. Wij denken dat het juist is dat de christelijke bediening niet alleen opwekkend, maar ook onderrichtend moet zijn. Niet alleen opwekkend, maar ook verlichtend - dat het niet alleen een beroep doet op de hartstochten, maar ook op het begrip. Wij zijn er verre van te denken dat leerstellige kennis van secundair belang is. Wij geloven dat het een van de eerste dingen in het christelijke leven is, om de waarheid te kennen en die vervolgens in praktijk te brengen. We hoeven vanmorgen nauwelijks te vertellen hoe wenselijk het voor ons is om goed onderwezen te zijn in de dingen van het koninkrijk.
Ten eerste *geeft de natuur zelf* (wanneer ze geheiligd is door genade) *ons een sterk verlangen om alle waarheid te kennen*. De natuurlijke mens scheidt zichzelf af en bemoeit zich met alle kennis. God heeft een instinct in hem gelegd waardoor hij niet tevreden is als hij een mysterie niet tot op de bodem kan onderzoeken. Hij kan nooit tevreden zijn totdat hij geheimen kan ontrafelen. Wat wij nieuwsgierigheid noemen is iets dat God ons heeft gegeven en dat ons aanspoort om de kennis van natuurlijke dingen te onderzoeken.
Die nieuwsgierigheid, geheiligd door de Geest, wordt ook ingezet in zaken van hemelse wetenschap en hemelse wijsheid. 'Zegen de HEERE,' zei David, 'o mijn ziel, en *alles wat in mij is,* zegen zijn heilige naam!' Als er nieuwsgierigheid in ons is, dan moet die worden aangewend en ontwikkeld om de waarheid te zoeken. 'Alles wat in mij is,' geheiligd door de Geest, zou ontwikkeld moeten worden. En voorwaar, de Christen voelt een intens verlangen om zijn onwetendheid te begraven en wijsheid te ontvangen. Als hij in zijn natuurlijke staat hijgde naar aardse kennis, hoeveel vuriger is dan de wens om, indien mogelijk, de heilige mysteries van Gods Woord te ontrafelen!
Een echte christen leest en doorzoekt de Schrift altijd aandachtig, zodat hij in staat zal zijn om zichzelf te overtuigen van de belangrijkste waar-

heden. Ik heb niet veel op met iemand die de leer niet wil begrijpen. Ik kan me niet voorstellen dat hij in een goede positie verkeert als hij denkt dat het niet uitmaakt of hij een leugen of de waarheid gelooft, of hij ketter of orthodox is, of hij het Woord van God heeft ontvangen zoals het geschreven staat, of zoals het door de mens is verdund en verkeerd geïnterpreteerd.
Gods Woord zal voor een christen altijd een bron van grote betrekking zijn. Een heilig instinct in hem zal hem ertoe brengen het te onderzoeken. Hij zal proberen het te begrijpen. O, er zijn mensen die dit vergeten - mensen die zich opzettelijk onthouden van het noemen van wat hoge leerstellingen genoemd worden, omdat ze denken dat als ze hoge leerstellingen zouden noemen, ze gevaarlijk zouden zijn. Dus houden ze die achter.
Dwaze mensen! Ze weten niets van de menselijke natuur, want als ze ook maar een greintje menselijkheid begrepen, zouden ze weten dat het verbergen van deze dingen de mensen dwingt om ze op te zoeken. Omdat ze ze niet noemen, drijven ze de mensen naar plaatsen waar deze, en deze alleen, gepredikt worden. Ze zeggen: 'Als ik uitverkiezing en predestinatie en deze duistere dingen predik, zullen de mensen meteen weggaan en Antinomianen worden.'
Ik ben er niet zo zeker van dat het hen veel pijn zou doen als ze Antinomianen genoemd zouden worden, maar hoor mij, o, jullie predikanten die deze waarheden verbergen, dat is de manier om hen Antinomianen te maken, door deze leer het zwijgen op te leggen. Nieuwsgierigheid is sterk - als je hen vertelt dat ze de waarheid niet mogen plukken, zullen ze het zeker doen. Maar als je het hen geeft zoals je het in Gods Woord vindt, dan zullen ze niet proberen om het te 'tegenwerken'.
Verlichte mensen *zullen* de waarheid hebben en als ze verkiezing in de Schrift zien, zullen ze zeggen: '*Het is daar* en ik zal het uitzoeken. Als ik het op de ene plaats niet kan vinden, zal ik het op een andere vinden.' De ware christen heeft een innerlijk verlangen en begeerte ernaar. Hij is hongerig en dorstig naar het woord van gerechtigheid, en hij moet en zal zich voeden met dit brood van de hemel, of hij zal hoe dan ook het kaf dat ondeugdelijke godgeleerden hem aanbieden, laten liggen.
Niet alleen is deze verworvenheid wenselijk omdat de natuur ons dat leert, maar kennis van alle waarheid is *zeer essentieel voor ons comfort*. Ik geloof dat veel mensen de helft van hun leven benauwd zijn geweest door het feit dat ze geen helder zicht op de waarheid hadden. Veel arme

zielen, bijvoorbeeld, blijven onder veroordeling drie of vier keer zo lang in geestesverdriet als nodig zou zijn als ze iemand hadden om hen te onderwijzen in de grote zaak van rechtvaardiging.
Zo zijn er gelovigen die zich vaak zorgen maken over het afvallen, maar als ze in hun ziel de grote troost wisten dat we door de genade van God door het geloof behouden worden tot de zaligheid, dan zouden ze zich er niet meer druk over maken. Zo heb ik sommigen verontrust gevonden over de onvergeeflijke zonde, maar God onderwijst ons in die leer, en toont ons dat geen enkel geweten dat echt ontwaakt is ooit die zonde kan begaan, maar dat wanneer ze begaan is God ons een verschroeid geweten geeft, zodat we daarna nooit meer vrezen of beven - al die verontrusting zou verlicht worden.
Vertrouw hierop: hoe meer je van Gods waarheid weet - al het andere gelijk blijft - hoe comfortabeler je je als christen zult voelen. Niets kan een groter licht op je pad geven dan een helder begrip van goddelijke dingen. Het is een door elkaar gehaspeld evangelie dat te vaak gepredikt wordt en dat de oorzaak is van de neerslachtige gezichten van christenen.
Geef mij de gemeente waarvan de gezichten stralen van vreugde, laat hun ogen glinsteren bij het horen van het Evangelie, dan zal ik geloven dat het Gods eigen woorden zijn die zij ontvangen. In plaats daarvan zul je vaak melancholische gemeenten zien waarvan de gezichten niet veel verschillen van het bittere gelaat van arme schepsels die medicijnen slikken, omdat het Woord dat gesproken wordt hen afschrikt door zijn wettigheid, in plaats van hen te troosten door zijn genade. We houden van een vrolijk Evangelie en we denken dat 'de hele waarheid' de christen zal troosten.
'Weer troost?' zegt een ander, 'altijd troost.' Ah, maar er is nog een reden waarom we de waarheid waarderen, omdat we geloven dat een ware kennis van alle waarheid *ons heel erg buiten gevaar zal houden*. Geen enkele leer is zo berekend om een mens voor de zonde te behoeden als de leer van de genade van God. Degenen die het een losbandige leer hebben genoemd, wisten er helemaal niets van. Arme onwetenden, ze wisten nauwelijks dat hun eigen verachtelijke spul de meest losbandige leer onder de hemel was.
Als ze de genade van God in waarheid kenden, zouden ze al snel zien dat er geen betere bescherming tegen leugens is dan de wetenschap dat we van de grondlegging der wereld uitverkoren zijn door God. Er gaat niets boven een geloof in mijn eeuwige volharding en de onveranderlijkheid

van de genegenheid van mijn Vader, dat me dicht bij Hem kan houden vanuit een motief van eenvoudige dankbaarheid.
Niets maakt een mens zo deugdzaam als het geloof in de waarheid. Een leugenachtige leer zal al snel een leugenachtige praktijk voortbrengen. Een mens kan geen verkeerd geloof hebben zonder een verkeerd leven te leiden. Ik geloof dat het een het ander van nature voortbrengt.
Blijf in de buurt van Gods waarheid. Blijf in de buurt van Zijn Woord. Houd je hoofd recht en houd vooral je hart recht met betrekking tot de waarheid, en je voeten zullen niet ver afdwalen.
Ook ben ik van mening dat het bereiken van de kennis van alle waarheid zeer wenselijk is vanwege *het nut dat het ons in de wereld als geheel zal geven*. We moeten niet egoïstisch zijn. We zouden altijd moeten overwegen of iets nuttig zal zijn voor anderen. Kennis van alle waarheid zal ons zeer dienstbaar maken in deze wereld. We zullen bekwame artsen zijn die weten hoe ze de arme, bedroefde ziel apart moeten nemen, om de vinger op zijn oog te leggen en de weegschaal voor hem weg te nemen, zodat het licht van de hemel hem kan troosten.
Er zal geen karakter zijn, hoe verwarrend zijn eigenaardige fase ook is, maar we zullen in staat zijn om er tegen te spreken en het te troosten. Hij die de waarheid in pacht heeft, is meestal de nuttigste man. Zoals een goede Presbyteriaanse broeder laatst tegen me zei: 'Ik weet dat God jullie buitengewoon gezegend heeft in het verzamelen van zielen, maar het is een buitengewoon feit dat bijna alle mannen die ik ken - met nauwelijks een uitzondering - die nuttig zijn gemaakt in het verzamelen van zielen, de grote leer van de genade van God vasthielden.'
Bijna elke man die God gezegend heeft tot de opbouw van de kerk in voorspoed, en om wie het volk zich heeft geschaard, is een man geweest die van het begin tot het einde vasthield aan vrije genade, door de volbrachte verlossing van Christus.
Denk je dat je fouten in je leer nodig hebt om nuttig te zijn? Er zijn mensen die het hele eerste deel van hun preek Calvinisme prediken en eindigen met Arminianisme, omdat ze denken dat ze dan nuttig zijn. Nuttige onzin! Dat is alles wat het is. Een man die niet nuttig kan zijn met de waarheid, kan niet nuttig zijn met een dwaling. Er is genoeg in de pure leer van God zonder ketterijen te introduceren om aan zondaars te prediken.
Voor zover ik weet, heb ik me nooit belemmerd of benauwd gevoeld in het toespreken van de goddelozen in mijn leven. Ik kan met evenveel ijver

spreken en toch niet in dezelfde stijl als zij die de tegenovergestelde opvattingen van Gods waarheid aanhangen. Zij die Gods Woord aanhangen, hoeven nooit iets onwaars toe te voegen in hun spreken tot mensen. De stevige waarheid van God raakt elke snaar in ieders hart. Als we, door Gods genade, onze hand in iemands hart kunnen steken, dan willen we niets anders dan die hele waarheid om hem grondig te ontroeren en op te hitsen. Er gaat niets boven de echte waarheid en de hele waarheid om een mens nuttig te maken.

II. Welnu, hier wordt weer een moeilijkheid gesuggereerd, namelijk dat we een gids nodig hebben om ons in alle waarheid te leiden.
De moeilijkheid is dat waarheid niet zo gemakkelijk te ontdekken is. Er is geen mens die van nature in deze wereld geboren is en de waarheid in zijn hart heeft. Er is geen schepsel dat ooit gevormd is, sinds de zondeval, dat een aangeboren en natuurlijke kennis van de waarheid heeft. Veel filosofen hebben betwist of er überhaupt zoiets als aangeboren ideeën bestaan.
Maar het heeft geen zin om te betwisten of er aangeboren ideeën over waarheid bestaan. Die zijn er niet. Er zijn ideeën over alles wat verkeerd en slecht is, maar in ons - dat is ons vlees - woont geen *goed*. We zijn in zonde geboren en in ongerechtigheid gevormd. In zonde heeft onze moeder ons verwekt. Er is niets goeds in ons en geen neiging tot gerechtigheid. Omdat we dus niet met de waarheid geboren zijn, hebben we de taak om die te zoeken. Als we gezegend willen worden doordat we uitstekend bruikbaar zijn als christelijke mensen, moeten we goed onderwezen zijn in zaken van openbaring. Maar hier is de moeilijkheid - dat we de kronkelige paden van de waarheid niet zonder gids kunnen volgen. Waarom?
Ten eerste vanwege *de zeer grote complexiteit van de waarheid zelf*. De waarheid zelf is niet gemakkelijk te ontdekken. Zij die denken dat ze alles weten en voortdurend dogmatiseren met de geest van: ‘Wij zijn de mensen en de wijsheid zal met ons sterven,’ zien natuurlijk geen moeilijkheden in het systeem dat zij aanhangen. Maar ik geloof dat de meest serieuze student van de Schrift dingen in de Bijbel zal vinden die hem in verwarring brengen. Hoe serieus hij het ook leest, hij zal sommige mysteries zien die te diep voor hem zijn om te begrijpen.
Hij zal uitroepen: ‘Waarheid! Ik kan je niet vinden. Ik weet niet waar je bent, je bent buiten mij. Ik kan je niet volledig zien.’ Waarheid is een pad

dat zo smal is dat twee mensen er nauwelijks samen op kunnen lopen. We bewandelen de smalle weg meestal in een enkele rij - twee mannen kunnen zelden arm in arm in de waarheid lopen. In grote lijnen geloven we in dezelfde waarheid, maar we kunnen niet samen het pad bewandelen, het is te smal.
De weg van de waarheid is erg moeilijk. Als je aan de rechterkant een stap opzij zet, zit je in een gevaarlijke dwaling, en als je een beetje naar links uitwijkt, zit je evenzeer in het moeras. Aan de ene kant is er een enorme afgrond en aan de andere kant een diep moeras, en tenzij je je aan de ware lijn houdt, op de breedte van een haar na, zul je verdwalen.
Waarheid is inderdaad een smal pad. Het is een pad dat het arendsoog niet heeft gezien en een diepte die de duiker niet heeft bezocht. Het is als de metaaladers in een mijn - ze zijn vaak veel te dun en lopen bovendien niet in één ononderbroken laag. Als je het eenmaal kwijtraakt, kun je mijlenver graven en het niet meer terugvinden. Het oog moet voortdurend de richting van de ader in de gaten houden.
Korrels van waarheid zijn als de goudkorrels in de rivieren van Australië - ze moeten door de hand van geduld worden geschud en in de stroom van eerlijkheid worden gewassen, anders wordt het fijne goud met zand vermengd. Waarheid is vaak vermengd met dwaling en het is moeilijk om het te onderscheiden. Maar we zegenen God dat Hij heeft gezegd: ‘Wanneer de Geest der waarheid komt, zal Hij u in alle waarheid leiden.’
Een andere reden waarom we een gids nodig hebben, is *de schadelijkheid van dwaling*. Het overvalt ons gemakkelijk en als ik onze positie zo mag beschrijven, zijn we vaak zoals we waren op donderdagavond in die enorme mist. De meesten van ons tastten in het duister en vroegen zich af waar we in nu toch waren. We konden nauwelijks een centimeter voor ons zien. We kwamen op een plek waar drie bochten waren. We dachten dat we de oude plek kenden. Daar stond de lantaarnpaal en nu moesten we een scherpe bocht naar links maken. Maar niet dus. We hadden een beetje naar rechts moeten gaan. We zijn al zo vaak op dezelfde plek geweest dat we denken dat we elke vlagsteen kennen - en daar is de winkel van onze vriend. Het is donker, maar we denken dat we goed zitten, en al die tijd hebben we het helemaal mis en zitten we een halve mijl uit de richting.
Zo is het ook met waarheidskwesties. We denken dat dit de juiste weg is en de stem van de boze fluistert: ‘Dat is de weg, bewandelt die’. Dat doe je en je ontdekt tot je grote ontsteltenis dat je in plaats van op het pad van

de waarheid, op de paden van de ongerechtigheid en verkeerde leer hebt gewandeld. De weg van het leven is een labyrint. De meest gracieuze paden en de meest betoverende zijn de paden die het verst van het rechte pad verwijderd zijn. De meest aanlokkelijke zijn die welke versierd zijn met verdraaide waarheden. Ik geloof dat er geen valse munt in de wereld is die zoveel op een echte lijkt als sommige dwalingen op de waarheid lijken. De ene is onedel metaal, de andere echt goud. Toch verschillen ze uiterlijk heel weinig.

We hebben ook een gids nodig, want *we zijn zo geneigd om af te dwalen*. Waarom, als het pad van de hemel zo recht was als Bunyan het voorstelt, zonder naar rechts of links af te buigen - en ongetwijfeld is dat zo - dan zijn we zo geneigd om af te dwalen dat we naar rechts zouden gaan naar de Bergen der Verwoesting, of naar links in het donkere Woud der Verwoesting.

David zegt: 'Ik ben verdwaald als een verloren schaap.' Dat betekent heel vaak, want als een schaap twintig keer in een veld wordt gezet, en het komt er eenentwintig keer niet uit, dan komt dat omdat het dat niet kan, omdat de plaats verstopt is en het geen gat in de heg kan vinden. Als genade een mens niet zou leiden, zou hij dwalen, al waren er handpalen tot aan de hemel.

Laat er geschreven staan: 'Vlucht, Vlucht, de weg naar de schuilplaats,' hij zou zich afkeren en de bloedwreker zou hem inhalen, als niet een of andere gids, zoals de engelen in Sodom, zijn hand op zijn schouders legde en riep: 'Vlucht. Vlucht voor je leven! Kijk niet achter u; blijf niet in de hele vlakte,' Dit zijn dus de redenen waarom we een gids nodig hebben.

III. In de derde plaats is hier EEN PERSOON VOORGESCHIKT.

Dit is niemand anders dan God en deze God is niemand anders dan een persoon. Deze persoon is 'Hij, de Geest', de 'Geest der waarheid'. Niet een invloed of een energie, maar werkelijk een persoon. 'Wanneer de Geest der waarheid gekomen is, zal Hij u in alle waarheid leiden.' Nu willen we dat je naar deze gids kijkt om te overwegen hoe aangepast Hij voor ons is.

In de eerste plaats is Hij *onfeilbaar*. Hij weet alles en kan ons niet op een dwaalspoor brengen. Als ik mijn mouw aan de jas van een ander vastknoop, kan hij me een deel van de weg op de juiste manier leiden, maar uiteindelijk zal hij zelf de fout ingaan en zal ik met hem afdwalen. Maar

als ik mezelf aan de Heilige Geest geef en Zijn leiding vraag, dan is er geen angst dat ik zal afdwalen.
Nogmaals, we verheugen ons in deze Geest omdat Hij *altijd aanwezig is*. Soms komen we in moeilijkheden. We zeggen: 'O, als ik hiermee naar mijn dominee kon gaan, zou hij het uitleggen, maar ik woon zo ver weg en kan hem niet zien.' Dat brengt ons in verwarring en we draaien de tekst rond en rond en kunnen er niets uit opmaken. We kijken naar de commentatoren.
We gaan naar de vrome Thomas Scott en zoals gewoonlijk zegt hij er niets over als het een donkere passage is. Dan gaan we naar de heilige Matthew Henry, en als het een gemakkelijk Schriftgedeelte is, dan zal hij het zeker uitleggen. Maar als het een tekst is die moeilijk te begrijpen is, dan wordt hij waarschijnlijk in zijn eigen somberheid gelaten. En zelfs Dr. Gill zelf, de meest consequente onder de commentatoren, vermijdt een moeilijke passage tot op zekere hoogte.
Maar als we geen commentator of voorganger hebben, dan hebben we nog steeds de Heilige Geest. En ik zal je een geheimpje vertellen: als je een tekst niet kunt begrijpen, open dan je Bijbel, buig je knie en bid over die tekst. En als het niet in atomen splitst en zichzelf opent, probeer het dan opnieuw. Als gebed het niet verklaart, dan is het één van de dingen waarvan God niet bedoeld heeft dat je het weet en dan mag je er genoegen mee nemen om er onwetend over te zijn.
Gebed is de sleutel die de kabinetten van het mysterie opent. Gebed en geloof zijn heilige pikhouwelen die geheimen kunnen openen en grote schatten kunnen verkrijgen. Er is geen betere leerschool voor heilig onderwijs dan die van de gezegende Geest, want Hij is een altijd aanwezige leraar voor wie we alleen maar de knie hoeven te buigen en Hij staat aan onze zijde - de grote verteller van de waarheid.
Maar er is iets opmerkelijks aan de geschiktheid van deze gids. Ik weet niet of het je is opgevallen - de Heilige Geest kan ons '*in* de waarheid leiden'. De mens kan ons *naar* de waarheid leiden, maar alleen de Heilige Geest kan ons '*in* de waarheid leiden'. 'Wanneer Hij, de Geest der waarheid, zal komen, zal Hij u leiden *in*'- let op dat woord -'de hele waarheid.'
Nu duurt het bijvoorbeeld een hele tijd voordat je sommige mensen naar de verkiezingen kunt leiden. Maar wanneer je hen de juistheid ervan hebt laten inzien, heb je hen er niet 'in' geleid. Je kunt ze laten zien dat het duidelijk in de Schrift staat, maar ze zullen zich afwenden en het haten. Je brengt ze naar een andere grote waarheid, maar ze zijn op een andere

manier opgevoed, en hoewel ze jouw argumenten niet kunnen beantwoorden, zeggen ze: ‘De man heeft misschien gelijk,’ en ze fluisteren - maar zo laag dat het geweten zelf het niet kan horen - ‘maar het is zo in strijd met mijn vooroordelen dat ik het niet kan ontvangen.’

Nadat je hen *naar* de waarheid hebt geleid en zij zien dat het waar is, hoe moeilijk is het dan om hen *erin te* leiden! Er zijn veel van mijn toehoorders die *tot* de waarheid van hun verdorvenheid gebracht worden, maar ze worden *er* niet *in* gebracht en het laten voelen. Sommigen van jullie worden op de hoogte gebracht van de waarheid dat God ons van dag tot dag bewaart, maar jullie komen er zelden in, zodat jullie in voortdurende afhankelijkheid van God de Heilige Geest leven en verse voorraden uit Hem putten.

Het gaat erom dat je erin gaat zitten. Een christen moet met de waarheid omgaan zoals een slak met zijn schelp omgaat - erin leven, het op zijn rug dragen en het voortdurend bij zich dragen. Er wordt gezegd dat de Heilige Geest ons in alle waarheid zal leiden. Je kunt naar een kamer worden gebracht waar een overvloed aan goud en
zilver is, maar je zult er niet rijker van worden als je er niet binnenkomt. Het is het werk van de Geest om de poorten met twee bladeren open te maken en ons in een waarheid te brengen, zodat we erin kunnen komen en, zoals de lieve oude Rowland Hill zei: ‘Niet alleen de waarheid vasthouden, maar de waarheid ons laten vasthouden.’

IV. Ten vierde wordt hier een methode voorgesteld: ‘Hij zal u in alle waarheid leiden.’

Nu heb ik een illustratie nodig. Ik moet de waarheid vergelijken met een grot of spelonk waar je wel eens van gehoord hebt, met wonderlijke stalactieten die aan het dak hangen en andere die uit de vloer komen. Een grot, glinsterend van metalen en vol wonderen. Voordat je de grot binnengaat, vraag je om een gids, die komt met zijn aangestoken fakkel. Hij leidt je naar een aanzienlijke diepte en je bevindt je midden in de grot. Hij leidt je door verschillende kamers. Hier wijst hij naar een klein stroompje dat tussen de rotsen stroomt en geeft aan hoe het stroomt. Daar wijst hij naar een bijzondere rots en vertelt je de naam ervan. Dan neemt hij je mee naar een grote natuurlijke zaal, vertelt je hoeveel mensen daar ooit hebben gefeest, enzovoort.

Waarheid is een grote reeks spelonken. Het is onze glorie om zo’n grote en wijze dirigent te hebben. Stel je voor dat we in de duisternis ervan ko-

men. Hij is een licht dat in het midden van ons schijnt om ons te leiden. En door het licht laat Hij ons wonderlijke dingen zien. Op drie manieren onderwijst de Heilige Geest ons door suggestie, richting en verlichting.
Ten eerste leidt Hij ons in alle waarheid *door die voor te stellen*. Er zijn gedachten in onze gedachten die daar niet geboren zijn, maar die exotisch zijn, uit de hemel gebracht en daar door de Geest neergezet. Het is geen fantasie dat engelen in onze oren fluisteren en dat duivels hetzelfde doen - zowel goede als kwade geesten praten met mensen en sommigen van ons hebben het geweten.
We hebben vreemde gedachten gehad die niet voortkwamen uit onze ziel, maar die afkomstig waren van engelenbezoekers. En directe verzoekingen en kwade insinuaties hebben we gehad die niet in onze eigen zielen waren gebrouwen, maar die uit de pest-ketel van de hel kwamen. Zo spreekt de Geest in de oren van mensen, soms in de duisternis van de nacht.
Vroeger sprak Hij in dromen en visioenen, maar nu spreekt Hij door Zijn Woord. Heb jij niet soms midden in je bezigheden op onverklaarbare wijze een gedachte over God en hemelse zaken gehad, waarvan je niet wist waar die vandaan kwam? Heb je de Schrift niet gelezen of bestudeerd, maar een tekst kwam in je gedachten en je kon er niets aan doen? Al legde je het neer, het was als een kurk in het water en het kwam weer boven in je gedachten.
Nou, die goede gedachte is daar door de Geest neergelegd. Hij leidt Zijn volk vaak in alle waarheid door het te suggereren, net zoals de gids in de grot dat doet met zijn fakkel. Hij zegt misschien geen woord, maar Hij loopt zelf een passage binnen en jij volgt Hem. Dus de Geest suggereert een gedachte en jouw hart volgt die op.
Ik kan me nog goed herinneren hoe ik de leer van genade in één ogenblik leerde kennen. Geboren als Arminiaan, zoals wij allemaal van nature zijn, geloofde ik nog steeds de oude dingen die ik voortdurend van de preekstoel had gehoord en zag ik de genade van God niet. Ik herinner me dat ik op een dag in het huis van God zat en een preek hoorde die zo droog als maar mogelijk was en zo waardeloos als al zulke preken zijn, toen een gedachte bij me opkwam - hoe ben ik tot bekering gekomen?
Ik heb gebeden, dacht ik. Toen dacht ik: hoe ben ik tot bidden gekomen? Ik werd aangezet tot bidden door de Schriften te lezen. Hoe kwam ik ertoe de Schriften te lezen? Waarom heb ik ze gelezen en wat bracht me ertoe? En toen, in een ogenblik, zag ik dat God aan de basis van alles

stond en dat Hij de auteur van het geloof was. En toen ging de hele leer voor mij open, waarvan ik niet ben afgeweken.
Maar soms leidt Hij ons *door richting aan te geven*. De gids wijst en zegt: 'Daar, heren, ga langs dat bepaalde pad, dat is de weg.' Zo geeft de Geest een richting en neiging aan onze gedachten. Niet door een nieuwe voor te stellen, maar door een bepaalde gedachte een bepaalde richting op te laten gaan als die begint. Niet zozeer een boot op de stroom zetten, maar hem sturen wanneer hij daar is.
Wanneer onze gedachten heilige dingen overwegen, leidt Hij ons in een voortreffelijker kanaal dan dat waarin we begonnen. Keer op keer ben je een meditatie over een bepaalde leer begonnen en werd je onverklaarbaar geleidelijk naar een andere geleid en zag je hoe de ene leer op de andere leunde, zoals het geval is met de stenen in de boog van een brug, die allemaal aan de sluitsteen van Jezus Christus gekruisigd hangen. Je werd ertoe gebracht deze dingen te zien, niet door een nieuw voorgesteld idee, maar door een richting die aan je gedachten werd gegeven.
Maar misschien is de beste manier waarop de Heilige Geest ons in alle waarheid leidt wel door *verlichting*. Hij verlicht de Bijbel. Heeft iemand van jullie thuis een verlichte Bijbel? 'Nee,' zegt de een, 'ik heb een Marokko Bijbel. Ik heb een Polyglot Bijbel. Ik heb een marginale naslagbijbel.' Ah! dat is allemaal goed en wel, maar hebben jullie een verlichte Bijbel? 'Ja, ik heb een grote familiebijbel met plaatjes erin. Er staat een afbeelding in van Johannes de Doper die Christus doopt door water op zijn hoofd te gieten en nog veel meer onzinnige dingen.' Maar dat is niet wat ik bedoel - heb je een verlichte Bijbel? 'Ja, ik heb een Bijbel met prachtige gravures erin.' Ja. Ik weet dat u die heeft, maar heeft u een verlichte bijbel? 'Ik begrijp niet wat u bedoelt met een 'verlichte' bijbel?
Welnu, het is de christelijke man die een verlichte Bijbel heeft. Hij koopt hem niet origineel verlicht, maar als hij hem leest
'Een glorie verguld de heilige pagina, majestueus als de zon; die een licht geeft aan elke leeftijd, het geeft, maar leent niets.'
Er gaat niets boven het lezen van een verlichte Bijbel, geliefden. Je kunt tot in de eeuwigheid lezen en er nooit iets uit leren, tenzij het verlicht is door de Geest, en dan schijnen de woorden als sterren. Het boek lijkt gemaakt van bladgoud. Elke letter schittert als een diamant. O, het is een gezegend iets om een verlichte Bijbel te lezen, verlicht door de uitstraling van de Heilige Geest.
Heb je de Bijbel gelezen en bestudeerd, mijn broeder, en toch zijn je ogen

onverlicht gebleven? Ga en zeg: ‘O Heere, vergul de Bijbel voor mij. Ik wil een verlichte Bijbel. Verlicht hem. Beschijn hem, want ik kan hem niet lezen tenzij U mij verlicht.’ Blinde mensen kunnen de Bijbel met hun vingers lezen, maar blinde zielen niet. We hebben een licht nodig om de Bijbel bij te lezen, je kunt de Bijbel niet lezen in het donker.
Zo leidt de Heilige Geest ons in alle waarheid, door ideeën aan te dragen, door onze gedachten te sturen en door de Schrift te verlichten als we die lezen.

V. Het laatste is EEN BEWIJS.
De vraag rijst: Hoe kan ik weten of ik verlicht ben door de invloed van de Geest en geleid ben in alle waarheid? Ten eerste kun je de invloed van de Geest herkennen aan de *eenheid* ervan*: Hij* leidt ons in alle *waarheid. Ten* tweede aan de *universaliteit* ervan*: Hij* leidt ons in *alle* waarheid.
Ten eerste, als u een predikant beoordeelt, of hij de Heilige Geest in zich heeft of niet, kunt u hem in de eerste plaats kennen aan *de constante eenheid van zijn getuigenis*. Een man kan niet verlicht worden door de Heilige Geest als hij ja en nee predikt. De Geest zegt nooit het ene op het ene moment en het andere op een ander moment. Er zijn inderdaad veel goede mensen die zowel ja als nee zeggen, maar toch zijn hun tegengestelde getuigenissen niet beide van God de Geest, want God de Geest kan niet getuigen van zwart en wit, van een leugen en van waarheid.
Het is altijd als een eerste principe gehouden dat waarheid één ding is. Maar sommige mensen zeggen: ‘Ik vind één ding in het ene gedeelte van de Bijbel en een ander ding in een ander gedeelte, en hoewel het zichzelf tegenspreekt moet ik het geloven.’ Heel goed, broeder, als het zichzelf zou tegenspreken, maar de fout ligt niet in het hout, maar in de timmerman. Veel timmermannen begrijpen niets van zwaluwstaarten, dus er zijn veel predikers die niets van zwaluwstaarten begrijpen. Het is heel mooi werk en het is niet gemakkelijk te leren - er is wat leertijd voor nodig om alle leerstellingen in elkaar te laten passen.
Sommige predikers prediken een half uur lang heel goed calvinisme en het volgende kwartier arminianisme. Als het calvinisten zijn, laat ze zich daar dan aan houden. Als het Arminianen zijn, laat ze er dan bij blijven - laat hun prediking uit één stuk bestaan. Laat ze geen dingen opstapelen om ze vervolgens allemaal weer naar beneden te schoppen. Laat ons één ding van bovenaf doorweven en laat ons het niet verscheuren.
Hoe wist Salomo de ware moeder van het kind? ‘Snij het in tweeën,’ zei

hij. De vrouw die niet de moeder was kon het niet schelen, zolang de ander maar niet het hele kind kreeg, en zij stemde toe. ‘Ah!’ zei de echte moeder, ‘geef haar het levende kind. Geef het aan haar in plaats van het in tweeën te delen.’ Dus het ware kind van God zou zeggen: ‘Ik geef het op, laat mijn tegenstander overwinnen. Ik wil niet dat de waarheid in tweeën wordt gesneden. Ik heb het liever helemaal mis dan dat het Woord naar mijn smaak veranderd wordt.’

We willen geen verdeelde Bijbel hebben. Nee, we eisen het hele levende kind of helemaal niets. We kunnen er zeker van zijn dat we geen zegen zullen krijgen, totdat we ons ontdoen van onze leer en ophouden met het zaaien van gemengd zaad. Een verlicht verstand kan geen evangelie geloven dat zichzelf ontkent. Het moet het een of het ander zijn. Het ene kan het andere niet tegenspreken en toch even waar zijn als het tegenovergestelde. Je kunt de invloed van de Geest dus herkennen aan de eenheid van zijn getuigenis.

En je kunt het herkennen aan de *universaliteit* ervan. Het ware kind van God zal niet in een of andere waarheid worden geleid, maar in de hele waarheid. Als hij voor het eerst begint, zal hij de halve waarheid niet kennen, hij zal het geloven, maar niet begrijpen. Hij zal er de kiem van hebben, maar niet de som in al haar breedte en lengte. Er gaat niets boven leren door ervaring.

Een man kan zich niet in een week voor theoloog uitgeven. Bepaalde leerstellingen hebben jaren nodig om zichzelf te ontwikkelen. Zoals de aloë die er honderd jaar over doet om gekleed te worden, zo zijn er sommige waarheden die lang in het hart moeten liggen voordat ze echt naar buiten komen en zich laten zien, zodat we erover kunnen spreken alsof we ze kennen, en kunnen getuigen van wat we hebben gezien.

De Geest zal ons geleidelijk in alle waarheid leiden. Als het bijvoorbeeld waar is dat Jezus Christus duizend jaar lang persoonlijk op aarde zal regeren, zoals ik geneigd ben te geloven, zal dat, als ik onder de Geest ben, meer en meer voor mij worden geopend, totdat ik het met vertrouwen kan verklaren.

Sommige mensen beginnen heel schuchter. Een man zegt in het begin: ‘Ik weet dat we gerechtvaardigd zijn door geloof en vrede hebben met God, maar zo velen hebben geroepen tegen eeuwige rechtvaardiging dat ik er bang voor ben.’ Maar geleidelijk aan wordt hij verlicht en ziet hij dat in hetzelfde uur waarin al zijn schulden werden betaald, een volledige kwijting werd gegeven - dat op het moment dat zijn zonde werd kwijtge-

scholden, elke uitverkoren ziel gerechtvaardigd werd in Gods gedachten, hoewel ze pas daarna gerechtvaardigd werden in hun eigen gedachten. De Geest zal u in alle waarheid leiden.

Wat zijn nu de praktische gevolgtrekkingen uit deze grote leer? De eerste heeft betrekking op de christen die bang is voor zijn eigen onwetendheid. Hoevelen zijn er niet die net verlicht zijn en geproefd hebben van hemelse dingen, die bang zijn dat ze te onwetend zijn om gered te worden! Geliefden, God de Heilige Geest kan iedereen onderwijzen, hoe ongeletterd ook, hoe onwetend ook.

Ik heb enkele mensen gekend die vóór hun bekering bijna idioten waren, maar daarna waren hun vermogens wonderbaarlijk ontwikkeld. Enige tijd geleden was er een man die zo onwetend was dat hij niet kon lezen en hij had nog nooit in zijn leven iets als grammatica gesproken, tenzij per ongeluk. Bovendien werd hij beschouwd als wat de mensen in zijn omgeving ‘gek’ noemden.

Maar toen hij zich bekeerde, was het eerste wat hij deed bidden. Hij stamelde een paar woorden en na korte tijd begon zijn spreekvaardigheid zich te ontwikkelen. Toen dacht hij dat hij de Schrift zou willen lezen en na lange, lange maanden van arbeid, leerde hij lezen. En wat was het volgende? Hij dacht dat hij kon preken en hij preekte een beetje op zijn eigen huiselijke manier, in zijn huis.

Toen dacht hij: ‘Ik moet nog een paar boeken lezen.’ En zo breidde zijn geest zich uit, totdat hij, geloof ik, op dit moment een nuttige predikant is, gevestigd in een dorp op het platteland, werkend voor God. Er is maar weinig verstand voor nodig om van God geleerd te worden. Als je je onwetendheid voelt, wanhoop dan niet. Ga naar de Geest - de grote Leraar - en vraag Zijn heilige invloed en het zal gebeuren dat Hij ‘je in alle waarheid zal leiden’.

Een andere gevolgtrekking is deze: wanneer een van onze broeders de waarheid niet begrijpt, laten we dan een hint geven over de beste manier om met hen om te gaan. Laten we niet met hen in discussie gaan. Ik heb veel controverses gehoord, maar nog nooit iets goeds uit één ervan gehoord. We hebben controverses gehad met bepaalde mannen die secularisten genoemd worden en er zijn zeer sterke argumenten tegen hen ingebracht. Maar ik geloof dat de dag des oordeels zal uitwijzen dat er maar heel weinig goeds is gedaan door met deze mensen te twisten. Je kunt ze beter met rust laten, want waar geen brandstof is, dooft het vuur, en wie met hen debatteert legt hout op het vuur.

Zo ook met betrekking tot de doop. Het heeft geen zin om ruzie te maken met onze doopsgezinde vrienden. Als we eenvoudigweg voor hen bidden dat de God van de waarheid hen mag leiden om de ware leer te zien, zullen ze er veel gemakkelijker toe komen dan door discussies. Weinig mensen worden onderwezen door controverses, want

'Een man die tegen zijn wil overtuigd is,
is nog steeds dezelfde mening toegedaan.'

Bid voor hen dat de Geest van de waarheid hen 'in alle waarheid' mag leiden. Wees niet boos op je broeder, maar bid voor hem. Roep: 'Heere, open Gij zijn ogen, opdat hij wonderlijke dingen uit Uw wet aanschouwt.'
Ten slotte spreken we tot sommigen van jullie die niets weten over de Geest van de waarheid, noch over de waarheid zelf. Het kan zijn dat sommigen van jullie zeggen: 'Het kan ons niet veel schelen wie van jullie gelijk heeft, het kan ons gelukkig niets schelen.' Ah! maar arme zondaar, als je de gave van God kende en wie het was die de waarheid sprak, zou je niet zeggen: 'Het kan me niet schelen'.
Als je wist hoe essentieel de waarheid is voor je verlossing, zou je niet zo praten. Als je wist dat de waarheid van God is - dat je een waardeloze zondaar bent, maar als je gelooft, dan heeft God van alle eeuwigheid, los van al je verdiensten, je liefgehad en je gekocht met het bloed van de Verlosser, en u rechtvaardigt in de raad van de hemel - en u door en door zal rechtvaardigen in de raad van uw geweten door de Heilige Geest door geloof - als u zou weten dat er een hemel voor u is zonder de kans op een mislukking, een kroon voor u, waarvan de glans nooit kan worden verduisterd - dan zou u zeggen: 'Voorwaar, de waarheid is kostbaar voor mijn ziel!'
Waarom, mijn goddeloze toehoorders, deze mensen van de dwaling willen de waarheid wegnemen die je alleen kan redden, het enige Evangelie dat je van de hel kan verlossen. Ze ontkennen de grote waarheden van vrije genade, die fundamentele leerstellingen die alleen een zondaar uit de hel kunnen halen. En ook al voel je er nu geen interesse voor, toch zou ik zeggen dat je ernaar zou moeten verlangen om ze bevorderd te zien.
Moge God jullie geven om de waarheid in jullie harten te kennen! Moge de Geest u 'in alle waarheid leiden!' Want als je de waarheid hier niet kent, denk er dan aan dat je die op droevige wijze zult leren kennen in

de donkere kamers van de afgrond, waar het enige licht de vlammen van de hel zullen zijn! Moge je hier de waarheid kennen! En de waarheid zal je vrijmaken - en als de Zoon je vrijmaakt, zul je werkelijk vrij zijn, want Hij zegt: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven.'
Geloof in Jezus, jij hoofd van de zondaars. Vertrouw op Zijn liefde en genade en je bent gered, want God de Geest geeft geloof en eeuwig leven.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.